

ရွှေစကား

ဩယ်စင်ပျားဝေ

အိမ်မက်ရဲ့တိုက်

အမျိုးသမီးများအတွက် - ၅၀၀၀၀၀၀၀
အမျိုးသားများအတွက် - ၅၀၀၀၀၀၀၀၀

ထုတ်ဝေသူ

အိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့ (စိန်သရဖူစာပေ)
အမှတ် (၆၆) ၆-လမ်း၊ လမ်းမတော်။

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ချစ် (စန္ဒာရိုးပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၂၀၀)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း။

အဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးဇော်မြင့်ဝင်း (ကာလာရန်ပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၁၈၄)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်း။

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ
တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်ရေ - ၅၀၀။

ကြယ်စင်မျိုးဝေ ၈၉၅ • ၈၃
အိမ်မက်ရဲ့တိုက် / ကြယ်စင်မျိုးဝေ - ရန်ကုန်။
စိန်သရဖူစာပေ ၊ ၂၀၀၉ ။
၂၆၆ - စာ ၊ ၁၂-၅ x ၁၇-၅ စင်တီ။
(၁) အိမ်မက်ရဲ့တိုက်

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

အိမ်မက်ရဲ့တိုက်

ဒိုတာဝန်အရေသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
- တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
- အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်မိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအားဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်း ပြည်ပအဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ခပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ဝိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့်စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်သစ်တစ်ခု တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ခပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ရေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ခပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မျိုးစေ့စိတ်ဓာတ်နှင့်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ငွေစီးပွားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

“ယမင်းရေး...ယူကို ဆရာမကြီးဒေါ်ရီစီတွေ့ချင်လို့တဲ့ သူ့ အိမ်မှာစောင့်နေတယ်”

မေခင်ယမင်းမှာ သီသီစိမ့်၏စကားကြောင့် အဆောင်တွင် လုပ်စရာအလုပ်မရှိသဖြင့် လောလောဆယ် ဆွယ်တာထိုးနေရာမှ လျှင်မြန်စွာပင် မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

“မိစိမ့်...နင်ငါ့ကို နောက်နေတာတော့မဟုတ်ပါဘူးနော်”
သီသီစိမ့်က တဟ်ဟ်ရယ်ရင်း ယမင်းကို မချိုမချင်ကြည့် နေလျှင် ယမင်းမှာ သွားရတော့မလိုလို၊ ပြန်ပဲထိုင်နေရတော့ မလိုလို။

“နင်ဟာလေ ဟိုခွားကျောင်းသားနဲ့ ကျားပုံပြင်လို့ပဲ တကယ် ကျားလည်းလာရော ခွားကျောင်းသားစကားကို ဘယ်သူမှမယုံ တော့ဘူး”

“နင်ကလည်းနင်ပဲလေမိစိမ့်ရဲ့၊ တစ်ဆောင်လုံးကိုလိုက်ပြီး အမြဲကျပ်နေတဲ့မိန်းမ၊ နင့်စကားဆို အားလုံးက သုံးခွက်တစ်ခွက် တင်လို့ပဲ မှတ်ကြတယ်မဟုတ်လား”

သီသီစိမ့်မှာ နိုက်စပါယ်ရှယ်ရသဖြင့် ယခုမှပြန်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး သူနားမည်။ စားမည်ပေါ့။

သီသီစိမ့်တို့ မေခင်ယမင်းတို့လိုသင်တန်းဆင်းလေးများမှာ အလုပ်မဝင်ရမီ အားနေသည့် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အချိန်များအကြား အလျဉ်းသင့်ရာဆေးခန်း၊ ဆေးရုံများမှာ စပါယ်ရှယ်လိုက်ကြရ သည်။

လူကများ၊ အလုပ်ကပါးသည်မို့ ထမင်းစရိတ်၊ အဆောင် ကြေးလေးရဖို့တောင် အနိုင်နိုင်ပါပဲ။

အဲ...ဆရာမကြီးဒေါ်ရီစီဆိုတာကတော့ သူမတို့အိန္ဒိယနူးရှင် ကြီးရယ်ပါ။ စပါယ်ရှယ်လိုက်ရဖို့၊ ဆေးခန်းအကူရဖို့တွေအတွက်

အသိအကျွမ်း၊ အဆက်အသွယ်များသည့် ဆရာမကြီးကပဲ သူမ တို့ကိုကူညီပေးနေကျ၊ စီစဉ်ပေးနေကျမဟုတ်ပါလား။

မေခင်ယမင်းတွေဝေနေလျှင် သီသီစိမ့်မှာ လက်ခုပ်လက်ဝါး ဘီးပြီး အော်ရယ်နေလေ၏။

“အောင်မလေးဟဲ့...တကယ်ကျားလည်းလာရော ငါ့စကား ဘယ်သူမှမယုံကြတော့ဘူး၊ ဘုရားစူး...မိုးကြိုးပစ်...နေတိုးတို့၊ ဝိုင်းဝိုင်းတို့နဲ့ညားရပါစေရဲ့၊ တကယ်ခေါ်တာပါဆို၊ နင်ပဲ ညက အိပ်မက်ထဲမှာ ရွှေထီးဆောင်းရတယ်ဆို၊ ဟိ...ဟိ...စုတ်ရော၊ သာဘ်ရောဝင်မယ့်အလုပ်မျိုးပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဆရာမကြီးအနားမှာ ခပ် ချောချောအမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း တွေ့ခဲ့ရတယ်ဟဲ့၊ ဟုန်း (အိမ်)လိုက်ရမှာပဲဖြစ်ရမယ်၊ သိတဲ့အတိုင်း နင်က နေတတ်၊ စား ဘတ်၊ ဝိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ၊ ပိပိရိရိဆိုတော့ နင်နဲ့သင့်တော်လို့ နင့်ကိုခေါ်တာနေမှာ၊ ပြီးတော့ ဒီလထဲမှာ ငါ စပါယ်ရှယ်လိုက်ရတာ (၁၀)ရက်ကျော်ပြီလေ၊ နင်က နေမကောင်းရတာနဲ့ (၅)ရက်လား လိုက်ရတယ်သေးတယ်မဟုတ်လား၊ ငါအတည်ပြောနေတာပါဆို၊ သွား...မဟုတ်ရင် ငါ့ကို လက်ဖက်သုတ်ဝယ်ကျွေး၊ အဲလေ... ဟုတ်ရင် ငါ့ကိုလက်ဖက်သုတ်ဝယ်ကျွေး...”

နောက်ဆုံး သီသီစိမ့်စကားကို သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ
ထားပြီး မေခင်ယမင်း ဆရာမကြီးဒေါ်ရီစီအိမ်သို့ လျှောက်ခဲ့ရပါ
သည်။

အငြိမ်းစားသူနာပြုဆရာမကြီးဒေါ်ရီစီအိမ်သည် သူမတို့
ငှားနေကြသည့်အဆောင်နှင့်လည်း သိပ်မဝေးလှပါ။

အိမ်နေရင်းပုံစံအတိုင်းပင် ဆံပင်ကျစ်ဆံပြီးရှည်နှင့်၊ စကတ်
က ကရင်မယ်သီလတွေလို ဖားဖားဝဲဝဲ၊ အင်္ကျီက ရှင်အင်္ကျီအကွက်
ပွပွဖားဖားကြီး။ မျက်နှာမှာလည်း သနပ်ခါးတွေက ကြိုးတို့ကျား
တားနှင့်။

နောက်မှ သီသီစိမ့်လှမ်းအော်တာ သူမကြားလိုက်ရလျှင်
ပြုံးပင်ပြုံးမိပါသေး၏။

“ဟဲ့...ယမင်း...နှင့်ရုပ်က သရဲရုပ်ခွဲ တော်ကြာ ဟုန်းမလိုက်
ရဘဲနေဦးမယ်နော်၊ ပြောလိုက်...ပြောလိုက်...ရုပ်ချောချောလေးမှ
လိုချင်ရင် ငါရိုတယ်လို့”

သီသီစိမ့်ဟာ အဲဒီလိုမျိုးပါ။ အေးလေ...သူမရဲ့ဘဝကလည်း
သိပ်ပြီးပူပင်စရာမလိုပေတာပဲ။

အငယ်ဆုံးသမီးလေးပီပီ ကိုယ်ရတာကိုယ်သုံးနိုင်သည့်အပြင်
မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမများထံမှလည်း ငွေလှမ်းမှာလို့ရ၏။

ဆိုပါစို့။ သီသီစိမ့်ဟာ အလုပ်ကို အပျော်တမ်းလုပ်နေသူ။
ယမင်းမှာတော့ မိဘကအိုမင်းမစွမ်းဖြစ်နေရသည့်ကြားထဲ
သူမ သင်တန်းတက်တုန်းက ရှာဖွေချေးငှားဖို့ရသည့် အကြွေးတွေ
ကလည်း လေးငါးသိန်းမက။

အိမ်မှာအတူနေသည့်အစ်မကလည်း ကလေးနှစ်ယောက်
နှင့် မုဆိုးမ။

သူလည်း သူတတ်နိုင်သလောက် မိဘကိုရှာဖွေချေးရောင်း
ပြီး ကျွေးမွေးပေမယ့် ယမင်းလည်း မိဘနှစ်ပါးကိုရှာဖွေကျွေးမွေး
ချင်ပါသေးသည်။

သို့သော် သိတဲ့အတိုင်း သူမတို့နှစ်တွေမှာလည်း သင်တန်း
ဆင်းဆင်းချင်း အလုပ်ကတန်းခန့်သည်မဟုတ်။ တစ်နှစ်တန်သည်၊
နှစ်နှစ်တန်သည် စောင့်ရပေဦးမည်။

သည်တော့ အလုပ်မရမိစပ်ကြား ဒီရန်ကုန်မှာပဲကပ်နေပြီး
ဆေးခန်းတွေမှာ ရလိုငြားစောင့်ရင်း ဆရာမကြီး၏အကူအညီနှင့်
ဝေါယ်ရှယ်လိုက်ရပါသည်။

အင်း...ဒါပေမယ့် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်းမလိုက်ရသည်မှီ အဆောက်ကြေး ထမင်းလခနှင့်ပင် ရတာက ကုန်ကုန်နေလေရာ ယမင်းမှာ မိဘနှစ်ပါးထံငွေပို့နိုင်ဖြစ်နေရ၏။

ဆရာမကြီး၏အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်လျှင် ဆရာမကြီးက ဝမ်းကို လှိုက်လှဲစွာလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“လာဟဟ...ယမင်း...ဒါမှာ သမီးနဲ့သင့်တော်တဲ့အလုပ်လေး ပေါ်တာ ခို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာမကြီး”

ယမင်း ဆရာမကြီး၏အနားရုံ ကြိမ်ဆက်တီတွင်း ယိုယိုလေး ဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ သိသိစိမ့်ပြောသည့် အမျိုးသမီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ အမျိုးသမီး၏ပုံစံက မြင်ရရုံနှင့် အထက်တန်းစားမှန်း တန်းပြီးသိသာသည့်ရုပ်။

မွေးကတည်းက ရွှေစွန်းကိုက်ပြီးနေလာရသည့်ရုပ်မျိုးပါ။

ချောကလည်းချော၊ ဝတ်ထားသည့်လက်ဝတ်လက်စားကလည်း ပါးပါးလေးနှင့် တောက်ပနေ၏။ ကေန္တ-စိန်ဆိုတာ ဒါပဲ ဖြစ်ရမည်။

နားမှနားကပ်ကလည်း ပွေးပွေးလက်နေသလို လက်မှလက်စွပ်ကလည်း ဖျပ်ဖျပ်ခါနေ၏။ နောက် ဆွဲကြိုးမှလော့ကတ်သီးကလည်း ပုံဆန်းလေး။ စိန်စိထားသည့်အသည်း။

ဖျတ်ခနဲအကဲခတ်ရင်း သူမ အခြေတကျယိုဝှက်လျှင် ဆရာမကြီးက... အကျိုးအကြောင်းပြောပြလေ၏။

“ဒါ ပြင်ဦးလွင်က ဒေါ်ကေသီခန့်တဲ့၊ အဲ...သူ့မေမေက ဦးနောက်တစ်ခြမ်းသေသွားတယ်၊ လေဖြတ်တယ်ပေါ့ကွယ်၊ မန္တလေး ဆေးရုံကနေဆင်းပြီး အခုအိမ်မှာရောက်နေပြီ၊ အဲဒီအတွက် ဆရာမတွေကို နေ့စပါယ်ရယ်၊ ညစပါယ်ရယ်ငှားတော့လည်း ပိုက်ဆံက အရမ်းကုန်...”

“အို...ငွေကအရေးမကြီးပါဘူးဆရာမကြီးရယ်၊ နာခံရတာပင်တိုင်မရတော့ အိမ်မှာ လူဝင်လူထွက်ရှုပ်နေတာကို မကြိုက်တာပါ”

ထိုအမျိုးသမီးမှာ ငွေရေးကြေးရေး အရေးမစိုက်ပုံမျိုးနှင့် ခပ်မော့မော့ဝင်ပြောလျှင် ဆရာမကြီးကတောင်းပန်လိုက်သည်။

“ဆောရီးကေသီ...အဲ...ယမင်းကြားတဲ့အတိုင်းပါပဲကွယ်၊

ကေသီက သူ့မေမေအတွက် ပင်တိုင်စပါယ်ရှယ်နာ့စ်လိုချင်တယ်။
ယမင်းကလည်း ငွေလိုတယ်ဆိုတော့ ဆရာမကြီးက ယမင်းကို
သတိရလိုက်လို့ ခေါ်တွေ့ပေးတာပါ။ ဘယ်နှယ့်လဲ၊ ယမင်းလိုက်
နိုင်မလား။”

ရပိုင်ခွင့်တွေဘာမှမပြောသေးဘဲနှင့် ဆရာမကြီးမေးလျှင်
ယမင်းမှာ ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိချေ။

ယမင်း၏အခက်အခဲကို အကင်းပါးသည့်ဒေါ်ကေသီခန့်က
ဝင်ရောက်ဖြေရှင်းဆွေးနွေးလိုက်၏။

“မမရဲ့အလုပ်ကိုလက်ခံတယ်ဆိုရင် အခကြေးငွေက တစ်လ
ကိုတစ်သိန်းပေးမယ်၊ စားရိတ်ငြိမ်းပေါ့နော်၊ အသားတင်ပေးမှာပါ။
အဲ...အနည်းဆုံး (၆)လစာချုပ်ရမယ်၊ အလုပ်လက်ခံရင် မမက
ငွေ(၆)သိန်း တစ်ခါတည်းပုံပစ်ခဲ့မယ်၊ စာချုပ်နဲ့ပေါ့လေ။”

ဒေါ်ကေသီခန့်၏စကားကို ယမင်းစိတ်ဝင်စားမိပါသည်။
ဒီမှာအလုပ်လုပ်ရတာ နေ့(၃)ထောင်၊ ည(၃)ထောင်ဆိုပေမယ့်
စပါယ်ရှယ်က နေ့တိုင်းရသည်မဟုတ်။

သူမတို့လို အလုပ်မရသေးသည့်ဆရာမလေးတွေကလည်း

အများအပြား။ အလှည့်နှင့်လိုက်ရသည်မို့ တစ်လနေလို့လည်း
(၁၁)ရက်ရဖို့မလွယ်။

ဒါပေမယ့် ပြင်ဦးလွင်ထိ စွန့်စွန့်စားစားလိုက်ရမည့်ကိစ္စကြီး
တာလည်း တာဝန်မသေး။ ပြုစုရမည့်သူက အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်
ပေမယ့် အဲဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားသားတွေ၊ ဘာတွေရော မရှိနိုင်
ဘူးလား။

အနှောင့်အယှက်တွေ၊ ဘာတွေများ ပေးနေဦးမှာလား။

ယမင်းစဉ်းစားတွေဝေနေလျှင် ဒေါ်ကေသီခန့်က ထပ်ပြီး
မိအားပေးပါ၏။

“လခနည်းလို့လားယမင်း၊ ဒါဆို တစ်သိန်းတိုးယူလိုက်၊
(၆)လစာကို (၇)သိန်းယူလိုက်လေ၊ မမတို့အိမ်မှာ ဘာမှ နေရေး၊
စားရေးမကြောင့်ကြရပါဘူး။ ယမင်းရဲ့လုံခြုံရေးအတွက်လည်း မမ
အားလုံးတာဝန်ယူပါတယ်၊ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့။”

သည်တော့မှ ယမင်းဘဝင်ကျသွားရပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
အပျိုစင်တို့ဘဝမှာ ငွေကြေးရရှိဖို့ထက် မိမိ၏ကာအိန္ဒြေ လုံခြုံမှု
နို့ဖို့ကလည်း အလွန်အရေးကြီးသည်မဟုတ်ပါလား။

ကျယ်ဝင်များစေ

...ဆုံး ယမင်း... နှစ်လက်ခံပါတယ်မဟုတ်ဘူး။ စာချုပ်ထဲမှာ အဲဒါ... ပါသည့်အုပ်လေး... နော်၊ ယမင်းက ပြင်ဦးလွင်ထိလိုက်ရမှာ... ခြိမ်းခြောက်ကြီး... လိုက်ရမှာမို့ ဂိုးရိုင်းဒေသိတာအမှန်ပါ။"

"ဟုတ်တာပေါ့ကေသ်ရယ်၊ အဲဒါ... နှစ်လက်ခံပါတယ်မဟုတ်ဘူး... စိတ်ချပါယမင်းရယ်၊ ဆရာမကြီးလည်း... ကြားထဲကဝင်ပြီးအာမခံ... ပါတယ်၊ ဆရာမကြီးက ငယ်ငယ်က ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံမှာ တာဝန်... ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ ကေသီတို့မေမေ ဒေါ်ခွယ်ခွယ်ခန့်... လည်း တော်တော်ရင်းနှီးခဲ့တယ်၊ သဘောကောင်းကြပါတယ်ကွယ်၊ အဲဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားသားဆိုလို့ ကေသီခင်ပွန်းအောင်ထူး... ကေသီမောင်..."

"အို...မောင်လေးက အိမ်ကပ်တာမဟုတ်ပါဘူးဆရာမကြီး... ရယ်၊ သူ့ခြံထဲမှာပဲနေတာများပါတယ်၊ ကိုထူးကလည်း ဆရာ... ကြီးသိတဲ့အတိုင်း တကယ့်လူအေးပါ။"

"ဟုတ်ပါပြီကွယ်၊ ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲ...ဒါဆို စာချုပ်ချုပ်... မယ်၊ ကဲ...ယမင်းကရော ဘယ်တော့လောက်လိုက်နိုင်မလဲ... ဆရာမကြီးက အလုပ်သဘောပြောဆိုလိုက်လျှင် ယ... ခေတ္တစဉ်းစားလိုက်သည်။"

ရတဲ့ငွေနဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြန်ပြီး... ကန်တော့မည်။ အကြာကြီးတောင်ခွဲနေရမှာမဟုတ်လား။

"ဟို...(၆)လအတွင်း အိမ်ကို တစ်ခါမှ... ပြန်ရတော့ဘူးလား... ဟင်"

အသံလေးတုန်တုန်နှင့် ယမင်းမေးလိုက်လျှင် ဒေါ်ကေသီ... နှစ်သိမ့်၏။

"မေမေကျန်းမာတဲ့အခိုက်ဆိုရင်တော့လည်း (၂)လတစ်ခါ... (၃)လတစ်ခါလောက်တော့ ပြန်ပေါ့ကွယ်၊ ယမင်းမိသားစု ကျန်းမာ... ကောင်းကြတယ်မဟုတ်လား၊ အခုငွေပြန်ပို့ရင်းလည်း နှုတ်ဆက်... ပြန်ပေါ့ကွယ်၊ နောက်လည်း အလျဉ်းသင့်သလိုပြန်ရမှာပါ၊ ယမင်းက... ဘယ်ကလဲ"

"ဟင်ဟင်တနားကပါ"

"ဪ...နီးနီးလေးပဲကွယ်၊ ကဲ...ဒီလိုလုပ်၊ ယမင်းအိမ်ကို... ပြန်လိုက်၊ (၃)ရက်ကြတော့ ပြန်လာခဲ့၊ မမကေသီ အဲဒီအတွက်... ဆက်မှတ်စီစဉ်ခဲ့မယ်၊ ရန်ကုန်-မန္တလေး အမြန်ရထားလက်မှတ်၊... ဆက်တန်းတွဲကနေဝယ်ပြီးထားခဲ့မယ်၊ ဒီဆရာမကြီးဆီပဲပို့ထား... မယ်"

“မန္တလေးရောက်တော့ အိမ်ကလူလွတ်ပြီး ကြိုခိုင်းလိုက် ပါမယ်”

“ဒါမှမဟုတ် လိပ်စာပေးခဲ့လည်း ရပါတယ်မမကေသီ ယမင်း ဆက်လာတတ်ပါတယ်”

သူမတို့၏အချိအချစကားများကို ဆရာမကြီးဒေါ်ရီစီကဝင် ပြီး အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်သည်။

“လာကြတော့လည်း ပိုကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ ကေသီဖြော တဲ့အတိုင်း အိမ်မှာ(၃)ရက်နေ၊ ပြီးတော့ ဆရာမကြီးဆီဝင်ပြီး လက်မှတ်ယူ၊ ကေသီက မန္တလေးဘူတာကို လူအကြိုလွတ်လိုက် ပြီးရောပေါ့၊ ကဲ...စာချုပ်ချုပ်ကြစို့”

နောက်ဆုံး (၆)လစာချုပ်ပြီး ငွေ(၇)သိန်းကိုယူကာ ယမင်း အလုပ်လက်ခံလိုက်ပါသည်။

ယင်းသို့ အလုပ်လက်ခံလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သူမ၏ဘဝ များစွာပြောင်းလဲသွားရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ မေခင်ယမင်း ခမျာ တကယ်ပင်မသိရှာခဲ့ပေတကား။

ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း ယမင်း တိတိကျကျလိုက်နာရ သည်။ (၃)ရက်ကြာ မိဘများနှင့် အစ်မနှင့် တူ၊တူမလေးများ နှင့်ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်ခဲ့ပြီးလျှင် ယမင်း ရန်ကုန်သို့ပြန်ခဲ့ရပေသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေကတော့ လူကြီးပီပီ စိုးရိမ်စိတ်များနှင့် အဖေက.....

“သမီးရယ်...ဘာဖြစ်လို့ စာချုပ်ချုပ်ရတာလဲ၊ သူတို့ဘက်က ဘာချို့ယွင်းချက်တွေရှိလို့ ငွေပုံပေးပြီးစာချုပ်ရတာလဲ၊ သမီးပြုစု မယ့်သူဟာ အမျိုးသမီးမဟုတ်ဘဲ အမျိုးသားဖြစ်နေလို့လား။

ဒီ(၆)လအတွင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြီးဆုံးအောင်လုပ်ရမှာနော်၊ မလွယ်ဘူး”

ဟုပြောလျှင် မေမေကလည်း တွေးတွေးဆဆနှင့်ဝင်ပြော၏။

“မေမေအထင်တော့ စာချုပ်မချုပ်ရင် သမီးဘက်ကပေါ့ဆပြီး ထစ်ခနဲအကြောင်းရှိရင် ထွက်သွားမှာစိုးလို့နဲ့တူပါတယ်။ ဒါနိုင်းခပ်ခြားသွားရမှာလည်းမဟုတ်၊ နယ်စပ်တွေသွားရမှာလည်းမဟုတ်၊ ပြင်ဦးလွင်တားပဲကွယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်၊ ကိုယ့်မြေ၊ ကိုယ့်ရေတဲ့မှာပဲ၊ ကိုကလည်းနော်...သမီးကိုအားမပေးတဲ့အပြင် အားလျော့အောင်လျှောက်ပြောနေပြန်ပါပြီ။ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့ သမီး ပြင်ဦးလွင်ဆိုတာ အရမ်းသာယာတယ်ကွယ်၊ ပန်းမြို့တော်လို့ဟောင် တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြတဲ့မြို့ပဲ။ မေမေတို့တောင် အခုအရွယ်ကြီးအထိ ရောက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ ခုခေတ် လမ်းစရိတ်ကြီးပုံတွေနဲ့ဆို ဘယ်သွားနိုင်မလဲကွယ်။ သမီးကုသိုလ်ကောင်းလို့သာ ရောက်ဖူး၊ နေဖူးရမှာ”

“တစ်ခုတော့သတိထားပေါ့သမီးရယ်၊ သူများအိမ်မှာ အိမ်အထိုင်ပိရိသေသပ်ဖို့၊ သံတံရှိဖို့တော့လိုအပ်တာပေါ့၊ ညအိပ်ခင်

လုံခြုံတဲ့အခန်းမှာအိပ်၊ အဝတ်အစားဝတ်တာ လုံလုံခြုံခြုံဝတ်၊ ပေါ်ရော်နေတဲ့အဝတ်အစားမျိုးတွေ မဝတ်နဲ့၊ အလှူဇွန်လည်းသိပ်မပြင်နဲ့ပေါ့သမီးရယ်”

ဖေဖေတစ်လှည့်၊ မေမေတစ်လှည့် စိုးရိမ်စွာမှာကြားနေသောအခါ မမကတော့ ယမင်းကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ပဲ အားပေးပါသည်။

“ယမင်း...လူကြီးတွေစိုးရိမ်သလို ဘဝမှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာကြီးပဲလျှောက်တွေးမနေနဲ့၊ ပြင်ဦးလွင်မှာ စစ်တက္ကသိုလ်ရှိတယ်လေ၊ ဗိုလ်လောင်းလေးတွေအပြင်ထွက်ခွင့်ရတဲ့ရက်တွေမှာ နင်လည်း ကျောင်းနားသွားပြီး ဟန်ရေးပြပေါ့ဟဲ့၊ ဗိုလ်လောင်းတစ်ယောက်ချိတ်မိလည်း နည်းလား၊ ကံကောင်းလို့ ဗိုလ်ကြီးတွေဘာတွေရရင်တော့ ပိုပြီးအဆင်ပြေတာပေါ့ဟာ၊ အံ့မယ်...နောက်ပြီး နင့်ကိုငါတာဝန်ပေးရဦးမယ်၊ အရုပ်ဆိုးဆိုး၊ အပေါက်ဆိုးဆိုး ဗိုလ်ကြီးတွေ၊ ဂေါ်မစွံတဲ့ဗိုလ်တွေရှိရင် နင်မကြိုက်တဲ့ဗိုလ်ဆိုရင် ပေါ့ဟယ်...ကျွန်မမှာ အလွန်သနားစရာကောင်းတဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်

အမေ မုဆိုးမ ချောချောလှလှအစ်မတစ်ယောက်ရှိပါတယ်ဆိုပြီး စပ်ပေး...ဟုတ်လား၊ နေဦး...နေဦး..."

"ငါအပျိုတုန်းကအလှပုံတွေ ပေးလိုက်ရဦးမယ်၊ ဗိုလ်သင် တန်းကျောင်းရဲ့ကြော်ငြာဘုတ်မှာ စွန့်စွန့်စားစားသွားကပ်ဟာ၊ နောက်ပြီး အောက်ကဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာပါ ရေးပေးလိုက်... ဟိ...ဟိ..."

မမက မချိုမချင်မျက်နှာနှင့် အတည်ပေါက်ကြီးနောက်နေ လျှင် ယမင်းမှာ ရယ်မောရင်း လောကကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကျော်ဖြတ် ဖို့ ခွန်အားတွေရခဲ့၏။

ဘာဖြစ်လဲ။ ဘဝဆိုတာ ဖြတ်သန်းရမှာပဲ။

တောင်ကိုတွေ့တွေ့၊ တောကိုကျော်ကျော် ပယ်လယ်ပေါ် လည်းဖြတ်သန်းရမှာနော်၊ ငါ့မှာ ပညာ၊ ဉာဏ်၊ သတိ၊ ဝီရိယဆိုတဲ့ အတောင်ပံတွေရှိတာပဲ။

ရန်ကုန်သို့ရောက်သည့်အခါ ဆရာမကြီးဆီမှာ လက်မှတ် သွားယူပြီး မနက်စောစောထွက်မည့် ရန်ကုန်-မန္တလေးအမြန်ရထား ဆီသို့ ယမင်းသွားရသည်။

ဆရာမကြီးနှင့်မတွေ့ခဲ့သည်မို့ ယမင်း အကျိုးအကြောင်း တွေ ဘာမှမသိခဲ့ရပါချေ။

အခန်း(၃)

ရန်ကုန်-မန္တလေးအပြန်ရထားပေါ်မှာ-

သားရေသေတ္တာတစ်လုံးဆွဲပြီး ယမင်း အပေါ်သို့တက်သွားရသည်။ တွဲစောင့်က မိန်းမချောလေးမို့ ပျာပျာသလဲနေရာရှာပေးပါ၏။

“အစ်မနေရာ ဒီနေရာပဲ၊ ဟေ့ကောင်...ထစမ်း၊ ဒီမှာ ပိုင်ရှင်လာပြီ၊ ဒီလိုပဲ သူ့ခိုးဂျှပ်တွေ ညဘက် တက်တက်အိပ်ကြတယ်၊ ဟေ့ကောင်...ဆင်း...ဆင်း...”

သူမထိုင်နေသည့်ခုံမှာ ပက်လက်လှန်ပြီးအိပ်နေသည့်လူမိန်းမပုံစံက ဂျင်းဘောင်းဘီအဟောင်း၊ ဂျင်းဂျာကင်အဟောင်းဝတ်ထား

နေသည့်ကြားထဲ စစ်ဦးထုပ်အပျော့ကြီးကိုလည်း မျက်နှာပေါ်မှာ အုပ်ထားသေး၏။

တွဲစောင့်၏လှုပ်နှိုးမှုကြောင့် ထိုလူနှိုးသွားလျှင် ထိုလူက သူ့မျက်နှာပေါ်မှစစ်ဦးထုပ်အပျော့ကို ဖယ်လိုက်၏။

“အဲ...”

မျက်နှာမှာလည်း အမွှေးတွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင်။ ကုလားတွေလို အရှည်ထားတာလည်းမဟုတ်။ မရိတ်ရသေးလို့ ရှည်နေသည့်ပုံစံ။

တစ်ချို့ယောက်ျားတွေဟာ နှုတ်ခမ်းမွှေး၊ မုတ်ဆိတ်မွှေးတွေကို နေ့တိုင်းရိတ်ရသတဲ့။

တစ်ချို့ကျတော့ နှုတ်သလားမသိ။ အဲ...ထိုလူပုံစံက (၂) ရက်၊ (၃)ရက်လောက် မရိတ်ရသေးသည့်ပုံ။ ခူရားတစ်ကောင်လို သူ့အမွှေးတွေက ထိုးထိုးထောင်ထောင်။

သို့ပေမယ့် ရုပ်ကတော့မဆိုးပါ။ မြစ်သလိုနေနေသည့်ကြားက စူးရှတောက်ပသောမျက်လုံး၊ မည်းနက်သောမျက်ခုံးနှင့် နှုတ်ပေါ်ပေါ်။

အသားကတော့ နေလောင်အသား၊ အဲ...ကြေးနီရောင် အသား။

ဘယ်မှာ သူ့ခိုး၊ ဂျပ်ပိုးရုပ်ဟုတ်လို့လဲ။ သူ့မျက်နှာမှ အင်္ဂုရပ် ကိုမြင်လိုက်လျှင် တွဲစောင့်ကိုနောက်ပိုး ရှိန်သွားသလို ယမင်း လည်းအားနာသွားမိ၏။

ထိုလူက ပုံနှိပ်တေတေပြန်ကြည့်၏။

“နှစ်ခုံလုံး သူ့ခုံလားဗျ”

“နှစ်ခုံလုံးတော့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီဘက်ကခုံက ဒီညီမရဲ့ခုံ”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရောပေါ့ဗျာ၊ အိပ်ရေးပျက်တယ်”

ပြောပြီး သူက ပြတင်းပေါက်ဘက်ရှိသူ့ထိုင်ခုံမှာ နံရံကို မှီပြီးအိပ်လိုက်လျှင် ယမင်း တွဲစောင့်ကိုပြုံးပြလိုက်ရ၏။

“ရပြီအစ်ကို၊ ကျေးဇူး...”

“နောက် လိုတာပြောနေညီမလေး၊ ညီမက မန္တလေးထိ သွားမှာမဟုတ်လား၊ လမ်းမှာ စားစရာဝယ်တာကအစ အစ်ကို ကူညီနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ဟုတ်ကဲ့၊ လိုတော့ပြောပါ့မယ်”

“တွတ်...တယ်ကူညီချင်တဲ့လူကတစ်မျိုး...”

သူ့ထံမှ အသံတီးတိုးကြောင့် တွဲစောင့်မျက်နှာနီသွားပြီး သူ့နေရာသို့ လစ်လေတော့၏။

ယမင်းလည်း ကိုယ့်နေရာမှာကိုယ်ဝင်ထိုင်ရင်း ထိုလူကို မှတ်စောင်းထိုးမိသည်။ ဟင်း...ဒါ သူ့နေရာလားမသိဘူး။

ဒီလိုပေပေတေတေ၊ လူခွစာကြီးနဲ့ ခရီးအတူသွားရရင်တော့ ခရီးသွားရတဲ့အရသာလေးပျောက်ပါပြီ။

သူမကသာ မစ္စရီယစ်တိတ်တွေများနေရပေမယ့် ထိုလူက တော့ မျက်နှာပေါ်ဦးထုပ်အုပ်ပြီး အိပ်လျက်လိုက်ပါလာလေ၏။

(၇)ရက်၊ (၇)လီ အိပ်ရေးပျက်လာသည့်ပုံနှင့်။

သူ့ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးကို ခြေနင်းပတ်မှာချထားပြီး အဲဒီ နံရံကိုလည်း ခြေထောက်နှင့်ညှပ်ထားလိုက်သေး၏။

ဝတ်ထားသည့်ရှူးကလည်း အကောင်းစားလား၊ အညံ့စား စား။ ကိုယ်ကမိန်းကလေးပို့ သားရေရှူးတွေရဲ့တန်ဖိုးကို မသိ တာလည်းအမှန်။

သူက အိပ်လျက်လိုက်ပါနေသည်မို့ ယမင်း သူ့ကို အား

... ဟော ပါးနာအကဲတော်နေမိသည်။ လူကတော့ လူဆင်းရဲထဲက
တတ်လာနဲ့ဘု၊ သူ့အသုံးအဆောင် အဝတ်အစားတွေကိုကြည့်ပြီး
ယမင်းဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ဘူတာ၊ နှစ်ဘူတာကျော်တဲ့အထိ သူကအိပ်ပျော်နေ
တုန်း။ ယမင်းရင်ထဲမှာ အသည်းယားလိုက်တာမှ ကျလိကျလိနဲ့။
ကိုယ်က ရန်ကုန်ထိသာလမ်းဆုံးရောက်ဖူးသူမို့ ခရီးလည်း တစ်ခါ
မှထွက်ရဖူးသည်မို့ ဒီရှုခင်းတွေဟာ ယမင်းအတွက်အထူးအဆန်း။

ရထားလမ်းဘေးဝဲယာတွေကို သူမကြည့်ချင်သည်။ ငေး
ကြည့်ချင်သည်။ ကလေးတစ်ယောက်လို အတွေ့အကြုံသစ်၊ ရှုခင်း
သစ်တွေမှာ ယစ်ဖူးပျော်မွေ့လိုခါမှ ပြတင်းပေါက်နားကခုန်မှာ သူမ
မရ။

(၄)ဘူတာလောက်ဆိုက်ပြီးသွားလျှင် မေခင်ယမင်းမနေနိုင်
တော့ပါ။ ထိုလူ့ကို သူမဖတ်ဖို့ကိုင်ထားသည့်စာအုပ်နှင့် ရိုက်နှိုး
တော့သည်။

“ဒီမှာ...ဒီမှာရှင့်”

နှစ်ခါ၊ သုံးခါလောက်ရိုက်နှိုးမှ ထိုလူ ဆတ်ခနဲလန့်နှိုးသွား၏။

“ဘာလဲ.. ဘာလဲအမိ”

“ရှင် ခုလိုအိပ်လိုက်လာမယ့်အတူတူ ကျွန်မနဲ့နေရာချင်း
လဲပါလား။ ကျွန်မ ဒီခရီးကိုတစ်ခါမှမသွားဖူးလို့ ရှုခင်းတွေကြည့်
ချင်လို့ပါ”

ယမင်း၏မျက်နှာကတည်ပေမယ့် လေသံကပြေပြေပြစ်ပြစ်
ထိုလူက ယမင်းကို မျက်ခုံးတွန့်ပြီး တဒက်အကဲခတ်လေ၏။
အရည်ရှည်ပြီး လှပသောကိုယ်လုံးနှင့် လှပသောကောင်
လေးပါပဲ။ မိတ်ကပ်ပါးပါးလေးလိမ်းခြယ်ထားသည့်မျက်နှာက
ပြောင်ရှင်းဝင်းပလျက်။ မျက်လုံးလှလှ၊ နှုတ်ခမ်းလှလှက အထူး
ငြားဆုံး။

နှုတ်ခမ်းလေးရဲ့အိတ်ဖတ်နေပုံက နှင်းဆီပွင့်လေးနယ်။ သေ
ဘူတယ်။ ပင်ကိုယ်နှုတ်ခမ်းလေးပါပဲ။ နှုတ်ခမ်းနီနဲ့မရ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ လဲပေးမှာလား”

“အာ...ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အိပ်လိုက်ခဲ့တာ
ဘယ်နေရာမှာအိပ်ရအိပ်ရပါ”

ပြောပြီး ချက်ချင်းပင် သူကနေရာရွှေ့ပေးလျှင် ယမင်းမှာ

သူ့အိမ်ကြီးကို ရွှေပေးဖို့လည်း တောင်းဆိုရ၏။

“အိမ်ကြီးပါရွှေလေ၊ တော်ကြာ ကျွန်မနင်းမိရင် ငရဲကြီး နေပါဦးမယ်”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒါတွေအယူမရှိဘူး၊ နင်းသာနင်း၊ ရထားပေါ်မှာပဲ”

“ရှင်အယူမရှိပေမယ့် ကျွန်မရှိတယ်ရှင့်”

“ဒါဆိုလည်း မနင်းနဲ့ပေါ့ဗျာ၊ ရှေ့တိုးထားလိုက်၊ ဘာလဲ... ခင်ဗျားက မန္တလေးရောက်တဲ့အထိ နေရာအပြီးလဲတော့မှာလား”

ဟုတ်သားပဲ။ သူမေးလျှင် ယမင်းရှက်သွားရပါသည်။

“ရှင်လဲချင်သလောက်လဲပါ၊ အပြီးမနေပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ပြောပြီး နောက်နေရာမှာ သူအိပ်ပြန်လျှင် ယမင်း သူ့ကို တော်တော်အထင်သေးမိ၏။ လူပျင်းကြီး။ လုံ့လ၊ စိရိယလည်း မရှိဘူး။ ဒီလိုလူမျိုး ဘယ်လိုလုပ်အားကိုးရမှာလဲ။

ကိုယ့်ကိုနေရာလဲပေးတာကိုမှအားမနာ ယမင်း အူပုပ်စွာ တွေးနေမိ၏။ ထိုစဉ် နံနက်(၇)နာရီကျော်လောက်ရှိပြီမို့ ရထားပေါ်

မှလူတွေ မနက်စောစောစာဝယ်စားကြလျှင် ယမင်းလည်း တစ်ခုခု ဝယ်စားဖို့ပြင်ရသည်။

သို့သော် ရထားပေါ်မှ အလှအယက်ဝယ်ယူနေကြရသည်မို့ သူမမှာ အလှည့်မရောက်နိုင်။ ရထားပြတင်းမှငေးမျှော်ရင်းနှင့်သာ ခုထားကထွက်ပြန်၏။ ရထားရပ်တာကလည်း ခဏလေးပင်။

သူမ စိတ်ပျက်၊ လက်ပျက်နှင့် ထိုင်ခုံဆိုဖာမှာထိုင်ချလိုက် သောအခါ ရှေ့စားပွဲပေါ်မှာ ဆီထမင်းနှင့်ငါးကြော်၊ ကြက်ကြော် ဆုပ်များကို ပွေးပျံ့ပူခွေးစွာတွေ့လိုက်ရ၏။

“စား...”

အထုပ်များကို ယမင်းဘက်သို့တွန်းရွှေပေးပြီး သူလည်း အားပါးတရစားနေ၏။

ဒီလိုတော့လည်း ကိုနဂါးက အားကိုးရသား။ သို့သော် ငါ့မသိ၊ ဘမသိနှင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဝယ်ကျွေးတာ တော့ ယမင်းအလကားမစားလို့။

ဆာနေတာကလည်း အမှန်။ ညကတည်းက ဆာနေခဲ့တာ။

အခန်း(၉)

နေ့လည်စာစားချိန်ရောက်တော့ ကိုနဂါးလူးလွန်လာ၏။

ယမင်းစိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းလေးမှအစာမကျေ။ သူဟာ ယမင်းကိုစကားပြောရမှာစိုးလို့ တမင်အိပ်လိုက်နေတာဟုပင် စွပ်စွဲချင်ချင်။

အံ့လည်း အံ့ဩမိပါရဲ့။ မေခင်ယမင်းဆိုတာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လမင်းကြီးမဟုတ်တောင်မှ ငြိမ်းချမ်းတဲ့အလှနှင့် ကြယ်ပွင့်လေးလောက်တော့ လင်းလက်သူမဟုတ်ပါလား။

အလှဂုဏ်ဝင့်တတ်သူ၊ မာနကြီးတတ်သူမဟုတ်ပေမယ့် ယမင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှမှန်းတော့သိပါသည်။ သင်းကျမှ။ ကိုနဂါးကျမှ။

သည်းသည်းလှုပ်စရာလည်းမလိုချင်ပါဘူး။ သည်းသည်းလှုပ်လည်းမခံချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်ခရီးရှည်ကြီးကို အတူသွားရတဲ့နောက် မေးထူးခေါ်ပြောလောက်တော့ မရှိသင့်ပေဘူးလား။

အခုဟာက လုံးဝပုံမှန်မဟုတ်။ ကိုယ့်ကို မတူသလို မတန်သလိုစကားတောင်မပြောဘဲ မျက်စိမှိတ်အိပ်လိုက်လာနေသည့်အခါ ယမင်းရင်ထဲမှာ အရွံ့တိုက်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာ၏။

သည်တော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံမှ သူမကိုရောချင်၊ အသိဖွဲ့ချင်နေသည့်လူနှစ်ယောက်ကို ရောခွင့်ပေးလိုက်ဖို့ ယမင်းဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

ရထားပေါ်မှာပဲ စကားပြောရုံလောက်နှင့် ဣန္ဒြေသိက္ခာမှန်းပွဲမသွားလောက်ပါဘူး။ ကိုယ်ကလည်း တည်တည်တံ့တံ့နှင့် စကားပြောခွင့်ပေးမှာပဲဟာ။

တစ်လမ်းလုံး သူမက ခပ်တည်တည်ကြီးလုပ်နေသည့်ကြားမှ ရှေ့ထိုင်ခုံမှလူနှစ်ယောက်က အသိဖွဲ့နေသည်မဟုတ်ပါလား။ စောစောက မကြားချင်ယောင်ဆောင်၊ နားလေးချင်ယောင်

“ဟင်...ကမလာ။ ကြက်ကြော်တွေရော၊ ငါးကြော်တွေ
ရောလေ၊ ကျွန်မက သူများပိုးကြေး၊ ပန်းကြေးကျွေးတိုင်း မစား
တတ်ဘူးရှင်”

ယမင်း စိတ်တိုတိုနှင့်ပြောပစ်လျှင် သူကလည်း ခပ်တည်
တည်ပင်။

“ကျွန်တော်ကလည်း အလကားနေရင်း မိန်းကလေးချော
ချောတွေတိုင်း မပိုးတတ်ပါဘူးဗျ၊ ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူရှိပြီးသား
ပါ။ ခင်ဗျားစားတာ ငါးရာဖိုးလောက်ပဲရှိလို့ ငါးရာပဲတောင်းတာ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ ရော...”

ယမင်း ငါးရာတန်ပေးလိုက်သောအခါ ထိုလူက အသာ
တကြည်ပင်ယူလေ၏။

ပြီးလျှင် သူပြန်အိပ်သွားသဖြင့် ယမင်းမှာ ကိုနဂါးလို့သာ
တိတ်တခိုးအမည်တပ်ရင်း သူ့ကို ပဟေဠိဖြစ်နေရပါတော့သည်။

ယမင်းဆိုတာ မိန်းမချောလေးမို့ မြင်သူတိုင်းကအသိအကျွမ်း
ဖွဲ့ချင်ပေမယ့် သူကတော့ ဖုတ်လေသည်ငုပ် ရှိတယ်လို့တောင်
မှတ်ပုံမရချေ။

အင်းလေ...သူကလည်း ပလကောင်းကောင်း၊ ရုပ်ချောချော
ကိုး။ ဘဝင်မြင့်ချင်မြင့်မှာပေါ့။ နောက်ပြီး သူ့မှာ ရည်းစားရှိတယ်
တဲ့လေ။

“ကျွန်မလည်းဝယ်မလို့စောင့်နေတာပဲ၊ လူတွေက ပိုင်းအုံ
ဝယ်နေကြတာရယ်၊ ရထားက ခဏလေးရပ်တာရယ်ကြောင့်...”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ စားပါ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက်ဝယ်လာ
ခဲ့တာပါ”

သူက စားရင်းသောက်ရင်းမှရှင်းချက်ထုတ်လျှင် ယမင်း
ကိုယ့်ခံစားချက်ကိုပြောပြရပါ၏။

“ဟိုလေ...ကျွန်မလည်းဆာနေတော့ စားချင်တာအမှန်ပါ၊
ဒါပေမယ့် ကိုယ်မသိတဲ့လူတစ်ယောက်ဝယ်ကျွေးတာ စားရမှာ
ကျတော့လည်း တစ်မျိုးကြီးပဲ”

သူမ၏အခက်အခဲကိုကြားလိုက်ရလျှင် ထိုလူက ခေါင်း
တဆတ်ဆတ်ညှိတ်လေ၏။ သူ သဘောပေါက်လွယ်သားပဲ။

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ကျွန်မစားမယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင် ကျသင့်တဲ့ပိုက်ဆံယူပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ခင်ဗျားအဆင်ပြေသလိုလုပ်ပါ၊ ကျွန်တော့်
ဘက်က ပြဿနာမရှိပါဘူး”

“အိုကေ...စားပြီနော်”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား တက်ညီလက်ညီနှင့်စားပစ်
လိုက်ကြတာ စားပွဲပေါ်မှာရှိသမျှအထုပ်တွေပြောင်သွားလေ၏။

သူမ၏ပါးစပ်မှာ ဆီတွေပေကွင်းနေလျှင် သူက တစ်သျှူး
တစ်ထပ်ထုတ်ပေးလေ၏။

“ကျေးဇူး...”

ယမင်း ယူပြီးသုတ်ရတာပါပဲ။ တစ်သျှူးမှာ နှုတ်ခမ်းနီစ
မတွေ့လျှင် ထိုလူက နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလေ၏။

ပင်ကိုယ်နှုတ်ခမ်းက နီတာပေါ့။ ယမင်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး
ကိုယ့်ပိုက်ဆံအိတ်လေးကိုထုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ...ပြော...ရှင်ဘယ်လောက်ဖိုးဝယ်လာတာလဲ၊ ကျွန်မ
တစ်ဝက်ပေးမယ်”

“အိုဗျာ...တစ်ဝက်ကြီးတော့မပေးပါနဲ့၊ နည်းနည်းပဲပေးပါ၊
ကျွန်တော်က ပိုစားတာမဟုတ်လား”

“အမယ်...ကျွန်မလည်းစားတာပဲ၊ တစ်ယောက်တစ်ဝက်မှ
တရားမှာပေါ့”

“ကဲဗျာ...ဒါဆိုလည်း ငါးရာပေး”

သူမကိုစကားပြောရမှာစိုးတာနှင့် တစ်လမ်းလုံး မျက်စိမှိတ်
လိုက်လာတာ တဆိတ်တော့မလွန်ပေဘူးလား။

“အားမနာရပါဘူးဦးမရယ်၊ ညီမအိမ်လည်း ပြန်လိုက်မစား
ပါဘူး။ ဒါထက် ညီမက ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“မန္တလေးကိုလေ...”

“မန္တလေး ဘယ်အရပ်ကိုသွားမှာလဲ၊ အရှေ့ပြင်လား၊
အနောက်ပြင်လား၊ တောင်ပြင်လား၊ မြောက်ပြင်လား”

အညာသားတွေမို့ အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက်တွေ
နှင့်စကားပြောနေလျှင် ယမင်းရယ်ချင်လှပါ၏။

“မဟုတ်ဘူး၊ အရှေ့တောင်ထောင့်အရပ်ရဲ့ ၂၃ဒီဂရီစွန်းတဲ့
အရပ်ကိုသွားမှာ”

ယမင်းစကားကြောင့် ထိုလူနှစ်ယောက် သဘောကျပီတီ
ဖြစ်စွာရယ်ချလိုက်ကြလျှင် ကိုနဂါး ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပါလေ၏။

“ငကြောင်တွေ...”

သူ့ဘာသာတစ်ယောက်တည်းရေရွတ်ရင်း နေရာမှထသွား
လျှင် ယမင်း၏ရှေ့မှလူနှစ်ယောက်က မေးဆတ်ပြီးမေးလိုက်၏။

“သူကဘယ်သူလဲ၊ ညီမနဲ့အတူလာတာမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ တစ်လမ်းလုံးအိမ်လိုက်လာ
တာလေ၊ ဘယ်အသုဘဖဲခိုင်းမှာ (၇)ရက်၊ (၇)လီ ကစားလာသလဲ
မှမသိတာ”

ယမင်းမကျေမနပ်ပြောလျှင် ရှေ့မှလူနှစ်ယောက်က ပြုံး
ကြ၏။

“အစ်ကိုနာမည် ကျော်တင့်တဲ့၊ သူက အောင်ဝင်းမိုလ်”

“ဆိုင်းသမားတွေလားဟင်”

နှစ်ယောက်လုံးပုံစံက ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်ရှိရသည့်ကြားထဲ
နာမည်တွေကထောင့်နေလျှင် ယမင်းမေးမိ၏။

ဒါကို သူတို့ကိုချစ်စနိုးစနေသည်ဟုများ ထင်နေသလား
လေ၊ ရယ်လိုက်ကြတာ အတောမသတ်။

သည်စဉ် ဘူတာဆိုက်သဖြင့် ရှေ့မှနှစ်ယောက် ထမင်း
ထယ်ဖို့ဆင်းသွားကြ၏။

ယမင်း သူတို့အိတ်များကိုစောင့်ပေးနေစဉ် သူမ၏အနား
ကိုနဂါးပြန်ရောက်လာလေ၏။ သူ့ရုပ်ကြီးက အစွမ်းကုန်စုပုပ်

လျက်။ ဒါ ကိုယ့်ကြောင့်လားဟု ယမင်းမထင်ရဲပါ။ သူက လွယ်တာမဟုတ်။

“ရော...ဒီမှာကြက်သားနဲ့...”

ထမင်းထုပ်တစ်ထုပ်ကို ယမင်းဘက်စားပွဲပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ တင်ပြီး သူ့ဆောင်ကြီးအောင်ကြီးပြောလျှင် ယမင်းကလည်း ကက်ကက်လန်ပြန်ပြောလေ၏။

“ရှင့်လည်းမမှာပါလား၊ ကျွန်မဘာသာ ဟိုလူတွေကိုမှာ လိုက်တာ”

“စားမှာသာစား၊ ဟိုလူတွေကို ဘာအောင်းမေ့နေသလဲ၊ လူကုန်ကူးမယ့်လူတွေ...”

“ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း...သူများသားသမီးကို မကောင်းပြောနေလိုက်တာ၊ ရှင်ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ၊ အတူတူချင်းမို့သိတာလား”

“ယောက်ျားတွေနဲ့ရောချင်တဲ့မိန်းကလေးလောက် အထင်သေးတာမရှိဘူး”

“ရှင်ဘာသာ သေးချင်သေး၊ ကြီးချင်ကြီး၊ ရှင်နဲ့အနောသာကြီး...”

“စကားများတော့ နားညည်းတယ်၊ အိပ်ရတာစိမ်ပျက်တယ်”

ရှေ့ဆက်စကားများနေရလျှင် မကောင်းတတ်သည်မို့ ယမင်း သူ့ကိုမျက်စောင်းထိုးပြီး တစ်ဖက်သို့လှည့်နေလိုက်သည်။ သို့သော် သူမက စကားရပ်လိုက်ပေမယ့် ကိုနဂါးကမရပ်။

“မင်းအရွဲတိုက်နေတာငါသိတယ်၊ ဟန်လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ့ကို မကျေနပ်လို့မဟုတ်လား၊ မင်းဘိုးအေတွေကို ဘာမှတ်နေသလဲ၊ ငါတောင်စားသွားဦးမယ်”

“ဘာမှမဆိုဘူး”

“ဒါဆို မင်းဘိုးအေတွေနဲ့ စကားများမနေနဲ့ ငါမကြိုက်ဘူး”

“အောင်မယ်...ရှင့်စကားက စီးပိုးလိုက်တာ၊ ရှင်မကြိုက်လည်း ပြောရမှာပဲ၊ ဒီလောက်ခရီးရှည်ကြီးသွားနေတာ ဘယ်သူနဲ့မှစကားမပြောဘဲ ဝစ်ပိတ်ကျင့်သွားရမှာလားရှင့်”

ယမင်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြောလိုက်လျှင် ကိုနဂါးက ခေါင်းညိတ်၏။

“ကောင်းပြီ...ဒီလောက်စကားပြောချင်နေရင် ငါနဲ့ပဲပြောမင်းအတွက် အန္တရာယ်မရှိဘူး”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ ဟင်း...”

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်စောင်နေကြစဉ် ကျော်တင့်နှင့်အောင်ဝင်းမိုလ်တို့နှစ်ယောက် အထုပ်များကိုဆွဲပြီးတက်လာကြလေ၏။

ကိုနဂါးက သူဝယ်လာသည့်အထုပ်ကို ယမင်းလက်ထဲသို့ ဆတ်ခနဲပေးလိုက်လျှင် ယမင်းလည်း လန့်ပြီးယူထားမိ၏။

“ဂျူး...မောလိုက်တာ၊ အစ်ကိုတို့လျှင်ပေလို့သာပေါ့၊ ညီမမှာတဲ့ကြက်သားနဲ့ရဲခဲ့တယ်၊ အသည်းအမြစ်တော့မရခဲ့ဘူး”

ကိုယ်ကမှာလိုက်သည်မို့ ယမင်းယူရမည်သာ၊ ရထားကလည်း ခဏလေးဆိုက်သည်မို့ သူတို့ခမျာ အပြေးအလွှားဝယ်ခဲ့ရရှာသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရသလဲရှင်”

“ဟာ...နေပါစေညီမရယ်၊ အစ်ကိုတို့က စေတနာနဲ့ဝယ်လာခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ စားလို့ဝင်အောင် ထမင်းထုပ်အတွက်ပိုက်ဆံယူပါ”

အပြန်အလှန်ငြင်းဆိုနေကြရာမှ နောက်ဆုံး ကျော်တင့်က ပိုက်ဆံယူလိုက်သည်။

“ထောင့်နှစ်ရာပါညီမ”

ယမင်းပိုက်ဆံပေးလိုက်ပြီး ထမင်းထုပ်ကိုဖြည့်လျှင် ကိုနဂါးအမျက်မှောင်ကုန်ကုန်ကြီးကို အရင်မြင်လိုက်ရသည်။ အင်း... သူ့စေတနာကိုလေးစားသောအားဖြင့် သူ့ထမင်းထုပ်ကို စားမှနဲ့တုတယ်။

အို...ရှင်ကိုက အကျောကြီးနဲ့၊ မစားဘူး။ သေတောင်မစားဘူး။ မေခင်ယမင်း ကိုကျော်တင့်တို့ဝယ်လာသည့်ထမင်းကိုသာ စားလိုက်သည်။

“ညီမကဘယ်သွားမှာလဲ”

“လာပြန်ပြီ၊ ပြင်ဦးလွင်ကိုသွားမှာ”

ထမင်းစားပြီးလျှင် မေခင်ယမင်းမှာ ရီဝေဝေဖြစ်နေ၏။ အိမ်ချင်တာမဟုတ်ပေမယ့် နေရတာ ယီးတီးယောင်တောင်။

ရှေ့မှာကျော်တင့်နှင့်အောင်ဝင်းဗိုလ်မေးသမျှ မကွယ်မဝှက်ဘဲ သူမဖြေနေမိသည်။

“ဘာလုပ်ရအောင်သွားမှာလဲ”

စောစောကသာ ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး ပိုင်စိုးပိုင်နင်းမေးလာခဲ့လျှင် ယမင်း ဒေါသတွေထွက်လိုက်မည်ဖြစ်ခြင်း။

ယခုကျ တရားသူကြီးရှေ့ရောက်နေသည့် တရားခံမလေး

ညီ သူမ အားလုံးဖြေဆိုနေမိလေသည်။

“စပါယ်ရှယ်လိုက်ရအောင်သွားမှာ”

“ဒါဆို မင်းက သူနာပြုဆရာမပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

ယမင်းမှာ ရီဝေဝေနှင့် ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းမသိချေ။

“ဒါများကွာ...ပြင်ဦးလွင်ထိလိုက်စရာမလိုပါဘူး၊ အစ်ကိုနဲ့သာလိုက်ခဲ့၊ အစ်ကို့အမေကြီးကိုပြုစုပေါ့၊ တစ်လကိုတစ်သိန်းပေးမယ်၊ ဘယ့်နယ့်လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေခင်ယမင်းမှာ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ လူက အကောင်းကြီးပေးမယ့် အသိဉာဏ်တွေ ချုပ်ပြားကြီးဖြစ်ကာ လူက အိမ်မက်ထဲရောက်နေသည့်နယ်။

ရှေ့မှလူပြောသမျှ သူမ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်ပုတ်သင်ညီလုပ်နေမိ၏။

“ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ...ဒါဆို ရှေ့ဘူတာမှာဆင်းကြမယ်”

ကျော်တင့်နှင့်အောင်ဝင်းဗိုလ်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး ယမင်းနှင့် ယမင်း၏သားရေအိတ်ကို ဆွဲလိုက်ကြလျှင် ဘေးမှလူများကတော့ ဖာသိဖာသာပင်။

သူတို့စိတ်ထင် ခရီးအတူသွားကြသည့်အုပ်စုဟု ထင်ချင်လည်းထင်ပေမည်။

သို့သော် ကိုနဂါးကတော့ အခြေအနေတွေကို အစအဆုံး သိသည်မဟုတ်ပါလား။

ယမင်း၏လက်နှင့်အိတ်ကို သူပြန်ဆွဲထားလိုက်သည်။

ကျော်တင့်ဆိုသူက အသံကောင်းလွှင့်လျှင် အောင်ဝင်းဗိုလ်ကလည်း မိုက်ကြည့်ကြည့်လေ၏။

ပုံစံကြည့်ရတာ ကျော်တင့်နှင့်အောင်ဝင်းဗိုလ်တို့သည် အစွဲပွဲနွဲလာသည့် ဆယ့်နှစ်ကြိုးကဝေတွေဖြစ်ရမည်။ လွယ်လွယ်နှင့်တော့ ရမည်ပုံမမြင်ချေ။

ယမင်းကတော့ ဆေးဖိထားသူပီပီ ပြူးတူးကြောင်တောင်

ဘာမှလည်းသိပုံမရတော့။ သူမ၏အသိဉာဏ်တွေ အားလုံးဝေဝေဝေးဝေး။

ကိုနဂါးကဆွဲထားတော့လည်း ရပ်တန့်လို့နေသည်။

“ဟဲ့ကောင်မလေး...ဆင်းမယ်...လာ...”

ရထားက ဘူတာသို့ရပ်မည်ပြင်လျှင် ကျော်တင့်က ယမင်း၏လက်ကိုဆွဲခေါ်၏။ ယမင်းကတော့ လိုက်ဖို့အသင့်။

ရထားပေါ်မှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်လည်းမဖြစ်ချင်။ သို့သော် မဖြစ်လျှင်လည်း ယမင်းပါသွားတော့မှာမူချ။

နောက်ဆုံးတော့ တွဲစောင့်နှင့်သူ့အနားမှာထိုင်နေသည့် ဆက်မှတ်စစ်ကို ကိုနဂါးအကူအညီတောင်းရတော့သည်။

“ဒီမှာခင်ဗျာ...ဒီကောင်မလေးတက်လာတာ တစ်ယောက်လည်းနော်၊ ခင်ဗျားသိပါတယ်”

တွဲစောင့်မှာ အူကြောင်ကြောင်။ သို့သော် ယမင်းကို သူမသိခဲ့ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ခုဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အခု ဒီနှစ်ယောက်က သူတို့ညီမဆိုပြီး ဒီကောင်မလေး

ကိုအတင်းဆွဲခေါ်နေလို့ပါ။ ကောင်မလေးက မန္တလေးထိလက်မှတ် ယူလာတာပါ။

“ဟာ...ဒီလူ...ဒါ ကျုပ်တို့ညီမဗျ၊ ရထားပေါ်ကျမှတွေ့ကြ တာ။ ကျုပ်တို့ မန္တလေးမှာရှိမယ်ထင်လို့ သူကလိုက်မှာ။ အခုတွေ့ နေပြီလေ၊ ရှေ့ဘူတာမှာဆင်းမယ်၊ ဖယ်စမ်းဗျာ...အလကားနေရင် ကြီးတော်နွားဝင်ကျောင်းမနေနဲ့”

လက်မှတ်စစ်နှင့်တွဲစောင့်မှာ ဟိုဘက်ကြည့်လိုက်၊ ဒီဘက် ကြည့်လိုက်နှင့်။ ယမင်းကတော့ ဘာမှနားမလည်။ ဒီလူတွေဘာ လုပ်နေကြပါလိမ့်ဟုတောင် တွေးနေမလားမသိ။

ကိုနဂါးအကြံအစိုက်ရသည်။ ဒီကောင်မလေးကို ဒီလိုကြံ လက်လွတ်စပယ်မလုပ်နိုင်။

မချောကလည်း ဘယ်တော့မှစိတ်နှင့်လူနှင့်ပြန်ကပ်မည် မသိ။ တစ်ခုခုတော့ သူလုပ်ရပေမည်။ ဒီကောင်မလေးကို ဟိုထု နှစ်ယောက်ထံ ဘယ်လိုမှအပါခံလို့မဖြစ်။

တွဲစောင့်နှင့်လက်မှတ်စစ်က ကျော်တင့်နှင့်အောင်ဝင်းဆိုသူ တို့၏ မှင်မောင်းကောင်းကောင်းကိုကြည့်ပြီး အမှတ်ပေးလိုက်၏။

ကိုနဂါးကတော့ ဖြစ်သလိုဝတ်ထားလို့ပေပဲလားမသိ။ သူ့ ရုပ်က ညဉ့်သိုးသိုး။

“ဟေ့လူ...လိုက်မနှောင့်ယှက်နဲ့လေ၊ သူတို့ဟောင်နုပတွေ အေးအေးဆေးဆေးသွားကြပါစေ”

အပ်နှင့်ထွင်းရမည့်ကိစ္စ ပေါက်ဆိန်နှင့်ထွင်းရတော့မည့် အခြေ။ သူ့ဘက်မှ ဘယ်သူမှမပါကြသည့်အခါ ကိုနဂါးလုပ်နိုင် ဘာ တစ်ခုတည်းသာ။

ရှေ့ဘူတာမှာ သူပါဆင်းနေခဲ့ဖို့ ကိုနဂါးဆုံးဖြတ်ရပါလေ တော့၏။

အခန်း(၅)

“မေခင်ယမင်း...မေခင်ယမင်း...ဟာ...နာမည်ကလည်း ရှည်လိုက်တာ”

သူမ၏မှတ်ပုံတင်ကိုကြည့်ပြီးပြီမို့ သူမဟာ မေခင်ယမင်း မှန်း ထက်ရဲခန့်သိပေပြီ။

နောက်ပြီး ယမင်းကသာ သူ့ကိုမသိတာ။ သူ့ကတော့ သူ့ယူထားလိုက်သည်။ မေမေအတွက်နာစ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်စောင့်ကြည့်သိပြီးဖြစ်ပါ၏။

ဒါဖြင့် သူမကို ကိုယ်နှင့်ပတ်သက်မယ့်သူမို့ လိုက်ကာ သည်ဟုတော့ မယူဆစေလိုပါ။

ထက်ရဲခန့်၏ပင်ကိုယ်စိတ်ကိုက မတရားတာမြင်လျှင် ဝင်ပြီးကာကွယ်တိုက်ခိုက်ချင်စိတ်ကအပြည့်။ ယခုလည်း ကားနှင့်တင်ပြေးသည့်ဟိုနှစ်ကောင်ကို ကားလမ်းဘေးတွင်ပင် ထိုးကြိတ်၊ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီး သူမကို ထက်ရဲခန့်ပြန်ခေါ်ခဲ့၏။

ယမင်းမှာ အဲဒီတော့မှ ဆေးအရှိန်ကြောင့်အိပ်ပျော်သွားသေးသဖြင့် သာစည်မှာရှိသည့် သူငယ်ချင်း၏အိမ်တွင်ပင် ခေတ္တဆေးခိုရ၏။

လွန်ခဲ့သည့်(၄)ရက်က မမကေသီညွှန်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း နေ့ကုန်-မန္တလေး အထက်တန်းလက်မှတ်နှစ်စောင်ကို သူ့ကြိုတင်ချခဲ့သည်။

တစ်စောင်ကို ဆရာမကြီးဒေါ်ရီစီထံပို့ပြီး တစ်စောင်ကတော့ သူ့ယူထားလိုက်သည်။ မေမေအတွက်နာစ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်စောင့်ကြည့်သိပြီးဖြစ်ပါပဲ။

သို့သော် ကောင်မလေးမြင်ရတာ ရုပ်ချောလွန်းသည့်အပြင် ဘာဝန်မကျိုးဟုလည်း သူ့ယူဆမိသဖြင့် တစ်လမ်းလုံး ထက်ရဲခန့်၏ချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ကိုယ့်တာဝန်ကိုတော့ သူမလစ်ဟင်းစေရ။ မုန့်
ဒိန်တန်မုန့်၊ ထမင်းချိန်တန်ထမင်းပေါ့။ တစ်ခုပဲရှိသည်။ သူဟာ
ဒေါ်နွယ်နွယ်ခန့်ရဲ့သား။ ဒေါ်ကေသီခန့်ရဲ့မောင်ဆိုတာတော့ သူ
မပြောခဲ့ပါချေ။

ဒါကလည်း အမြင်ကတ်လို့ပါပဲ။ တွဲစောင့်ကို ပတ်ခွဲ။ နှပ်
ခွဲနှင့်ခိုင်းကတည်းက သူမကျေနပ်။ သူက ဘဝမှာ အထိနာဖူးသူ။

ကိုယ့်ထက်(၇)နှစ်လောက်ငယ်တဲ့ မေကြည်သာကိုကြိုက်မိ
ပြီး သူ့အရူးလုပ်တာခံခဲ့ရကတည်းက ထက်ရဲခန့် မိန်းမဆိုတာကို
အထင်မကြီးချင်တော့ပေ။

မေကြည်သာတဲ့။

အသက်က (၁၈)နှစ်ဖြစ်ပေမယ့် (၁၄)နှစ်သမီးပမာ အရည်
ပျော်မတတ်ခွဲခွဲပြီး လူတကာအပေါ် နွဲ့ဆိုးကိုးတတ်၊ အနိုင်ယူ
တတ်သူ။

မိန်းမဆိုတာ ကိုယ့်ရည်းစား၊ ကိုယ့်ယောက်ျားအပေါ်တော့
ဆိုးပါနွဲ့ပါ။ စိတ်ကောက်ပါ။ သူ့အပြစ်မပြောလို။

ရှေးသီချင်းတောင်ရှိသားမဟုတ်လား။ “ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ်
နဲ့လို့ လူကဲ့ရဲ့မည်မထင်”ဆိုတာလေ။

ခုတော့ မေကြည်သာဟာ လူတကာ...အဲ...ယောက်ျားတကာ
နဲ့ ခွဲခွဲတတ်ပြီး နောက်ဆုံး မိမိထက်အခြေအနေကောင်းသူကို
အားချယ်လက်ထပ်သွားခဲ့သည့်အခါ သူ့မှာ ကျန်ရစ်ဖြစ်ခဲ့ရ အလွမ်း
အင်းသားဖြစ်ခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား။

ခုလည်း မေမေ့ကို စပါယ်ရှယ်လိုက်မည့်နာစ်ဟာ တွဲစောင့်
နဲ့ ပတ်ခွဲနပ်ခွဲလုပ်လာကတည်းက ထက်ရဲခန့် ကြည့်လို့မရတော့
ပါလေ။

ထို့ကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မိတ်မဆက်တော့
ဘဲ အမြင်ကတ်လိုက်လာမိတာ၊ ကောင်မလေးက ရှေ့မှလူလည်
မိတ်ကာနှစ်ယောက်နှင့် ဆက်လုံးနေသည့်အခါမှာတော့ သူ့စိတ်တွေ
ပြီးစိတ်ကုန်ခမ်းသွားရလေတော့သည်။

အင်း...မိန်းမစိတ်ဆိုတာ ဘစ်မျိုးပဲလေ။ မလိမ်ခိုး၊ မလိမ်မာ
တောင်ဝတ်ကလေးကို သူ့ခွင့်လွှတ်ရမည်ထင်ပါရဲ့။

ခုလို ကွေးကွေးလေးအံပံပျော်နေတော့လည်း မာန်မာန

ကင်းစင်နေသည့် နလဝိန်းတုံးရုပ်ကလေးက သနားစဖွယ်။ ကြည့်
လမ်းတိုနှစ်ကောင်ရဲ့လက်မှာ တစ်စစ်ကျိုးပဲ့ကုန်တော့မလို့။

သူငယ်ချင်းကလည်း သူ့ကို မိန်းမခိုးလာတယ်လို့များ ထင်
နေသလားမသိ။

ရောက်ကတည်းက စားစရာအစုံအလင်စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး လင်
မယားနှစ်ယောက်လုံး သူ့ယောက္ခမအိမ်ထွက်သွားလိုက်ကြတာ
ယခု ညနေမိုးချုပ်သည်အထိ ပြန်မရောက်မလာကြ။

ဖုန်းတော့လှမ်းဆက်ဖော်ရပါသည်။

“ဟေ့ကောင်.....ကိုထက်...ဒီအချိန်ဆိုတာ ဒီလိုပဲကွာ
တစ်လောကလုံးကို အိပ်ခိုင်းထားချင်တဲ့အချိန်၊ ငါ့တုန်းကလည်း
ဒီလိုပဲ၊ နေ့မုန်းမသိ၊ ညမုန်းမသိ”

“ဟာ...ခွေးကောင်...ငါမိန်းမခိုးလာတာ မဟုတ်ပါဘူးလို့
ဘယ်နှစ်ခါပြောပြရမလဲ၊ အဲဒါ မေမေ့ကိုပြုစုမယ့်နာနာကွ”

“အပိုငွေကွာ...ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ အထုပ်တွေ၊ အပိုးတွေနဲ့
ငါ့အိမ်ရောက်လာခဲ့ရသေးလဲ၊ အေးပေါ့ကွာ၊ ဘယ်သူခိုးမှတော့

ဘယ်လိုဝန်ခံမယ့်သူမရှိဘူး၊ ကဲအဲဒီမှာ စိတ်ချလက်ချသာနေ၊
ငါတို့ မနက်ကျမှပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဝွစ်”

ပြောချင်တာပြောပြီး တဟားဟားနှင့်အော်ရယ်နေသည့်
မျိုးဦးကို ထက်ရဲခန့်စိတ်တိုစွာဆဲရေးမိသည်။

ခွေးကောင်...တော်တော် စေတနာကောင်းနေတယ်။
အလကား...ခုတ်ရာတခြား၊ ရှုရာတလွဲကြီး။ အင်း...ဒီကောင်မလေး
ကို ဟိုနှစ်ကောင်ဘာလုပ်သွားတာလဲ၊ ဘာဆေးနဲ့ဘယ်လိုပြုစားပစ်
ခဲ့တာလဲ။

ယခု မိုးချုပ်သည်အထိ ယမင်းမှာ အသက်မှန်မှန်ရှူပြီး
အိမ်နေတုန်း။ မျိုးဦးကို ပြောလည်းပြောချင်စရာ။ သူ့မှာ ယမင်း
ကို ကားပေါ်မှချီချခဲ့ရတာမဟုတ်ပါလား။

ဒီအချိန်မှာ သူတို့လင်မယားကလည်း ယောက္ခမအိမ်သွား
ည့်တန်းလန်း။

“ဟ...ကိုထက်...ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ ဒါနဲ့ လူပျိုကြီးလုပ်

မလိုဆို ခုတော့ ပုံစံကြည့်ရတာ မင်းလက်ချက်ထင်တယ်၊ ကောင်
မလေးကို..."

"ဟေ့ကောင်...မဟုတ်တာတွေစွတ်ပြောမနေနဲ့၊ နေရာသာ
ပြ၊ သူ့ကိုဘယ်မှာသိပ်ရမလဲ"

နောက်မှကားသမားက အိတ်ကြီးနှစ်လုံးကိုသယ်ချပေးပြီး
ဝမ်းတွင်းရူးက ပြုံးစိစိရုပ်နှင့်။

ကားသမားသိတာက သူ့ရိုးလက် သူ့ဝှက်မှောက်လာသည်
လို့ဖြစ်မည်။ ဟိုနှစ်ယောက်လက်မှ သူ ဗိုလ်အောင်ဒင်လိုထိုးကြိတ်
လာခဲ့ရတာမဟုတ်ပါလား။

မျိုးဦးကိုနေရာချထားသည်က သူတို့လင်မယားအိပ်သည်
အိပ်ယား။ တော်တော်ရက်ရောနေသည့်ကောင်။

ယမင်းကိုဝင်ကြည့်လိုက်၊ အပြင်ညော်ခန်းထဲမှာထွက်ထိုင်
လိုက်နှင့် သူ့ဗျာများနေစဉ် မျိုးဦးကိုတို့လင်မယား၏တစ်ထပ်တိုက်
ပြားလေးက အမှောင်အောက်မှာကြီးစိုးလာ၏။

ဖီးကလည်း မလာတစ်ချက်၊ လာတစ်ချက်။ ဖယောင်း
တိုင်တွေထွန်းရင်း သူ့မှာလည်း စားရမှန်းမသိ၊ သောက်ရမှန်း

မသိ။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီသတ္တဝါမလေး ဘယ်ထိအောင်များအိပ်ပျော်
နေမှာလဲ။

ဟာ...နေပစေဟာ။ ငါ့ဘာသာ ထမင်းစားလိုက်ဦးမယ်။
အင်း...အခန်းတံခါးတော့ပိတ်ထားလိုက်ဦးမှ။

နွေဦးရာသီကြီးထဲ တစ်နေ့လုံး သူ့ကိစ္စနှင့်ပြေးလွှားသတ်
ပတ်နေရလို့ လူလည်းဖတ်ဖတ်မောနေပြီ။ ရေချိုးမယ်။ ပြီးရင်
ထမင်းစားမယ်။ ပြဿနာကောင်မလေးတော့ နိုးရင်လိပ်ပြာလွင့်
သွားမှာပဲ။

မရွှေယမင်းရေ...ငါသာဒီအတိုင်းကြည့်နေလိုက်ရင် နင့်ဘဝ
တွေးရဲစရာကိုမရှိဘူး။ မီးနဲ့ကစားတဲ့ကလေးတစ်ယောက်လို မအူ
မလည်နဲ့။ ယောက်ျားတွေကိုများ ဘာအောင်းမေ့နေသလဲမရွှေ
ယမင်း။

အတွေးဖြင့် ယမင်း၏အခန်းကို တံခါးပိတ်ပေးခဲ့ပြီး ထက်
ခဲခန့် ကိုယ့်အတွက်လည်း နေသာထိုင်သာရှိအောင်စီစဉ်ရပါသည်။

သူ ရေချိုးပြီး အဝတ်လဲလိုက်၏။ ညော်ခန်းထဲမှာပါပဲ။
ထို့နောက် ထမင်းစားခန်းသို့သွားပြီး အုပ်ဆောင်းဖွင့်ကြည့်

လိုက်လျှင် အေးစက်နေသည့်ထမင်းများ၊ ဟင်းများကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

အင်း...ဆာနေတာပဲ။ ပူပူနွေးနွေးမဟုတ်ပေမယ့် ဗိုက်ပြည့်သွားအောင်စားရဦးမည်။ အပြင်ထွက်ဝယ်လျှင်ရပေမယ့် သူ ယမင်းကိုစိတ်မချ။

ဟိုနှစ်ကောင်ပြန်လှည့်လာမှာလည်း စိုးသည်။ အင်းလေ... စိုးရိမ်လိုသာ စိုးရိမ်နေတာပါ။ သူ့လက်သံကို ဟိုနှစ်ယောက်ကြောက်သွားမှာပါ။

ထမင်းစားနေစဉ် အိပ်ခန်းထဲမှ ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းအသံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကောင်မလေးရှိရာသို့ ထက်ရဲခန့်အပြေးသွားပြန်သည်။

ပိတ်ထားသည့်တံခါးကို တဖုန်းဖုန်းထုနေလိုက်သော မေခင်ယမင်းဟာ ရူးများသွားလေ့ရှိရာထင်။ အပြင်မှဆိုတ်ထားသည့် သော့ခလောက်ကို သူဖြုတ်ပေးလိုက်လျှင် မျက်ရည်လည်ရွှံ့နှင့် လိပ်ပြာလွင့်မတတ်ထိတ်လန့်နေသည့်ယမင်းကို ထက်ရဲခန့်တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင်...ရှင်...ရှင်ကပြန်မေးနေတယ်၊ ကျွန်မကမေးရမှာရှင်၊ ဒေသ ကျွန်မဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အိမ်...ဟိမ်း...ကျွန်မ ရထားပေါ်ကနေ နေရာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီးရောက်လာတာလဲ”

ဗိုရင်းရှိုက်ရင်း၊ သူ့ကို ရန်သူတစ်ယောက်လိုကုတ်ဖဲ့ရင်း မေခင်ယမင်းလဲပါကံကွဲနေလျှင် ထက်ရဲခန့် သူမ၏ပါးစပ်ကို ပိတ်ဆို့က်သည်။

“တိုးတိုးပြော...အခြေအနေတွေကိုငါရှင်းပြမယ်၊ မင်းအော်အော်နေတာနဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေပိုင်းလာရင် ငါ အချောင်အဖမ်းခံနေရဦးမယ်”

“အို...ရှင်မှမကောင်းတာပဲ၊ ဖမ်းပစေပေါ့၊ ရှင် ကျွန်မကို တွေ့လုပ်ထားသလဲ၊ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး လေးလံနေတာပဲ”

ယူကြီးမရရှိက်ဗိုရင်း မေခင်ယမင်းကြေကွဲမဆုံးဖြစ်နေလျှင် ထက်ရဲခန့်မှာ အမြင်ကတ်နေမိရာမှ သနားစွာမိတော့သယောင်။
“ဪ...သူ့ပစ္စည်းတော့လည်း သူ့နမော့လိုက်တာ။ အဲလေ..

ငါသာမကယ်ရင် ခုလောက်ဆို ကျားစား၊ ခွေးစား၊ ဥင်းတစ်စုံဖြစ်
နေလောက်ပြီ။

“လေးတာက မင်းဆေးမိထားရလို့ပါ။ မင်းက ဟိုနှစ်ယောက်
ဝယ်ကျွေးတဲ့ထမင်းထုပ်ကို ငတ်ကြီးကျပြီးစားတာကိုး။ ဘာတွေ
ထည့်ထားသလဲမှမသိတာ”

“ဟုတ်လို့လား။ ကျွန်မကို ရှင်မကောင်းကြတာမဟုတ်လား
အခု ကျွန်မ ရှင်လက်ထဲမှာလေ၊ အီး...ဟီး...သေချင်တယ်၊ ကျွန်မ
သေသွားမှအေးမှာ၊ ကျွန်မဘဝတော့ သွားပြန်တူပါတယ်၊ အီး...”

“ဟေ့...ကျက်သရေမရှိ ငိုမနေနဲ့၊ ငါ မုဒိန်းကောင်မဟုတ်
ဘူး၊ ငါရှင်းပြတာနားထောင်ဦး၊ အဲဒီနှစ်ကောင်က မင်းကို သာစည်
ဘူတာမှာပဲဆွဲခေါ်ဆင်းသွားခဲ့တာ”

“ငါ့မှာ ဘယ်လိုမှတားမရ၊ ဆီးမရ၊ အကူအညီလည်း
တောင်းမရလို့ ဒီဘူတာမှာ ငါပါဆင်းလိုက်ရတယ်”

“ရှင်...”

ယမင်းမှာ ဘာမှမမှတ်မိတော့သည်မို့ ထက်ရဲခန့်ပြောသွား
ယုံရမလိုလို၊ မယုံရမလိုလို။

“သူတို့က မင်းကို ကားတစ်စီးပေါ်ဆွဲပြီး တင်သွားကြတာ၊
ငါလည်း နောက်က ကားနဲ့လိုက်ထပ်ချပ်လိုက်ပြီး ခြို့အလွန်
ညှောင်ပင်ကြီးနားမှာ သူတို့ကားကိုပိတ်ရပ်ပြီး ထိုးကြိတ်လှခဲ့ရတာ”

“ဟင်...”

“ဒီမှာကြည့်...ငါ့အကွဲအပြဲတွေ၊ မင်းကတော့ ဘယ်သိမလဲ၊
မင်းကြောင့်၊ မင်းဂြိုဟ်မွေလို့ဖြစ်ရတဲ့တိုက်ပွဲကို ဘယ်မြင်ရမလဲ၊
ဒေချာက သတိလစ်နေပြီ၊ အိပ်နေပြီလေ၊ သူတို့ကို မနည်းတိုက်
နှိပ်ပြီးမှ ငါ့ကားပေါ်ပြောင်းတင်ခဲ့ရတာ”

“ဟုတ်ရဲ့လားရှင်”

ထက်ရဲခန့်၏ ပလာစတာကပ်ထားသည့်ဒဏ်ရာ၊ မည်းညို
နွမ်းနယ်သည့်ဒဏ်ရာများကိုကြည့်ပြီး ယမင်း ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသော
အခါ သူလည်း ထပ်ပြီးရှင်းမပြချင်တော့ပါချေ။

“ယုံချင်ယုံ မယုံချင်လည်းနေ၊ ငါ့တာဝန်ကုန်ပြီ ကဲ...အမိ...
ချေချီးမလား၊ ထမင်းစားမလား၊ ငါတော့ စားနေပြီ”

သူက အပူအပင်ကင်းစွာပြောပေမယ့် ယမင်းမှာ တဆုံး

လျှောက်တွေးပြီး ဖွဲ့မီးလိုတစ်မျိုး၊ ကောက်ရိုးမီးလိုတသွယ်၊ မီး
တောင်ကြီးလိုတစ်ဖုံ အမျိုးမျိုးတွေးတောပူဆွေးမိလေ၏။

နုတ်မှလည်း အရူးနယ် တတွတ်တွတ်ရေရွတ်လျက်၊ မျက်
ရည်တွေ၊ နှပ်တွေကလည်း သုတ်မခိုင်၊ သိမ်းမခိုင်။

“ကျွန်မမယုံဘူး၊ ကျွန်မမယုံနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မဘဝတော့ ရေ
တိမ်နစ်ခဲ့ပြီနဲ့တူပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ နေ့လည်ထဲက သတိမရတော့
တာ အခုည(၉)နာရီလောက်ရှိနေပြီ၊ အမယ်လေး...ကျွန်မဘာတွေ
ဖြစ်သွားခဲ့ပါလိမ့်နော်၊ အခု ဒါကရော ဘာလဲ၊ တည်းခိုခန်းလား၊
ဘယ်သူ့အိမ်လဲ”

ထက်ရဲခန့်မှာ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ကုတ်ရင်းနှင့် အလွန်စိတ်
ညစ်နေရပါ၏။ ယခုမှတွေးပြီး အမျိုးမျိုးကြောက်လန့်နေသည့်
ကောင်မလေးအားလည်း အမြင်ကတ်ရင်း သနားသွားမိပါ၏။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ တိတ်...ငါစိတ်မရှည်တော့ဘူးနော်၊ ဘာ
မှမဖြစ်ပါဘူးဆိုမှ၊ ဟိုနှစ်ကောင်နဲ့လည်း ဘာမှဖြစ်ချိန်မရဘူး၊ ငါ
လည်း မင်းကိုဘာမှမလုပ်ဘူး”

“ဟုတ်လို့လားရှင်၊ ဒီအိမ်ကရော...”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆိုမှ၊ ဒီအိမ်က ငါ့သူငယ်ချင်းအိမ်၊ မဟုတ်
တာ ငှားစားတဲ့အိမ်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းစိတ်ချ၊ မင်းကွာ...ကိုယ့်တာသာ
တိယ်မသိဘူးလား၊ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် တစ်ခုခုထူးခြားနေမှာပေါ့၊
ငါ့နယ်နော်...အရူးလင်လုပ်မိတာထက် ဆိုးနေပြီ”

ထက်ရဲခန့်မှာ ပင်ကိုယ်ကလူ့ဖြောင့်စိတ်တို့မို့ ယခု စိတ်ကို
အများကြီးဆွဲဆန့်ထားရပါလေသည်။

ဒီတော့လည်း မျက်လုံးလေးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့် တွေး၊
ဆွေးနေသည့်ကောင်မလေးအား သူ့ခွင့်လွှတ်ရပါသည်။

“ကဲ...ရေသွားချိုး၊ ပြီးရင် ထမင်းစားရအောင်လိုက်ခဲ့”

သူမကိုကျောခိုင်းပြီး ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ထွက်မည်ပြင်
ခွင့် နောက်တစ်မျိုးပူပန်နေသည့်ယမင်းက ပြုတော့မည့်မျက်နှာ
အသားနှင့် သူ့ကိုမေး၏။

“ကျွန်မ...ကျွန်မ ပြင်ဦးလွင်ကလာကြိုဖို့ချိန်းထားတဲ့လူတွေ
နဲ့ လွဲကုန်ပြီ၊ ကူပါဦးရှင်၊ ကျွန်မဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ဒီကိစ္စကတော့ အလွယ်လေးပါ။ သူတစ်ယောက်လုံးရှိနေ

ပြီမဟုတ်ပါလား။ သို့ပေမယ့် သူဟာ ဒေါ်ခွယ်ခွယ်ခန့်ရဲ့သားမှန်း
ကောင်မလေးကို သူမသိစေချင်။ သူခေါင်းကုတ်လိုက်၏။

“လာပြန်ပြီတစ်မျိုး။ မင်းဟာ ပြဿနာကောင်မလေးပဲ၊
ကဲ...ပြော...လိပ်စာ...”

“အဲဒီအစ်မကြီးက လိပ်စာမပေးခဲ့ဘူးရှင်၊ လိပ်စာပေးခဲ့
ရင်တော့ ကျွန်မလည်း သွားတတ်တာပေါ့”

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း မင်းသိတဲ့နာမည်တွေပြော”

ထက်ရဲခန့် ခပ်တည်တည်နှင့်ဖိန့်လိုက်လျှင် ကောင်မလေး
က သူသိသမျှပြောပြ၏။

“ကျွန်မကိုလာခေါ်တဲ့အစ်မကြီးနာမည်က ဒေါ်ကေသီခန့်
တဲ့၊ ပြုစုပေးရမယ့်သူက ဒေါ်ခွယ်ခွယ်ခန့်တဲ့”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒီလောက်သိရင် စုံစမ်းလို့ရပါတယ်၊ ပြင်ဦးလွင်
မှာနေတာနော်၊ ကိုယ်တို့ကားသမားတွေကိုမေးရင် လွယ်ပါတယ်။

“ဒေါ်ကေသီခန့်တို့၊ ဒေါ်ခွယ်ခွယ်ခန့်တို့ဆိုတာ ပစ္စည်းရှိရင်
စုံစမ်းလို့လွယ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ကျွန်မကိုကူပါနော်”

“စိတ်ချ...စိတ်ချ၊ ကဲရေချိုး၊ ထမင်းစားမယ်၊ ဘာမှတွေ့
ကြောက်မနေနဲ့တော့၊ ငါဟာ မင်းအတွက် နတ်ဆိုးမဟုတ်ဘူး၊
နတ်ကောင်း...နတ်ကောင်း...”

“ညကျရင် မင်းက အဲဒီအခန်းထဲမှာအိပ်၊ ငါကအပြင်
ညှော်ခန်းမှာအိပ်မယ်၊ မနက်စောစော ကားနဲ့ မန္တလေးကိုတက်မယ်၊
ညနေလောက်ဆို ပြင်ဦးလွင်ကိုတက်လို့ရပြီ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ဒီက ကိုနဂါးကို ကျွန်မ ကျေးဇူးအများ
ပြုပြီးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မဘဝကိုကူညီခဲ့လို့ပေါ့”

ယမင်းက မျက်ရည်များကိုသုတ်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြော
လျှင် ထက်ရဲခန့်မျက်မှောင်ကုတ်သွားရ၏။

“နဂါး...ဘယ်ကနဂါးလဲ၊ စကားဝှက်လား”

သူမေးလိုက်လျှင် ကောင်မလေးမှာ ပျာပျာသလဲ။

“ဆောရီးပါရှင်၊ ဟိုလေ...ရှင်က တစ်ချိန်လုံးအိပ်နေတော့
ကျွန်မလည်း...”

“ဒါနဲ့ နဂါးဖြစ်ရောပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ရင်ထဲမှာ မခံချင်ဖြစ်ရသည်မို့ ထက်ရဲခန့် ယမင်းကိုကျော
ခိုင်းခဲ့လေသည်။

အခန်း(၆)

“အဲဒီအိမ်ပဲ၊ ကဲ...ဝင်သွားပေတော့”

ညနေဆည်းဆာချိန်တွင် ထက်ရဲခန့်တို့၏ရဲတိုက်ဆန်ဆန်
အိမ်ကြီးသို့ သူမတို့ရောက်ရှိသွားကြသည်။

အငှားကားကို ခြံပေါက်ဝမှာရပ်ထားပြီး ကားဆရာနှင့်သူက
ယမင်း၏သားရေအိတ်ကြီးကို အောက်သို့ချပေးလိုက်ကြသည်။

“ရှင်တို့ဝင်မလိုက်တော့ဘူးလား၊ ကျွန်မကြောက်လို့ပါရှင်၊
အိမ်ထဲအထိလိုက်ပို့ပါနော်”

သူဌေးအိမ်ပီပီ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်းပါရှိမည့်ရဲတိုက်
ကြီးက ပြင်ဦးလွင်၏အစွန်အဖျားမှာ တည်ရှိပါသည်။ ခြံထဲမှာ

လည်း ပန်းမျိုးစုံစိုက်ပျိုး၊ ပွင့်ပွားနေလိုက်သည်က ဒီနေရာမှ တစ်သက်မခွာချင်စရာ။

သို့သော် အရှိန်အဟန့်ကြီးလှသဖြင့် ယမင်းမှာ တစ်ယောက် တည်းအထဲသို့မဝင်ရဲပါ။ ကိုနဂါးကို လိုက်ပို့ခိုင်းတော့လည်း သူက ခေါင်းခါပြလေ၏။

“ကိုယ် သူဌေးတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး။ ယမင်းက သူတို့ ပိတ်ခေါ်ထားတဲ့ဧည့်သည်ပဲ။ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ၊ ရဲရဲသာ ဝင်သွား။ သူဌေးတွေနဲ့ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ တွန့်ဆုတ်၊ တွန့်ဆုတ် လုပ်နေလို့ကတော့ နာပြီသာမှတ်”

ထက်ရဲခန့်အားပေးလျှင် ယမင်းမှာ အားတက်မလာသည့် အပြင် မျက်နှာလေးက ဆီးရွက်မှု။

“ကျွန်မက ဧည့်သည်လည်းမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ အလုပ်သမား ပါ။ ဒီအိမ်မှာ အလုပ်ဝင်မယ့်အလုပ်သမားပါ”

“အေးပါ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေရမှာပါ။ ကဲ...သွား...သွား... အဲဒီဘဲလ်ကိုနှိပ်လိုက်၊ လူတွေထွက်လာလိမ့်မယ်”

“ရှင်...”

ယမင်း ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေဆဲ ထက်ရဲခန့်ကတော့ ထက်စီသမားကို ထွက်ခွာစေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကောင်မလေး ကို သူလက်ပြလိုက်သေး၏။

“မေခင်ယမင်း...ငါက ငါ့ယောက်ဖကိုလုံးဝကြည့်မရလို့ အိမ်မက်တာကြာပြီ၊ မေမေကလည်း သူ့သမီးမှသူ့သမီး၊ သူ့ သားမက်မှသူ့သားမက်၊ ငါက အိမ်ကစွန့်ပစ်ထားတဲ့သား၊ နှုတ် ဆက်လိုက်ပါတယ်နော်”

ရင်ထဲမှရေရွတ်ရင်း သူ ကိုယ်နေထိုင်ရာခြံဆီသို့ ကားသမား ကိုမောင်းခိုင်းလိုက်သည်။ သူနေထိုင်တာကတော့ ပြင်ဦးလွင်နှင့် ညှိုးပိုင်လောက်ဝေးသည့် သစ်သီးခြံများရှိရာနေရာမှ ခြံတစ်ခြံထဲ မှာဖြစ်သည်။

လိမ္မော်ပင်၊ သစ်တော့ပင်၊ မက်မန်းပင်တွေသာမက ပန်း ပင်တွေပါစိုက်သည့်သူ့ခြံသည်သာ သူ၏နားခိုရာဘူမိနက်သန်။ ဖေဖေပေးခဲ့သည့်အမွေ။

လေး ရောက်မလာလို့ ယူမမကတောင် ဒေါက်ကန်နေသေးတယ်၊
သေသေချာချာချိန်းထားရက်နဲ့ ရောက်မလာလို့”

“အို...ဒုက္ခပါပဲရှင်၊ သူ ကျွန်မကိုအရမ်းစိတ်ဆိုးနေသလား
ဟင်၊ ကျွန်မ...ကျွန်မလည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဒီနေ့မှ
ဆုတ်လာခဲ့ရတာပါရှင်”

မေခင်ယမင်းမှာ ထိတ်လန့်သွားမိပါ၏။ ဒေါ်ကေသီခန့်က
စိတ်ဆိုးနေတယ်ဆိုပေသကိုး။ အလုပ်သမားဘဝနှင့်လာခဲ့ရသူမို့
အိမ်ရှင်မကြည်ဖြူမှာ ယမင်းအလွန်စိုးရိမ်မိပါသည်။

“အို...အို...ကိစ္စမရှိတော့ပါဘူး၊ အစ်ကိုကပဲ ဖျောင်းဖျပြော
အလိုက်ပါပြီ၊ ခရီးလမ်းဆိုတာ ဒီလိုပဲလေ၊ အဆင်မသင့်ရင် ကြန့်
ကြာတတ်တာပဲမဟုတ်လား၊ ကဲ...လာ...လာ...”

သူက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ယမင်း၏အိတ်ကိုကောက်ဆွဲလှိုင်
ယမင်းဆွဲလုရပြန်သည်။ တော်ကြာ...အိမ်ကြီးရှင်က အလုပ်သမား
အိတ်ကိုကုသွဲလာလို့ ဒေါ်ကေသီခန့် မျက်ဖြူဆိုက်၊ မျက်ထောင့်

နေမှဖြင့်...။

“နေ...နေပါစေရှင်၊ ကျွန်မပဲဆွဲလာပါရစေနော်”

သားရေအိတ်ကြီးကိုဘေးချပြီး ယမင်းငိုမဲ့မဲ့လေးစောင့်
စဉ် အတွင်းမှ လွန်စွာသပ်ရပ်သားနားသည့် အသားဖြူဖြူ၊ ဖု
ရည်သန့်သန့်ချောချော လူတစ်ယောက်ထွက်လာခဲ့လေသည်
ကိုနဂါးတို့အရွယ်။

သူဘယ်သူပါလိမ့်။ ဒါ ဒေါ်ကေသီခန့်ရဲ့ခင်ပွန်းဆိုတာ
ဖြစ်မည်။ စူးစမ်းစိတ်နှင့် သူမ ခပ်ရွံ့ရွံ့ကြည့်နေမိစဉ် ထိုလူ
ဖော်ရွေပွင့်လင်းသောအပြုံးနှင့် ရွန်းရွန်းဝေဝေနှုတ်ဆက်သည့်

“ဟာ...ဒါ မေမေကိုပြုစုဖို့လာတဲ့ မေခင်ယမင်းဆိုတဲ့နာမ်
လေးထင်တယ်၊ အစ်ကိုတို့တွေ မနေညက မန္တလေးဆင်းကြိုတာ

အတင်းပင် ယမင်း ကိုယ့်အိတ်ကိုဆွဲသည့်ကြားမှ ကိုရွှေ
သဘောကောင်းကြီးကလည်း ရွှင်ပြုံးသောမျက်နှာဖြင့် အတင်း
လှယူနေလေ၏။

“လာပါ...ရတယ်...ရတယ်၊ ကိုယ်ပဲဆွဲခဲ့မယ်”

နောက်ဆုံး လုရ၊ ယက်ရတာမောလာသဖြင့် ဖြစ်ချင်တာ
ဖြစ်စေ ယမင်းအိတ်ကို အလျှော့ပေးလိုက်ရပါလေ၏။

လူမှာအဝတ်၊ တောင်းမှာအကွပ်။ ဟုတ်မှာပဲ။ ရှေးလူကြီး
တွေတားခဲ့သည့်စကားပုံတိုင်းဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်။

ယခုလည်း ထိုလူက အကောင်းစားအဝတ်အစားတွေဝတ်
ထားသည်ကြောင့် နဂိုရုပ်မှာ နဂိုင်းထွက်ပြီး အလွန်လှပချောမော
နေလေသည်။

ဒေါ်ကေသီခန့်ထက်ငယ်မှာကတော့ သေချာသည်။ ဒီလူ
ဟာ လွန်ရှိမှ အသက်အစိတ်ပေါ့။ ဒေါ်ကေသီခန့်ကတော့ သုံးဆယ်
ကျော်ပေလိမ့်မည်။

ခမ်းနားလှပသည့်ရဲတိုက်ကြီးထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လျှင်
အထဲမှအဆင်အပြင်တွေကလည်း ဖိတ်ဖိတ်လက်လက်။ ဧည့်ခန်း

မှာ ကော်ဇောလှလှကြီးတွေခင်းထားပြီး ထိုအပေါ်မှ ဆိုဖာလှလှ
အစိမ်းရောင်ကြီးတွေတည်ခင်းထားပုံမှာ မျက်စိပသားဒဖြစ်စရာ။

ယမင်း တအံ့တဩကြည့်နေမိစဉ် အိမ်ကြီးရှင်ဒေါ်ကေသီ
ခန့် ခမ်းနားလှပလွန်းသည့် ကျွန်းပွတ်လုံးလှေကားကြီးမှဆင်းချ
လာ၏။

အဲ...ဆင်းလာတာကအရေးမကြီးပေမယ့် သူ့လင်တော်မောင်
ကိုလှအိုးကွဲက ယမင်း၏အိတ်ကိုဆွဲလာတာမြင်လိုက်ရလျှင် ဒေါ်
ကေသီခန့်၏မိတ်ကပ်မျက်နှာကြီးမှာ မည်းမှောင်ပြာတက်သွားပါ
လေသည်။

“ဟင်...ဒါလင်ကိုယ်တိုင်ဆွဲလာတယ်ဟုတ်လား၊ ဘုန်းနိမ့်
ကုန်တော့မှာပဲ၊ ဟဲ့...ဒါ အလုပ်သမားမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ငါ့ယောက်ျား
ဒီအိမ်ကြီးရှင်၊ အလို...အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြတော့ဘူးလား”

လင်ဆိပ်တက်တယ်ဆိုတာ ဒါပဲဖြစ်မည်။ ဂုဏ်သရေရှိ
အမျိုးသမီးပင်ဖြစ်လင့်ကစား စွာတေးလန်တော့မတတ်ပုံစံဖြင့်
ညှည့်ခန်းထဲမှကြေးမောင်းလေးကို နှစ်ချက်၊ သုံးချက်ထုလိုက်လျှင်
နောက်ဘက်မှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်အပြေးထွက်လာကြ၏။

“ပန်းဝါ...ဒီဆရာမကို မေမေခြေရင်းဘက်အခန်းကိုလိုက်ပို့လိုက်၊ ပစ္စည်းတွေချပြီးရင် မေမေအခန်းထဲတန်းဝင်၊ မနေ့ကလာမယ်ဆိုလို့ ဒီနေ့အတွက် ဘယ်နာမ်မှမရှိဘူး။ စ.ဝင်ပေတော့၊ ချွန်(စ်)ပေးထားတာ များနေပြီ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါမမကြီး”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်အနက် ပန်းဝါဆိုသူဖြူဖြူပုပုကောင်မလေးက ယမင်း၏အိတ်ကိုဆွဲပြီး ရှေ့မှသွားသည့်အခါ ကိုယ်ကိုယ့်ပြီး သူမလိုက်ရသည်။

ရာသီဥတုက ချက်ချင်းဆိုးဝါးသွားပါလား။ တကယ့်ဒီအိမ်မှည့်သျှောင်နှင့်သွားတိုးမိတာသည်ပင် ယမင်းအတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းဖြစ်လေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်က (၆)လစာငွေ(၇)သိန်းယူထားပြီးပြီမို့ အတတ်နိုင်ဆုံးသည်းခံကာ အလုပ်လုပ်ရပေတော့မည်။ ခမ်းနားလှပလွန်းသည့်လှေကားမှတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်သို့ ယမင်း ပန်းဝါနောက်မှလိုက်သွားရသည်။

သည်နေ့ သူတို့သခင်မ၏မိုးလေဝသအခြေအနေမကောင်း

...နှင့် ပန်းဝါမှာလည်း မဝံ့မရဲအပြုံးလေးတစ်ခုသာပေးပြီး ယမင်းအရည်အခန်းထဲသို့ အမြန်ဆုံးပို့ပေးခဲ့၏။

“လိုတာရှိရင်ပြောနော်ဆရာမ၊ မေမေကြီးက သဘောကောင်းပါတယ်၊ မမကြီးကတော့...အဲ...အကောင်းဆုံးကတော့... သောက်ဖူးကိုစကားမပြောမိဖို့ပါပဲ၊ ပန်းဝါသွားပြီနော်၊ ကြာနေမို့ မမကြီး မာန်မှာစိုးလို့ပါ”

“အားကိုးပါတယ်ပန်းဝါရယ်၊ ငါ နင်တို့ကိုပဲအဖော်လုပ်ရဦးမယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ပန်းဝါမှာ သူမကိုအခန်းထဲသို့ပို့ပေးခဲ့ပြီးလျှင် လှစ်ခနဲပြန်သွားပြေးသွားလေသည်။

ဒါဆို မမကြီးဒေါ်ကေသီခန့်ဟာ တော်တော်ဆိုးတာပေါ့။ သောက်ဖူးငယ်ငယ်လေးကိုယူထားသည့် အသက်ကြီးကြီးမိန်းမတို့သည် ဒီလိုပါပဲ။ အခြားမိန်းမငယ်များနှင့် မိမိခင်ပွန်းကိုသဝန်ပြောင်တတ်တာ ယမင်းမြင်ဖူးသည်။

နောက် သူ့ယောက်ျားကို လုံးဝရှောင်ကြဉ်ဖို့ ယမင်းစိတ်

မှာ မြဲမြံမှတ်ရင်း ကိုယ်နေရမည့်အခန်းကို သူမလှုပ်ခနဲအကဲခတ်
မိ၏။

ရှင်ဘုရင်ပုဆိုး ပိုးချည်းဆိုသလိုပါပဲ။ အခန်းက အတန်ငယ်
ကျယ်ဝန်းပြီး ကုတင်၊ မွေ့ယာ၊ ခြင်ထောင်၊ မောင်တွေကအ
အကောင်းစားတွေချည်းဖြစ်သည်။

အိမ်ကြီးရှင်တွေတော့ ဘယ်လိုနေရ၊ စားရသည်မသိ
ယမင်းအတွက်တောင် အတော်ကောင်းမွန်နေပါချေပြီ။

နောက် မှန်တင်ခုံလည်းပါသည်။ သနပ်ခါးတုံးအက်အက်
ကြီးနှင့် ကျောက်ပြင်ကိုကြည့်ပြီး ယမင်းသဘောကျမိ၏။

“အဲ...”

သားရေအိတ်ကို ကုတင်အောက်သို့သွင်းပြီး ယမင်း
ခွယ်ခွယ်ခန့်ရှိရာသို့ အမြန်ဆုံးသွားဖို့သတိရသွား၏။ ဒေါ်ကေ၏
ခန့်ကညွှန်ကြားချက်ပေးထားသည်မဟုတ်ပါလား။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း မိမိ၏လူနာကို စိတ်ဝင်စားမိသည်

အခန်း(၇)

လေဖြတ်သည်လူနာပီပီ ဒေါ်ခွယ်ခွယ်ခန့်၏အခန်းက အနံ့
သက်မကောင်းလှ။ နှစ်တွေကပဲ အလုပ်ကောင်းကောင်းမလုပ်
ဘဲလား။ သမီးဖြစ်သူက ဂရုမစိုက်တာလားတော့မသိချေ။

လေဖြတ်သည်လူနာပီပီ ဒေါ်ခွယ်ခွယ်ခန့်မှာ စကားပြော
ပုံမရချေ။ သူမကို အားကိုးတကြီးနှင့်လှမ်းကြည့်နေပုံက သနား
ဖွယ်။

ပန်းဝါတို့ခေါ်သည့်အတိုင်း မေမေကြီးလို့ပဲခေါ်ဖို့ ယမင်း
ပြတ်လိုက်၏။

အင်း...ဒေါ်ကေသီခန့်ကတော့ မအေ့အနားမှာ ဆရာမနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန်ရောက်လာဖို့နေနေသာသာ သူ့အသက်၊ သူ့အသည်းနှင့် စကားအချေအတင်ပြောနေလေသလားပင်မသိချေ။

“မေမေကြီး...ကျွန်မက မေခင်ယမင်းပါ။ မေမေကြီးကိုပြုစုဖို့ ရောက်လာတဲ့နာဂ်ပါ။ အလုပ်မဝင်ခင် ဒီမှာအကောင်းဆုံးပြုစုပေးမှာပါရှင်”

ဒေါ်နွယ်နွယ်ခန့်သည် ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါလုပ်ပြနိုင်ပါ၏။ နောက် ညာလက်ကလေးတစ်ဖက်လည်း လှုပ်နိုင်ပေသည်။

သူညာလက်ကလေးကိုမြှောက်ပြီး ယမင်းကိုအားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပုံက သူမကို ဒေါ်ကေသီခန့်၏ဆိုးဝါးချက်တွေ အားလုံးအား သည်းခံစေနိုင်လောက်ပေ၏။

“ကဲ...မေမေကြီး...ယမင်း လိုအပ်တာတွေ စလုပ်ပေးမယ်နော်၊ မိုးချုပ်သွားပြီမို့ ရေပတ်တိုက်တာတွေ၊ ဘာတွေကတော့ မနက်ဖြန်မှစလုပ်ပေးမယ်၊ အခု အဝတ်လဲပေးမယ်၊ သန့်ရှင်းစေလုပ်ပေးမယ်နော်”

ယမင်းမှာ သန့်မာထွားကြိုင်းသူမို့ ဒေါ်နွယ်နွယ်ခန့်၏ ပို

င်နီပါးပါးကိုယ်လေးကို တစ်ယောက်တည်းရွှေ့နိုင်၊ ပွေ့နိုင်ပါသည်။

အိပ်ယာခင်းတွေကိုလည်း သူမလဲပစ်သည်။ အဝတ်လဲပေးသည်။ လူနာကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး အခန်းကိုပါ သေသပ်စွာသိမ်းဆည်းလိုက်လျှင် လူနာခန်းပေမယ့် ချက်ချင်းပင် နေချင့်ဖွယ်ဖြစ်သွားလေ၏။

ယမင်း အလုပ်လုပ်နေတာ တစ်နာရီလောက်ကြာလျှင် လူနာခန်းမှာ သန့်ရှင်းမွှေးကြိုင်သွားလေ၏။ ယမင်း နာရီကိုကြည့်လိုက်လျှင် ည(၈)နာရီရှိပေပြီ။ ယခုထိ သူမကိုလည်း ထမင်းစားလာမခေါ်ကြသေးပါပေ။

မေမေကြီးကိုတော့ ကျွေးပြီးပြီလားမသိချေ။ လူနာကုတင်အနားမှာ ခွေးခြေလေးနှင့်ထိုင်ပြီး ယမင်းအူတကြုတ်ကြုတ်ဖြစ်နေရ၏။

သို့ပေမယ့် ဒေါ်နွယ်နွယ်ခန့်ကို သူမအကြောင်းသိချင်ရှာမှာပဲဟူသည်စာနာစိတ်ဖြင့် ယမင်းပြောပြနေမိသည်။

လူနာ၏ညာလက်ကလေးကိုကိုင်ပြီး ယမင်း စကားတွေပြောနေမိ၏။

“ယမင်းက ဟင်္သာတနယ်ဘက်ကပါ။ နှစ်သင်တန်းပြီးတာ (၃)လလောက်ရှိပါပြီ။ ယမင်းတို့သင်တန်းဆင်းတွေက တန်းပြီးအလုပ်ရလေ့မရှိတော့ တစ်နှစ်တန်သည်၊ နှစ်နှစ်တန်သည် ဒီလိုပဲ အပြင်မှာအလုပ်လုပ်နေကြရတာပေါ့နော်။ မေမေကြီးကို ယမင်းမြင်မြင်ချင်းမေတ္တာရှိပါတယ်။ ဆရာမကြီးဒေါ်ရီစိကလည်း မေမေကြီးသဘောကောင်းကြောင်းပြောပြပါတယ်”

ယမင်း၏စကားကို ဒေါ်ခွယ်ခွယ်ခန့်က ခေါင်းကိုသွက်သွက် ညိတ်ပြခြင်းဖြင့် ထောက်ခံပါသည်။

ပြီး ယမင်း ထမင်းမစားရသေးတာကိုသိနေသဖြင့် အခန်းဝသို့ တမျှော်မျှော်။ နောက် ဒေါ်ခွယ်ခွယ်ခန့်က သူ့ကုတင်ဘေးမှာတပ်ဆင်ပေးထားသည့် လျှပ်စစ်ဘဲလ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြန်

သူကတော့ မသန်စွမ်းတော့သည်မို့ လျှပ်စစ်ဘဲလ်တော် နှိပ်နှိပ်ဟန်မတူတော့ပါချေ။ မေမေကြီးခိုင်းသည့်အတိုင်း ဘဲလ်ကို ယမင်းနှိပ်ထည့်လိုက်ပါသည်။

မကြာမီ အောက်မှ ပန်းဝါပြေးတက်လာသည်။
“မေမေကြီး...ဆရာမကိုထမင်းပို့ပေးမလို့ စိစဉ်နေပါပြီရှင်”

မေမေကြီးခေါင်းညိတ်ပြမှ ပန်းဝါပြန်ဆင်းသွားသည်။
ကြာမီ ပန်းဝါပဲ ထမင်းပွဲနှင့်အပေါ်သို့ပြန်တက်လာခဲ့ပြန်သည်။
စကားတစ်ခွန်းမှမပြောနိုင်ရှာသည့် ဒေါ်ခွယ်ခွယ်ခန့်ကိုကြည့်ပြီး ယမင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။ သူ့ခမျာ စိတ်တိုင်းကျရှာမည် ဟုတ်ပေ။

ယမင်း ထမင်းစားဖို့ပြင်ရင်း မေမေကြီးအတွက်လည်းမေး နှိုက်၏။

“ပန်းဝါ...မေမေကြီးရောစားပြီးပြီလား။ ဘာတွေကျွေးရလဲ
ညဘက်ကျတော့ ဘယ်သူတွေစောင့်အိပ်ပေးကြသလဲ”

“မေမေကြီးကို ညနေ(၆)နာရီကတည်းက ကျွေးပါတယ်။
ခံပြုတ်၊ စွပ်ပြုတ်စတဲ့ အစာကြေလွယ်တဲ့အစားအစာတွေပဲ
ကျွေးပါတယ်။ ညဘက်ကျတော့ ပန်းဝါတို့တွေစောင့်အိပ်ကြတာ
ပဲ။ အဟဲ...အိပ်တယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း အိပ်ကြတာပါပဲလေ။ မိုးလင်း
တစ်ရော့နီးကြတာများပါတယ်”

“အို...အစက ညဘက်စပါယ်ရှယ်နာရီတွေ မငှားထားဘူး
နော်”

“ငှားတော့ငှားတယ်၊ သူတို့လည်း အိပ်ကြတာပဲလေ”

“ညဘက် အပေါ့၊ အလေးသွားတာတွေမရှိဘူးလား၊ လုပ်မပေးရဘူးလား”

“လုပ်ပေးရပါတယ်၊ အပေါ့လေးဘာလေးသွားတာလောက်ပေါ့၊ တစ်ညတစ်ခါလောက်ပါပဲ”

“ကောင်းပါပြီ၊ အခုညကစပြီး ပန်းဝါတို့နဲ့ ယမင်းနဲ့အတူ စောင့်အိပ်ကြမယ်နော်၊ မေမေကြီးလက်လှမ်းမှီရာလောက်မှာ အိပ်ကြမယ်၊ သူ့ခမျာ အသံထွက်ပြီးလည်းမနိုးနိုင်၊ ထကလည်းမဝနိုင်၊ လက်ကလည်းမသန်၊ တော်တော်သနားစရာကောင်းပါတယ် ကျွန်မတို့ ဂျူတီနဲ့အိပ်ကြမယ်နော်”

ယမင်းက စေတနာပါပါနှင့်စိစဉ်နေလျှင် ပန်းဝါမှာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေလေ၏။

“ကောင်းတယ်ဆရာမ၊ ကျွန်မရယ်၊ နန်းအိရယ်၊ ဆရာရယ် သုံးယောက်ကြီးတောင်ပဲဟာ၊ တစ်ယောက်ကို သုံးနှာလောက်စောင့်ပြီး (၆)နာရီလောက်အိပ်ရရင် အိပ်ရေးလည်းဝတယ် မေမေကြီးလည်း အဖော်ရတယ်၊ ကောင်းတယ်ဆရာမ”

“ကဲ...ထမင်းလေးသုံးဆောင်လိုက်ပါဦးဆရာမရယ်၊ အောက်မှာ ဒေါ်ကေသီခန့်တို့ဇနီးမောင်နှံ ပြဿနာတက်နေကြလို့ ခုမှထမင်းလာပို့နိုင်တာပါ”

ပန်းဝါထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် ယမင်း ထမင်းကို အားငါးတရစားလိုက်မိသည်။ သူမ အရမ်းဆာနေမိပြီကိုး။

အတော်လေးစားလို့ဝင်သွားမှ ယမင်း စတင်စုံခမ်းရေးပြုလုပ်နိုင်သည်။

“ခါတိုင်းဆရာမတွေ့ရော ဒီလိုပဲထမင်းပို့ပေးသလား၊ ယမင်းက အားနာလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပို့ပေးရပါတယ်ဆရာမ၊ မမကြီးက မေမေကြီးအနားမှာ လူမရှိဖြစ်မှာစိုးလို့ အချိန်ပြည့်အနားကိုဆရာမတွေ့ကပ်နေစေပါတယ်၊ အဟဲ...ဒါကြောင့်လည်း ဆရာမ မမြဲတာဖြစ်ရမယ် သူက နည်းနည်းမှချွင်းချက်မပေးချင်ဘူးလေ”

“ယမင်းကတော့ ရပါတယ်၊ အချိန်ပြည့်စောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်”

“မမကြီးရဲ့ဒဏ်၊ အစ်ကိုလေးရဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်ပါစေလို့ပဲ နန်းဝါဆုတောင်းပါတယ်”

“အစ်ကိုလေးဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

ယမင်း ထမင်းစားနေရင်းမှမေးနေစဉ် အခန်းထဲသို့ ဒေါ်ကေသီခန့်တို့နီးမောင်နှံဝင်လာကြသည်။ ည(၉)နာရီလည်း ထိုးတော့မည်မဟုတ်ပါလား။

ဒေါ်ကေသီခန့်က သူ့မေမေ၏ကုတင်မှာကပ်ထိုင်ပြီး မိခင်၏လက်ကို ကြင်နာယုယစွာဆုပ်ကိုင်ပြီး စကားတွေပြောနေ၏။

သူမ၏ခင်ပွန်းကတော့ ယခုထိထမင်းစားနေတုန်းဖြစ်သည့် ယမင်း၏စားပွဲသို့ရောက်လာကာ နှုတ်ဆက်စကားဆိုနေ၏။

သူ့မိန်းမသူ အရွဲ့တိုက်နေလေသလားမသိ။ ယမင်းမှာ ကျွဲ နှစ်ကောင်ခတ်သည့်ကြား မြေစာပင်မဖြစ်ရအောင် အစွမ်းကုန်ကာကွယ်နေရ၏။

အဲဒါကတော့ ထမင်းကို ပါးစပ်မအားရအောင် တစ်လှစ်ပြီးတစ်လှစ်စားပြနေရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဒါတောင် ကိုယ်တော်ချောက အလွတ်မပေး။

ယမင်း၏ခေါင်းကို ဖျတ်ခနဲ ချစ်စနိုးပုံစံနှင့်ပုတ်ပြီး “ဖြည်းဖြည်းစား...နင်နေဦးမယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ကေသီခန့်မျက်နှာ ကွက်ခနဲဖြစ်သွားသလို ယမင်းမှာလည်း ဆိတ်ခနဲသွေးလန့်သွား၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ ခုမှ တစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ်။ မိလဆိုတဲ့အချိန်ကြီးကို ငါဘယ်လိုကျော်ဖြတ်ရပါ့မလဲ။ ဘုရား ခုင်...ကယ်တော်မူပါ။

“ကဲ...မေမေ...ခုဆရာမကတော့ မေမေ့အပေါ်စိတ်ရှည်မှာပါ။ နေ့ရော၊ ညရော သူတစ်ယောက်တည်းပဲစောင့်မှာ၊ မေမေ သဘောကျရဲ့လား”

ဒေါ်နွယ်နွယ်ခန့်မှာ ခေါင်းညိတ်ပြနိုင်ရုံသာ။ နောက်ဆုံး ငါခင်ကို စကားတွေတတွတ်တွတ်ပြောပြီး ဝလျှင် ယမင်းတို့ဘက်သို့လှည့်လာပြန်၏။

“အလုပ်ကိုအလုပ်နဲ့တူအောင်လုပ်၊ မေမေ့ကို အကောင်းဆုံးပြုရ၊ ဒီအိမ်မှာ မဆိုင်တဲ့လူတွေကိုစကားပြောစရာမလိုဘူး၊ လိုတာ ငါ့ကိုပဲပြော”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေ”
ဒေါ်ကေသီခန့်တို့လင်မယားထွက်သွားလေမှ ယမင်းတို့မှာ သက်ပြင်းချနိုင်ကြတော့သည်။
မလွယ်ပါလားနော်။

အခန်း(၈)

နန်းအိ၊ ပန်းဝါနှင့် ယမင်းတို့သုံးယောက် လက်ဖက်သုတ် တစ်ပန်းကန်နှင့် စကားစမြည်ပြောရင်း မေမေကြီးကိုစောင့်ကြ သည်။

လူနာမှာလည်း အထူးပင်လန်းနေ၏။ အခန်းတံခါးကိုပိတ် ထားပြီး သုံးယောက်သား စကားတွေပြောနေကြတာ တဖော်တဖော်။

နန်းအိနှင့်ပန်းဝါမှာ ယမင်းက သူတို့ကို လက်ရေတပြင် တည်းသဘောထားကာ တန်းတူရည်တူဆက်ဆံသဖြင့် အထူးပင် ကျေနပ်နေပုံရလေ၏။

ယမင်းကလည်း သူမေးချင်တာကိုမေးသည်။ သူတို့က သည်း ယမင်းအကြောင်းကိုမေးကြ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးအကြောင်းကို မေးကြသည်။

“ဒေါ်ကေသီခန့်က တစ်ဦးတည်းသောသမီးလား၊ တခြား ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိဘူးလားဟင်”

“ရှိတယ်၊ မမကြီးမှာ မောင်လေးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အိမ်မကပ်ပါဘူး၊ သူ့ခြံထဲမှာပဲ သူ့သွားနေတာများတယ်” နန်းအိကပြောလျှင် ပန်းဝါက ဝင်၍ပြော၏။

“အစ်ကိုငယ်က မမကြီး လင်ငယ်ငယ်လေးယူတာမကျေ ခပ်လို့ ပြန်မလာတာပါဟဲ့၊ အစကတော့ ပြန်လာသားပဲ”

“အို...အစ်မလင်ယူတာက တခြား၊ ကိုယ့်မိခင် ခုလောက် နေမကောင်းဖြစ်နေတာကိုတော့ သူလာကြည့်ဖို့၊ ပြုစုဖို့ကောင်း ပါတယ်၊ မိဘဆိုတာ လောကမှာ အစားထိုးလို့မရတဲ့ရတနာပါ”

ယမင်းပြောပြလျှင် မေမေကြီးမှာလည်း မျက်ရည်တွေကျ လာ၏။ သူ့သားငယ်အကြောင်းပြောကြလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်လေ သလားမသိချေ။

“ပန္နလေးမှာ ဆေးရုံတက်တုန်းကတော့ အစ်ကိုငယ်လည်း လိုက်စောင့်ရှောက်ပါတယ်။ အခုတော့ အစ်ကိုငယ်ပျောက်ချက် သားကောင်းနေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ။ ယောက်ဖနဲ့က လုံးဝ မတည့်ဘူးလေ”

“ဘာဖြစ်လို့မတည့်ရတာလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုမပြတ် နိုင်မှတော့ ယောက်ဖကိုလည်း အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံရမှာပေါ့”

ယမင်းက ဝင်ပြီးဆွေးနွေးလျှင် နန်းအိက သူ့မျက်နှာလုံးလုံး လေးကိုရှုံ့လိုက်၏။ မေမေကြီးရှေ့ပေမယ့် မေမေကြီးက သဘော ကောင်းတာရယ်၊ ဘာမှဝင်မပြောနိုင်တာရယ်ကြောင့် သူမတို့ စိတ်ကြိုက်ဆွေးနွေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“မမကြီးယောက်ျားယူတာ (၂)နှစ်ရှိပြီ ပထမတော့ အစ်ကို ငယ်နဲ့ သူ့ယောက်ျားနဲ့အဆင်ပြေပါတယ်။ နောက်တော့ မမကြီး ရဲ့ယောက်ျားက မိန်းမကိုလည်းမကြင်နာ၊ ဗိုလ်ကလည်းကျ ပိုက်ဆံတွေလည်းတအားသုံး၊ တစ်ခါ မမကြီးကိုရိုက်လိုက်၊ ပုတ် လိုက်ပါလုပ်တော့ အစ်ကိုငယ်နဲ့ အကြီးအကျယ်ရန်ဖြစ်ကြတယ် လေ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထိုးကြ၊ ကြိတ်ကြတာပေါ့ လူငယ်တွေပဲ၊ မေမေကြီးတောင် အဲဒီအကြောင်းတွေမသိဘူး”

“ဟင်...အဲဒီအထိတောင်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သိတဲ့အတိုင်း အစ်ကိုငယ်က မလလည်း ကောင်း၊ ကြမ်းလည်းကြမ်းတော့ မမကြီးယောက်ျားပဲခံရတာပေါ့။ မျက်နှာတွေလည်း အညိုအမည်းစွဲ၊ ကွဲပြဲကုန်တယ်၊ တွက်သာ ကြည့်ပေတော့ဆရာမရေ၊ မမကြီးကလည်း ယမ်းပုံမီးကျလေ၊ ခောင်က သူ့အတွက်ဝင်ပါရပေမယ့် သူက ယောက်ျားအတွက် ဆတ်ဆတ်ခါနာတယ်လေ”

“အို...”

“ဒါနဲ့ မောင်နှမချင်းစကားများပြီး မမရှိတဲ့အရပ်၊ ဒီကောင် နဲ့ဘဲအရပ် ဘယ်တော့မှမနေဘူးဆိုပြီး ဘာဘကြီးအမွေပေးခဲ့တဲ့ ဦးထဲမှာသွားနေတော့တာ ကြာပဲကြာလှပြီ”

“သနားပါတယ်နော်၊ ဒါနဲ့ မေမေကြီးကရော ဘယ်လိုဆုံး ဖြစ်သလဲ၊ ဘယ်ဘက်ပါသလဲ”

ယမင်းမေးလျှင် နန်းအိရေ၊ ပန်းဝါဝါ ငေးငေးလေးဖြစ်သွား ကြလေ၏။ အဖြေရခက်တာလားကြောင့်မသိချေ။ အတန်ကြာမှ နန်းဝါက

“မေမေကြီးကတော့ အစ်ကိုငယ်ကို သားငယ်လေးဆိုပြီး ပိုချင်ပိုမှာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုငယ်က စိတ်ဆတ်တော့ နောင်မှာပေမယ့်သားသမီးအမျိုးအစားထဲမှာပါတယ်လေ၊ ရင်ထဲမှာ ဝါးချင်ချင်ရမယ့်သားမျိုး၊ သမီးကိုလည်းမပြောရက်၊ အိမ်ထောင် ကျားကြောင့် စိတ်မချမ်းသာရတဲ့သမီးကို ထပ်မံရိုက်တော့ဘူးလေ၊ အစ်ကိုငယ်က သူ့နဲ့အတူလိုက်နေဖို့ မေမေကြီးကိုခေါ်ပေမယ့် ဟို တောပိုင်းမှာနေလို့လည်း ဘယ်အဆင်ပြေမလဲလေ၊ ဒီမှာသာ ဆေးရုံနီးနီး၊ ဆေးခန်းနီးနီး အဆင်ပြေမှာကိုး”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ...အခြေအနေတွေကို ယမင်းသဘော ပေါက်သွားပြီ မေမေကြီးကလည်း သားငယ်ကိုချစ်တယ်၊ သားငယ် ကလည်း မေမေကြီးကိုချစ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုလူ့ကြောင့် သား အမိငွေ ဝေးနေကြရတယ်ပေါ့ဟုတ်လား၊ မေမေကြီးခမျာလည်း သင့်တော်တဲ့နေရာမှာ နေရမှာပေါ့၊ ဟိုလူကတော့ ခဏမြင်တာနဲ့ လဲနဲ့စရာလူသားမှန်း အသိသာကြီးနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ စီးပွားရေးလည်းဘာမှစိတ်မဝင်စားဘူး၊ မေ

ကြီးကပဲ စီးပွားရေးလုပ်ရတယ်၊ မေမေကြီးရဲ့အလုပ်ကိုဆက်လုပ်ရ တာပေါ့”

ဘာအလုပ်လဲဟုတော့ ယမင်းမမေးလိုက်တာပါ။ တော်ကြာ နေလို့လိုက်တာလို့ထင်သွားလျှင် မခက်ပါလား။ ထိုစဉ် မေမေကြီး သားငယ်ကလေးတစ်ဖက်မြှောက်ပြသဖြင့် သူမတို့သုံးယောက်လုံး အားလုံး ကင်သွားကြသည်။

“ဆီးသွားမလို့ထင်တယ်”

ဆီးသွားသည့်ကိစ္စပြီးသည့်အခါ အချိန်လည်း သန်းခေါင် နားကပ်နေပြီမို့ တစ်နေ့လုံးအလုပ်လုပ်ထားကြရသည့်နန်းအိနှင့် မီးဝါကို ယမင်းအိပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

“ကဲ...နန်းအိနဲ့ပန်းဝါတို့ အိပ်ကြ၊ ယမင်း (၃)နာရီထိစောင့် မယ်၊ ပြီးမှ ဘယ်သူ့ကိုနိုးရမလဲ”

“အို...ယမင်းအိပ်ပါ၊ ခရီးပန်းလာတာမဟုတ်လား၊ နန်းအိ စောင့်မယ်၊ (၂)နာရီထိုးတော့ ပန်းဝါကိုနိုးမယ်၊ (၄)နာရီကျမှ ယမင်း စောင့်ပေး”

ဘဝတူချင်း စာနာဥဉာဏ်ဖြင့် ယမင်းရင်ထဲကြည့်နူး

ချမ်းမြေ့ရ၏။ မမကြီးမောက်မာတာနှင့် သူ့ယောက်ျားထောင့်မကိုး
တာတွေကိုပင် ယမင်းမေ့ပျောက်သွားရသည်။

“အိပ်ပါ။ နန်းအိနဲ့ပန်းဝါအိပ်ပါ။ ယမင်းက မေမေကြီးအနား
မှာစောင့်ရတယ်ဆိုပေမယ့် နေ့လည်ဘက်ကျတော့လည်း အလုပ်
ပြီးရင် နည်းနည်းပါးပါးမှေးလို့ရမှာပါ။ နန်းအိနဲ့ပန်းဝါက မိုးလင်း
မိုးချုပ် ဆက်တိုက်အလုပ်တွေလုပ်ရမှာ”

နောက်ဆုံး သူတို့ စိတ်ကျေနပ်အောင် ယမင်းခေတ္တအိပ်
ဖို့ ဆုံးဖြတ်ရ၏။ မေမေကြီး၏အခန်းထဲမှာပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ
အိပ်ယာခင်းထားသည်မို့ သူမ ခေတ္တလှဲလျောင်းရသည်။

“ဒါဆိုလည်း နန်းအိတို့စိတ်ချမ်းသာအောင် ယမင်း(၁)နာရီ
လောက်မှေးလိုက်မယ်နော်”

“(၁)နာရီနဲ့ အိပ်ရေးဘယ်ဝမလဲ၊ (၂)နာရီထိအိပ်၊ ပန်းဝါ
လည်း အိပ်လိုက်၊ (၃)နာရီကျတော့မှ နှိုးမယ်နော်”

နန်းအိက အားလုံးကိုညှာပြီးပြောလိုက်လျှင် ပန်းဝါနှင့်ယမင်း
မှာ အိပ်ပစ်လိုက်ကြတာ ချက်ချင်းပင် ခေါင်းအုံးနှင့်ခေါင်းထိသည်
နှင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ကြပေသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်လေးတွေမို့ အအိပ်၊ အစားလွန်ကဲ
သည်အရွယ်လေးတွေကိုးနော်။

အခန်း(၉)

လူနာ၏အခန်းထဲမှာ ပန်းအိုးထိုးပေးဖို့စိတ်ကူးနှင့် ယမင် ခြံထဲသို့ဆင်းခဲ့သည်။ မေမေကြီးလည်း မျက်စိမှိတ်လျက်၊ အိမ်ထဲ တာပဲဖြစ်ရမည်။ နန်းအိနှင့်ပန်းဝါလည်း တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းထိ ရန်အတွက် မီးဖိုထဲသို့ဆင်းသွားကြပေပြီ။

မိုးလင်းခါစမို့ မြူနှင်းလေးတွေပါးပါးလေးဝေဝဲပြီး ကျေ ငှက်သံလေးတွေက တိတိတာတာ။

ပန်းမြို့တော်ပီပီ ပန်းစိုက်လို့ဖြစ်ထွန်းသည်မြို့ပေမို့ထင် ခေစီပန်းတွေ၊ ဒေလီယာတွေ၊ နှင်းဆီတွေ၊ သစ်ခွတွေ၊ နောက် ယမင်းမသိသည်ပန်းလေးတွေဆိုတာ ခြံထဲမှာပွင့်ဖူးလှပလျက်။

မွှေးသောပန်းမှ မေမေကြီး၏စိတ်ကိုလန်းထန်းကြည့်လင် သောမို့ မွှေးသောပန်းလေးတွေကိုပဲ သူမလိုက်ကြည့်ရင်း တဒဂံ တော့ မိန်းကလေးပီပီ ယမင်း ပန်းခြံထဲမှာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပေ နေခဲ့သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အိမ်ကြီးရှင်လိုလို၊ ဘာလိုလို။ ပထမဆုံးဆုံး ပန်းတွေကြားမှာ သူမ လျှောက်ကြည့်ပျော်မွေ့နေသည်။

ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်တဒဂံမေ့နေတာလည်းအမှန်။ ထိုစဉ် မီးခြံအစပ်မှာ ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရသည့် မနေ့ကလူ၊ ဒေါ်ကေသီ ခေါ်ခင်ပွန်းကြောင့် ယမင်းလန့်ဖြန်သွားရသည်။

ကြည့်ပါဦး...သူဌေးတွေမို့ ညအိပ်အင်္ကျီအဝါရောင်ကြီးကိုက ဝတ်ပပ။ ယိုးဒယားမှလာတာလား။ တရုတ်မှလာတာလား။ မင်းမသိပါ။

ရှင်ကလည်းချောချော၊ ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း စတိုင်အပြည့်။ နန်းနှင့်တော့ တခြားစီ။ သို့သော် လူဆိုတာ၊ ယောက်ျားဆိုတာ မင်းထက် အချင်းကပိုမိုအရေးကြီးကြောင်း ဘဝသမားမို့ မင်းတို့နောက်ကျအောင်သိရှိပြီးသား။

ဒီလူကိုဆို ပိုပြီးတောင်ကြောက်ရ၊ လန့်ရပါဦးမည်။ သူ
နောက်မှာ အနုမြူပုံးထက် ပိုမိုပေါက်ကွဲတတ်သည့်အင်္ကျီကေသီခါ
ရှိသည်မဟုတ်ပါလား။ သူမ အတွဲလိုက်မြင်ပြီးသားပါလေ။

“ညီမ...ညကအိပ်ပျော်ရဲ့လား။ မေမေက သိပ်ပြီးကရိကထ
မများပါဘူးနော်၊ ခါတိုင်းနာ့စိတွေလည်း အိပ်ရပါတယ်၊ တစ်ည
ကို တစ်ခါလောက်ပဲထကြည့်ရင် ပြီးပါတယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ...
ပြင်ဦးလွင်က သာယာရဲ့လား။ ကိုယ်တို့ရဲတိုက်ကတော့ တကယ်
ချုပ်ချယ်မှုတွေအပြည့်ပဲ”

သူ့မျက်နှာချောချောကို လှလှလေးမဲ့ပြီးပြောနေပုံက အထိ
မကျဟန်အပြည့်။ ဘုရားရေ...နန်းအိရဲ့စကားအရ ဖိပ်နဲ့နေ၊ ဖိပ်
စား၊ ဖိပ်နဲ့အိပ်ရသူကများ ဘာတွေအလိုမကျရပါလိမ့်။

စီးပွားရှာသူက မမကြီးမဟုတ်ပါလား။ သူ့ကို ကြာကြာ
မကားမပြောရဲသည်မို့ ခေါင်းကိုခွံပြီး သူမ အလိုက်အထိုက်ပြော
လစ်မို့ပြင်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရင့်...ပြင်ဦးလွင်က အရမ်းသာယာပါတယ်၊ ကျွန်
အိပ်လို့ရပါတယ်၊ သွားဦးမယ်နော်၊ မေမေကြီးနိုးနေလောက်ပြီ”

သူဟာ ဒီရဲတိုက်ရဲ့ညသျှောင်မို့ မခန့်လေးစားလည်းမလုပ်
ခဲ့ပါ။ သူ့အနားမှ ရိုက်ဖျားစွာထွက်ပြေးခဲ့ပြီး ယမင်း ပန်းဖြတ်
အတ်ကြေးနှင့် နှင်းဆီပန်းများကိုသာ လွယ်လွယ်ခူးနေစဉ်...

“အား...”

နှင်းဆီဆူး လက်မကိုစူးသဖြင့် ယမင်းလွှတ်ခနဲအော်မိပေ
မည် ရုပ်ရှင်ထဲကလို သူလာပြီးပြုရနေမှာစိုးသဖြင့် ယမင်း ပန်း
ခြင်းကိုဆွဲပြီး အိမ်ပေါက်ဝသို့ လွင့်ခနဲနေအောင်ပြေးမိ၏။

“ဟင်...”

သို့သော် အိမ်ပေါက်ဝမှာ မားမားကြီးရပ်နေသူက ဒေါ်
အာသီခန့်။ မျက်မှောင်ကြီးကလည်း အစွမ်းကုန်ကုပ်လျက်။

ညကမိုးလေဝသဟာ ယခုထိအခြေအနေမကောင်းသေး
ဘဲထင်ပါရဲ့။ ဩော်...သူ့ခမျာ စားမဖြောင့်၊ အိပ်မဖြောင့်၊ နေ
မဖြောင့်ပါလားနော်။ ယောက်ျားငယ်ငယ်၊ ချောချောလေးကိုယူ
မင်းပြီး အမြဲမျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေရရင်ဖြင့် ယမင်း
အိပ်မလွယ်။

ဒဏ်ခံနိုင်မှာမဟုတ်။ ဒီလိုစိတ်မချရ သူမျိုးကိုလည်း စိတ်မကူးပါ။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ၊ ဘာကိုတွေ့လို့ ပြေးလွှားလာခဲ့ရတာလဲ၊ ငါ့ယောက်ျားက ဘာလူးသရဲမို့လို့လား”

သူ့ယောက်ျားနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် နည်းနည်းမှအတင်မခံ၊ အထိမခံသည့်ဒေါ်ကောသီခန့်ပါပေ။ ယမင်းမှာ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်မို့ သူ့စတ်ကျေနပ်အောင် ထုချေလွှာတင်ရ၏။

“မေမေကြီးနိုးနေပြီလားလို့ စိုးရိမ်ပြီးပြန်ပြေးလာခဲ့တာပါ။ ကျွန်မက မမရဲ့ခင်ပွန်းကို လေးစားရိသေပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ သွား...မေမေနိုးနေပြီ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အလည်လာတာမဟုတ်ကြောင်း သတိရဦး”

ယမင်းမှာ ပခုံးကို စိတ်ထဲမှပင်တွန့်လိုက်ပြီး သူမ၏ရှေ့မှ လျှင်မြန်စွာထွက်ခဲ့၏။ ဩော်...ကြောက်ပါတယ်ဆိုနေမှ။

ယခုတော့ အခန်းထဲမှာ နှင်းဆီပန်းရနံ့တွေနှင့် မွှေးကြိုင်သော်ဆတ်လျက်။ လူနာခန်းပေမယ့် ယမင်း သန့်ရှင်းလဲဖယ်ပေးထားသဖြင့် လုံးဝ လူနာစော်မနံ့ပေ။

ဒါမှ လူနာစိတ်ကြည်လင်မှာပေါ့နော်။ မေမေကြီးကိုလည်း ချေပတ်တိုက်၊ အဝတ်လဲ၊ သနပ်ခါးလိမ်း၊ ပေါင်ဒါလိမ်းပေးထားသဖြင့် လူနာတစ်ကိုယ်လုံးလည်း မွှေးကြိုင်နေ၏။

နာရီအပြောင်းအလဲမို့ ဒီနေ့ ဆရာဝန်လာမည်ဆို၏။ ဆေးရုံသွားခင် မနက်ဘက်ပဲဝင်လာလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

ထစ်ခနဲဆို အောက်ထပ်ကိုမှာမနေရအောင်ထင့်။ မေမေ

ကြီးရဲ့အခန်းထဲမှာ ရေနှေးကြီးအိုးတွေ၊ ကော်ဖီနပ်သည့်အိုးတွေနှင့် ကော်ဖီဖျော်သည့်ပစ္စည်းတွေပါ အစုံရှိသည်။ အစားအသောက် တွေက ဘီဒိုပုလေးနှင့်တစ်လုံး။

ဟန်ကျတာပဲ။ တစ်သက်လုံးကငတ်ခဲ့သမျှ ယခုမှစားရ တော့မယ်။ ဒေါ်ကေသီခန့်ဟာ ဒီလိုတော့လည်း သဘောကောင်း သားပဲ။ အမှတ်တွေပေးလျက် ယမင်း မေမေကြီးအတွက် ကော်ဖီ နှင့်မုန့်များပြင်ဆင်ကျွေးမွေးလိုက်သည်။

နောက် ကိုယ်လည်းစားတာပေါ့။ နန်းအိနှင့်ပန်းဝါကိုတော့ ယခုထိ အရိပ်အယောင်တောင်မမြင်ရသေး။ အိမ်ပေါ်ထပ်မှာပင် စာအုပ်ဘီဒိုတွေနှင့် စာကြည့်ခန်းကိုတွေ့ရှိခဲ့ပြီမို့ နေ့လည်နေ့ခင်း များ၊ အားလပ်ချိန်များမှာ စာအုပ်နှင့်နှပ်ဖို့ ယမင်းစိတ်ကူးယဉ်နေ ပိ၏။

မဆိုးပါဘူး။ ဒီအိမ်ပေါ်မှာ လူ(၅)ယောက်ရှိသည့်အနက် မေမေကြီး၊ နန်းအိနှင့်ပန်းဝါက မိမိနှင့်အဆင်ပြေပြီး ဒေါ်ကေသီ ခန့်နှင့် ယခုတိုင်နာမည်မသိရသေးသည့်သူ့ခင်ပွန်းကိုသာ အပေါင်း ရကျပ်နေတာကို (၃)မဲ၊ (၂)မဲနှင့် ယမင်း စိတ်ကိုဖြေလိုက်ပါပြီ။

အဲ...အစ်ကိုငယ်ဆိုတာကရော ဘယ်လိုတဖောက်ကန်း၊ ဘာတွတ်ထိုးလဲတော့မသိ။ အိုလေ...သူက ဒီအိမ်မှာနေတာမှမဟုတ် ဘာ။ သိပ်ပြီးပြဿနာရှိမည်မဟုတ်ပါဘူး။

လောလောဆယ် အလုပ်ကိစ္စ၊ တာဝန်ဝတ္တရားများပြီးသွား ပြီပဲ ယမင်း ဆရာဝန်အလာကိုထိုင်မျှော်နေမိစဉ် မေမေကြီးအခန်း ။သို့ ဒေါ်ကေသီခန့်တို့လင်မယားရောက်လာ၏။

အပြင်ထွက်မည့်ပုံစံ။ သို့မဟုတ် အလုပ်သွားမည့်ပုံစံများ ပါပေ။ နှစ်ယောက်လုံး ရှင်းသန့်လှပပြီး မွှေးကြိုင်နေကြလေ၏။

ဒေါ်ကေသီခန့်က မေမေကြီး၏ကုတင်ပေါ်သို့ တင်ပါးလွှဲ ဆင်ထိုင်ပြီး သူ့မိခင်ကို စကားတွေပြောနေစဉ် ထိုလူကလည်း ဆမင်း၏အနားမှာ စကားတွေတီးတိုးပြောလေ၏။

နည်းနည်းမှစိတ်မချရသည့်လူ။

“မနက်က နှင်းဆီဆူးစူးတာ ဘယ်နှယ့်နေလဲ”

“ရှင်...ကောင်း...ကောင်းသွားပါပြီ”

ဒေါ်ကေသီခန့်က နောက်သို့ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လျှင် ။သူက လုံးဝဂရုမစိုက်သည့်ပုံ။ ငါတော့ဒုက္ခပါပဲ။

မိန်းမက သူ့ယောက်ျားကို အာခံတွင်းထဲငုံထားမတတ်
အချစ်ပြင်းပြီး ယောက်ျားကတော့ မိန်းမကို အရွဲ့တိုက်ရပြီးရော
ပုံငံချိုးလားမသိ။

ကြားထဲက သူမ မြေစာပင်အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ယခုလည်း
ယမင်းမှာ အိမ်နေရင်းနှင့်ပေမယ့် ယူနီဖောင်းဝတ်ထားပါ၏။ လုံချည်
နီနီ၊ ရင်ဖုံးအဖြူလက်စကနှင့်။ ခေါင်းမှာသာ ကက်(ပ)ဆောင်း
မထားခြင်းဖြစ်သည်။

သည်တော့လည်း ပွေးနှစ်ဝင်းဝါသည်အသားအရေနှင့်
အရုပ်မလေးလို ယမင်း၏ရုပ်က လှပကြည်စင်နေလိမ့်မည်သာ။

ဒေါ်ကေသီခန့် မနာလိုချင်စရာပေါ့။ စာချုပ်ချုပ်မိတာ မှာ
လေခြင်းလို့များ တွေးနေမည်လားပင်။ မကြာမီ လင်မယားနှစ်
ယောက် အခန်းထဲမှထွက်ကြမည့်ဟန်ရှိပြီး ဒေါ်ကေသီခန့်က သူ
ကို လာ၍ညွှန်ကြားသည်။

“ဆရာဝန်လာလိမ့်မယ်၊ ညွှန်ကြားချက်တွေကို သေသေ
ချာချာလိုက်နာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေ”

“လာ...ကိုထူး...သွားစို့”

သူ့ယောက်ျားကိုရွှေမင်းသားကို လက်မောင်းမှချိတ်ပြီးခေါ်
သွားလျှင် ယမင်း သက်ခိုးရှုရပါ၏။ ကိုထူး...တဲ့။ နာမည်ဘယ်သူ
ခေါ်လိမ့်။ ကင်းလိပ်ချောတစ်ကောင်လိုများအဆိပ်ပြင်းလျှင် သူမ
တကယ်အနေရခက်ပေမည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မိတ်ဆက်ကြပြီးလျှင် ဦးမြတ်
နိုးဦးက မေမေကြီးကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးလေ၏။

ယမင်း ဦးမြတ်နိုးဦးကို အကဲခတ်မိသည်။ အသက်သုံး
ဆယ်ကျော်ခန့်ဖြစ်ပြီး အသားညိုပေမယ့် စိုပြည်သောအသားနှင့်
သဘောကောင်းသည့်ရုပ်က နှစ်လိုဖွယ်။ အရပ်က အနေတန်။

“အန်တီကြည့်ရတာ လန်းဆန်းနေတယ်၊ လူနာဆိုပေမယ့်
ရုပ်ကျန်းမာရေးရော၊ စိတ်ကျန်းမာရေးရော ကုသဖို့လိုအပ်တယ်
ဗျ၊ ဒီနာရီကို အန်တီစိတ်တိုင်းကျတယ်ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား၊
သားတော်မောင်ရောလာကြည့်သေးလား၊ ကိုထက်ဟာလေ စိတ်
ကောင်းပေမယ့် လူဖြောင့်စိတ်တိုဖြစ်နေတာကခက်တယ်”

ဆရာဝန်မှာ မိသားစုဆရာဝန်လိုမျိုးမို့ အားလုံးကိုသိသည်
ထင်ပါသည်။ မေမေကြီးကို ဆေးကုသမှုပြီးသွားလျှင် ဒေါက်တာ
မြတ်နိုးဦးကပင် သူ့ကို တစ်ခုခုကျွေးမွေးဖို့တောင်းဆိုလိုက်၏။

“ဆရာ့ကိုတစ်ခုခုကျွေးပါဦးယမင်း၊ ခုထိ ဘာမှမစားရသေး
ဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဒီလိုပဲကွာ၊ စားတော့ထမင်း
ဆိုင်၊ သောက်တော့ရေအိုးစင်ဆိုသလိုဖြစ်နေပြီ”

“ဟော...ဆရာ...ကြွပါ...ကြွပါရှင်”

ပန်းဝါက ဆေးအိတ်ဆွဲပြီးလိုက်ဖို့သဖြင့် ဆရာဝန်ပဲရယ်ဟု
ယမင်းခရီးဦးကြိုပြုလိုက်သည်။

တကယ်လည်းဆရာဝန်ပါပဲ။

“ဪ...ညည်းလား၊ ရန်ကုန်ကရောက်လာတဲ့ နား
ဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ မေခင်ယမင်းပါ၊ အလုပ်မဝင်ရသေး
ပါဘူးရှင်”

“ဟုတ်လား...ဆရာနာမည်က ဦးမြတ်နိုးဦးပါ၊ ပြင်ဦးလွင်
ဆေးရုံမှာ လက်ထောက်ဆရာဝန်ပါ”

“အို...ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ယမင်းကြောင်သွားမိတယ်”

ဆရာဝန်က သူ့ကိုယ်သူ လူလွတ်ပါလို့ဆိုသလား။ တကယ်ဆာသလားတော့မသိ။ ယမင်း အခန်းထဲမှာအသင့်ရှိသည် ကော်ဖီနှင့်မှန်များကို ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးလိုက်သည်။

မေမေကြီး၏အခန်းမှာ အကောင်းဆုံးအခန်း၊ အကျယ်ဆုံး အခန်းဖြစ်သဖြင့် တော်ရုံတန်ရုံအိမ်ကလေးတစ်ဆောင်နယ်။

မီးဖိုလေးလို ကန့်လန့်ကာတစ်ဝက်ကာထားသည့်အခန်း၊ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်ချထားတာက ထမင်းစားခန်းလိုဖြစ်နေလျှင် သူ့ နေရာနှင့်သူ ကြည့်ကောင်းအောင်စီစဉ်ထားရှိပေသည်။

ယခုလည်း ခမ်းနားလှပသည့်စားပွဲပေါ်မှာ ဒေါက်တာမြတ် နိုးဦးကို ယမင်း လှလှပပတည်ခင်းညှော်ခံရ၏။

ဒေါက်တာက သူမကို သူ့အနားမှာထိုင်ရန်ညွှန်ပြသဖြင့် ယမင်းထိုင်ရပြန်သည်။ ဒေါက်တာမှာ သူ့အိမ်၊ သူ့ယာနယ် သက် တောင့်သက်သာစားရင်း၊ သောက်ရင်းနှင့်ပင် ယမင်းကို စကား တွေအများကြီးပြောနေ၏။

ပန်းဝါကတော့ ဆေးအိတ်လိုက်ပို့ပြီးကတည်းက အောက် နှိပ်ဆင်းသွားလိုက်တာ တစ်ချို့တည်းပေါ်မလာတော့ချေ။

အင်းလေ...သူတို့ခမျာလည်း နှစ်ယောက်ထဲနဲ့တိုင်းပြည် ထောင်နေကြရရှာတာမဟုတ်ပါလား။ တကယ်ဆို ဒီလောက် ခမ်းနားသည့်အိမ်ကြီးမှာ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်တည်းကားတာ မည်းပေသည်။

နန်းအိနှင့်ပန်းဝါခမျာ တစ်နေကုန် တကုတ်ကုတ်နှင့် ချွဲ ဆက်အောင်လှုပ်ရှားလုပ်ဆောင်နေကြရရှာသည်မဟုတ်ပါလား။

“ယမင်းလည်း အပျိုပါနော်”

“ရှင်...”

ဒေါက်တာက လူနာအကြောင်းမပြောဘဲ ကိုယ်ရေးကိုယ် တွေပြောလာလျှင် ယမင်းမှာ ကြောင်သွားရ၏။

“ဪ...ဆရာဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ။ ခုခေတ်ကောင်မလေး က ဆန်းဆန်းပြားပြားလှလေ အပျိုမှန်း၊ အအိုမှန်းခွဲမသိလေ ယမင်းကိုကြည့်လိုက်တာနဲ့ အပျိုမှန်းတော့တန်းသိပါတယ်”

ကိုယ်နှင့်မသက်ဆိုင်သည့်စကားတွေပို့ ယမင်းမှာ ရင်လည်း

မခုန်၊ စိတ်လည်းမခုန်ပါ။ နားရှိလို့သာကြားနေရ၏။ မကင်းရာ
မကင်းကြောင်းတွေ့ဖို့သာ ကြားနေရ၏။

“အပျိုဆိုရင် သတိပေးစရာစကားတွေရှိလို့ပါ။ ဆရာတို့
တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့၊ ကိုယ့်ဆေးပတ်ဝန်းကျင်ကအသိုင်းအဝိုင်းချင်း
ယမင်းကိုစေတနာရှိလို့၊ စေတနာစကားတွေပြောမလို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ပြောပါ။ ယမင်းမှာ စားဝတ်နေရေးကြောင့်
မြေ့မသိ၊ တွင်းမမြင်လိုက်လာမိတာပါ။ ဒီလိုပဲ ကြည့်ကျွန်ုပ်
နေသွားရမှာပဲလေ၊ ဘာကြောင့်ဆို ယမင်းက ဒေါ်ကေသီခန့်ဆီက
(၆)လစာငွေ(၇)သိန်းယူပြီး စာချုပ်ချုပ်ထားမိလို့ပါ”

“ဪ...အေးလေ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာတို့လည်းရှိပါတယ်
တစ်ခုခုအရေးကြီးကိစ္စရှိရင် ဆရာဆီဖုန်းဆက်ပါ။ ဒီမှာဖုန်းနံပါတ်

“ဟုတ်ကဲ့”

သူပေးသောလိပ်စာကဒီကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး ယမင်းမှာ စိတ်
စနောင့်စနင်းဖြစ်ရ၏။ ဘာပြဿနာတွေရှိလို့ပါလိမ့်။ ဒီအိမ်ထဲ
ဘယ်လိုအိမ်ကြီးမျိုးပါလိမ့်။

ဒေါက်တာမြတ်နိုးဦးမှာ ကော်ဖီသောက်ပြီးသွားလျှင်

နှယ်နှယ်ခန့်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ယမင်းကိုအောက်ထပ်သူ့ကားအထိ
ဆေးအိတ်လိုက်ပို့ခိုင်းလေသည်။

“ကဲ...ယမင်း...ဆရာကို ကားအထိလိုက်ပို့ပါဦး၊ အန်တီ...
ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

မေမေကြီးကတော့ မွဲသီသောမျက်လုံးလေးများဖြင့် ခေါင်း
ညိတ်ပြလေ၏။ ယမင်း သူ့နောက်မှ ဆေးအိတ်ဆွဲပြီးလိုက်ပို့ရ
သည်။ လှေကားတစ်လျှောက်နှင့် ကားသို့သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်
ဒေါက်တာက သူမကိုစကားတွေပြောသွားသည်။

“ယမင်းဘာသိလို့လဲ၊ ကေသီခန့်အောင်ထူးစံတို့လင်မယား
တကယ့်ပြဿနာလင်မယား”

“ရှင်...အဲဒါ...အဲဒါ ယမင်းနဲ့သက်ဆိုင်လို့လားရှင်”

“ဟား...ဆိုင်တာပေါ့၊ ကေသီခန့်က ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့...”

“ရှင်...ရှူး...ရှူးနေတာလား”

“ဟို...ဘယ်လိုခေါ်မလဲ၊ ရူးတာတော့မဟုတ်ဘူးကွယ့်၊ ဒါ
အမယ့် ယောက်ျားကိုအရမ်းချစ်၊ အရမ်းစိတ်မချတော့ စိတ်က
အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ရင် ပုံမှန်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ရုပ်ကလည်းချော၊ အခွဲ

နတ်မင်းများ

ကလည်းကောင်းတော့ ဒေါ်ကေသီခန့်ဟာ နှစ်ဆိုရင် ရုပ်ချောချော တွေငှားလေ့မရှိတူး။ ယမင်းကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတယ်မသိဘူး။”

ဒေါက်တာပြောသမျှ ယမင်းစဉ်းစားကြည့်မိ၏။ ဒေါ်ကေသီ ခန့်နှင့်တွေ့တုန်းက မထင်မှတ်ဘဲနှင့် သူမဟာ ရုပ်ဖျက်ထားသလို ဖြစ်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

အဝတ်က ဗိုသီဗတ်သီ။ သနပ်ခါးကဘဲကြား ပိန်းပိန်းကြီး ကောက်စိုက်မလိုလို၊ စာခြောက်ရုပ်လိုလို၊ ရုပ်လည်းမပေါ်။ ကိုယ် လုံးလည်းမပေါ်ခဲ့ပါချေ။

“ထားပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် ယမင်းသတိထားပါ။ သူ ယောက်ျားကလည်း ပိန်းမကချုပ်ချယ်လေ အရွဲ့တိုက်ချင်လေ ကြားထဲက ယမင်းဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ပါ”

ယမင်းမှာ ဒေါက်တာပြောလျှင် ယခုပင် တုန်တုန်ရိပ်ဖြစ် လာလေ၏။

“ဒုက္ခ...ဘာဒုက္ခတွေများ ဖြစ်နိုင်သလဲဆရာရယ်၊ ယမင်းကို သတ်များမစ်မှာလားဟင်”

“ဟာ...အဲဒီလောက်လည်းမလန့်ပါနဲ့၊ ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်

မဟုတ်ဘဲကွယ်၊ အင်း...ဒါပေမယ့် အရူးဆိုရင်တော့ ဘာဘာ ညာညာ တွေးနေမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ဟာ...ဆရာကလည်း ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ခြောက်နေပြန် ပါပြီ၊ ယမင်းမှာ သူတို့ကိုပြန်အမ်းစရာပိုက်ဆံတွေလည်း မရှိတော့ ဘူး”

အလွန်တရာချောမောချစ်စရာကောင်းလှသည့် ဖြူဖြူစင်စင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ချွေးတွေပြန်ပြီး ကျဉ်းထဲ၊ နှုတ်ထဲရောက်နေပုံလေးက မြင်မြင်ချင်းပင် စိတ်ထဲစွဲမိချင်စဖွယ်။

“အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ယမင်းဘာလုပ်ပစ်လိုက်တာလဲ၊ ဘာလဲ နဲ့တွေ တစ်ထိုင်တည်းဝယ်စားပစ်လိုက်တာလား”

သူက ချစ်စနိုးစပေမယ့် ယမင်းမှာ မျက်နှာလေးနီနီ။ ကိုယ့် အကြောင်းကိုယ်ပဲသိသည်လေ။

“အကြွေးတွေဆပ်လိုက်ရတာဆရာရဲ့၊ ကြွေးဟောင်းတွေ ကြွေးသစ်တွေရော...”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ယမင်းက ခေတ်သစ်ကေဒါရကျေးမင်း ပြီးပေါ့၊ ဆိုစမ်းပါဦး...အကြွေးတွေကျေသွားပြီလား”

“ကျေသွားပြီ”

“အိုကေ...ဒါဆို ဆရာ ငွေပြန်အမ်းပြီးရွေးယူလိုက်မယ် ဆရာဆေးခန်းမှာအလုပ်ဝင်ပေါ့”

“ဟာ...ဆရာကလည်း...”

ယမင်းစိတ်မလှုပ်ရှားမိပါ။ သူမရင်ထဲမှာ မှန်တောတွေနှင့် ကိုလူဆိုးဖြစ်သည့် ကိုနဂါးကသာ အချိန်ပြည့်စိုးမိုးလျက်။

ဆေးအိတ်ကို ကားထဲသို့ထည့်ပေးလိုက်ပြီး သူမနောက် ဆုတ်လိုက်လျှင် ဒေါက်တာက ယမင်း၏ဂုတ်ဖောင်းဖောင်းလေးကို လက်ဝါးစောင်းနှင့် မနာကျင်အောင်ဖွဖွခုတ်လိုက်သည်။

“ဆွဲကြိုးငါးကျပ်သားလောက်ကြီးဆွဲပြီး ဆရာဝန်ကတော် လုပ်ဖို့ကောင်းတဲ့ရုပ်ပဲ၊ ကဲ...သွားမယ်၊ သွေးပျက်ပြီး ရှူးလည်းမသွားနဲ့ဦး၊ တော်ကြာ...ဆရာဝန်ကတော်မလုပ်လိုက်ရဘဲနေဦးမယ်”

ယမင်း သူပြောသမျှ မကြားချင်ယောင်ဆောင်လိုက်သည့် ဟင်း...လွယ်လိုက်တာ။ လူကိုများ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းကျလို့၊ ခုတွဲ ခုပဲရည်းစားစကားပြော။

ဆရာဝန်ဆို ငမ်းငမ်းတက် ဖက်တက်မယ့်မိန်းမများမှတ်

သလား။ ဝေးပါသေးရဲ့။ ယမင်းမှာ ကိုနဂါးရှိတယ်ရှင်။

သူနဲ့ တစ်ဘဝလုံး၊ တစ်သံသရာလုံး အအိပ်ပြိုင်၊ အစား ပြိုင်ကြမလို့။

ဒေါက်တာမြတ်နိုးဦးမှာ ကားကိုစက်နှိုးလိုက်လျှင် ယမင်း အိပ်ပေါ်သို့ပြန်တက်ဖို့လှည့်လိုက်၏။ သို့သော် မှာတော်ပုံက လှမ်း ဆင်လာလေ၏။

“ဟေး...ငိုမနေနဲ့နော်၊ တစ်ပတ်မှ တစ်ခါပဲလူနာလာစစ်မှာ တွင်းရင်ဖုန်းဆက်၊ ကိုယ်လာခေါ်မယ်”

ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ဒေါက်တာ၏ကားလေး ခြံထဲမှပြန် ထွက်သွားလျှင် ယမင်း မီးဖိုချောင်သို့ခေတ္တဝင်ခဲ့၏။ ဘော်ဒါတွေ နှိပ်လွှမ်းသည်လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နန်းအိနှင့်ပန်းဝါသည် ယမင်း၏ အိပ်ဘက်မိတ်ဆွေစစ်စစ်ဖြစ်သည်။

သူမဝင်သွားလျှင် ခြေမြန်လက်မြန်လှုပ်ရှားနေရသည့် သူမ အိပ်ခန်းထဲဝင်ကာ အားပါးတရ လှမ်းပြီးနှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

“ဟေး”

“ဟိုင်း”

ယမင်းက တမင်ပင်ရွတ်နောက်နောက်နှင့်ပြန်ပြီးဟိုင်းလိုက်လျှင် ပန်းဝါက ရှုံ့ပြ၏။

“ဒါပေါ့လေ...ရည်းစားစကားကို အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်အပြောခံရတဲ့လူကတော့ ဘယ်ဟိုင်းမလဲ၊ ကျုပ်တို့သာ ဟိုင်းသွားမှာပန်းဝါ၏စကားကိုကြားရလျှင် ယမင်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဘာ...ဘယ်လို...ဘယ်လို...ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ၊ ကြည့်စမ်း...ကြည့်စမ်း...ပန်းဝါဘယ်အနားကနေ ချောင်းနားထောင်နေတာလဲ”

“အံ့မယ်...အံ့မယ်...ခုမှ ရှက်မနေပါနဲ့၊ ကြောက်မနေပါနဲ့၊ နံရံတွေမှာ နားရှိတယ်လေ၊ ပန်းဝါတို့က ဒါမျိုးဆိုသိပ်ဝါသနာကြီးတာ...ဟိ...ဟိ...”

“ကဲ...ဒါဆိုလည်းပြောပါဦး၊ အဲဒီဒေါက်တာက မျက်နှာရှုကြီးလား၊ နှာစမ်းလေးတွေတွေတိုင်း ဒီလိုပဲ ပွဲချင်းပြီးရည်းစားစကားပြောပစ်တာပဲလား၊ နေစမ်းပါဦး...သူကရော လူပျိုလူလွတ်မို့လား”

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါယမင်းရယ်၊ တကတည်း...နောက်ကျားလိုက်လာတာကျနေတာပဲ၊ ဒေါက်တာက မျက်နှာရှူးမဟုတ်

ဘူးယမင်းရဲ့၊ ဒါတိုင်း ဘယ်နှစ်ကိုမှမျက်နှာသာမပေးပါဘူး၊ ငါ့ကမ္ဘာလုံး သူ့လုပ်စာစားနေတဲ့အတိုင်း မျက်နှာမာမာကြီးနဲ့”

“ခု ယမင်းနဲ့ကျမှ ဥမ္မာဒန္တိကိုတွေ့လိုက်တဲ့ ဟို...သီဝတုရင်ကြီးလိုပေါ့”

“သီဝိပါနန်းအိရဲ့၊ ဘယ်ကသီဝရမှာလဲ”

“သီဝိပါဘူးတော်၊ ဝတာလား၊ ဝိတာလားလို့၊ အဲ...အဲ...အခုကျမှ တစ်သက်လုံးအိပ်ပျော်နေတဲ့ ကာလနဂါးကြီးလူးလွန်းလာသလို ချစ်ရည်ရွှန်းတဲ့မျက်ဝန်းလဲပြာပြာ...”

နန်းအိစကားတွေက သီချင်းနှင့်ရောသွားလျှင် ပန်းဝါနှင့် ယမင်းမှာ အော်ရယ်မိလိုက်ကြပါ၏။

အိမ်မှာ ကြောက်စရာဥသျှောင်တွေရော၊ ဥသျှစ်တွေရော မရှိကြပြီမို့ သူတို့သုံးယောက်တည်း ထင်တိုင်းကြံနေကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

မေမေကြီးကလည်း အိပ်နေမည်မဟုတ်ပါလား။ နာရီဝက်လောက်တော့ သူမ ရင်တုန်ဖြေချင်ပါသေးသည်။ ဒီအိမ်မှာနေရတာ သူတစ်လူ၊ ငါတစ်မင်းနှင့် စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းလွန်းလို့ပါ။

ထိုစဉ် လှေကားထိပ်မှ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးလှမ်းအော်လိုက်သည့်အသံကြီးကို သူမတို့ကြားလိုက်ကြရသည်။

“ဟေ့...မေမေအနားမှာ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူးလား။ ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ”

“အဲ...အစ်ကိုငယ်လာပြီ”

နန်းအိနှင့်ပန်းဝါ၏မျက်နှာလေးများမှာ ရေထိသည့်ကြာနယ်လန်းဆန်းသွားကြသည်မှာ ယမင်းအဖို့အံ့သြစရာ။ ဒီလောက်အသံပြကြီးနဲ့ ငှက်ဆိုးထိုးသလိုအော်တာကိုများ သူတို့မို့မနာနိုင်ကြ။

နှစ်ယောက်သား လုပ်လက်စအလုပ်တွေကိုထားပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ဝမ်းသာအားရတက်ပြေးသွားကြခြင်းကိုကြည့်ပြီး အစ်ကိုငယ်ဟာ အပြောဆိုးပေမယ့် သဘောကောင်းလို့ပဲဖြစ်ရမည်ဟု ယမင်းမှတ်ချက်ချရမလို။

နောက် ကိုယ့်မှာလည်း တာဝန်ရှိသဖြင့် ယမင်းလည်း သူတို့နောက်မှခပ်ရို့ရို့လိုက်သွားမိသည်။

ငါ့နယ်နော်...။

ဒီပြင်ဦးလွင်ရောက်မှ တွေ့ရတဲ့ယောက်ျားများဟာ ဇော်

နည်းပဲ။ အောင်ထူးစံကတစ်ပါးကြောက်ဖို့ကောင်းသလို ဒေါက်တာကြော်နီးဦးကလဲလည်း မသကာဖွယ်ရာ။

“ဟော...ယခု အစ်ကိုငယ်တဲ့...။ နာမည်မသိရသေး။ လူကဘော့ အသံပြကြီးနှင့်အော်နေပါလေပြီ။ နန်းအိနှင့်ပန်းဝါက အစ်ကိုငယ်ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် စကားတွေလည်းလှယက်ပြောနေကြစဉ်ပင် ယမင်း သူတို့အနားသို့ရောက်သွားသည်။

သူတို့ရပ်နေတာ လှေကားထိပ်တွင်ဖြစ်သည်။ အဆင်ပြေချိ အဆင့်မြင့်မြင့်ဝတ်ဆင်ထားသည့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း နယ်ဟန်ဟာ ကိုနဂါးနှင့်အတော်တူနေသည်မို့ သူမဘက်ကိုကျောညှိုးထားသည့်ထိုလူအား ယမင်း ရှေ့ဘက်မှပတ်၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...ကိုနဂါး...”

“ဩ...အစ်”

ယမင်းရင်ထဲမှာ နာကျင်၊ နာကျည်းသွားလိုက်တာ ပြောနိုင်ပင်မတတ်တော့ပါချေ။ လမ်းမှာ စကားမစပ်မိလို့ မသိတာက သားပါတော့။ သာစည်မှာ ဟိုလူနှစ်ယောက်လက်ထဲက သူကယ်ပြီးကတည်းက ယမင်းဟာ ဒီအိမ်ကိုသွားမယ်ဆိုတာသူသိပြီးသား။

နောက် အိမ်ပေါ်ကပ်ထိလိုက်ပို့လိုက်သေးသည်။ ယောက်ဖ နှင့်မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်လို့ အိမ်ထဲမဝင်တာထားပါတော့။

သို့သော် သူဟာ ဒေါ်နွယ်နွယ်ခန့်ရဲ့သားအငယ်ဖြစ်ကြောင်း တော့ မပြောသင့်ပေဘူးလား။ ရင်ထဲမှာ သူ့ကိုအားကိုးစိတ်နှင့် တမ်းတမိခဲ့သမျှ ထပ်တူကျစွာ နာကျင်၊ နာကျည်းရလွန်းလို့ ယမင်း ၏ရင်ဘတ်တွေပင် အောင့်၍လာသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်ပြီး ယမင်း အံကြိတ်ကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်လျှင် ကိုနဂါးမျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်သွားသည်။

သို့သော် သူ့မှာ လောလောဆယ်ရှင်းမပြအားသေး။ နန်းအိ နှင့်နန်းဝါမှာလည်း အံ့အားသင့်လျက်။ ယမင်းနှင့်အစ်ကိုငယ်ဟာ ဘယ်တုန်းကသိကျွမ်းသွားခဲ့ကြတာလဲ။

ယမင်း အံ့အားသင့်နေသည့်ထိုသုံးယောက်ကိုကျောခိုင်းပြီး မေမေကြီး၏အခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့သောအခါ သား၏အသံကိုကြား လိုက်ရသဖြင့် မျှော်နေရာသည့်ဒေါ်နွယ်နွယ်ခန့်၏အသွင်က ကြင်နာ သနားစဖွယ်။

“မေမေကြီး...”

ခေါင်းလေးတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြပြီး သားနှင့်သူ့ဆရာမကို မိတ်ဖွဲ့ပေးချင်ပုံရသည့်မေမေကြီးကြောင့် ယမင်းစိတ်ညစ်သွားရ သည်။ ဒီလောက်တောင် အကြင်နာတရားကင်းမဲ့တဲ့သူ့ကို ယမင်း အရမ်းစိတ်နာမိသည်။

ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ကို ရန်သူတွေလက်မှကယ်တင်ခဲ့လို့ ကျေးဇူးတွေအထပ်ထပ်တင်ပြီး ရင်ထဲမှာသတိရလိုက်ရတာ။

ခုတွေးရင် ခုရက်မိပါရဲ့။ သာစည်အိမ်မှာ အတူနေခဲ့ရတဲ့ည လေးကိုလည်း မမေ့။ သူဟာ လူဖြောင့်စိတ်တိုပေမို့ ယမင်း သူ့ကို ခွင့်လွှတ်နေမိကာမှ ယခုလို လှည့်စားရက်၊ မသိချင်ယောင်ဆောင် ခုက်လှတာကို အသည်းမှာသွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်အောင်ပင် ယမင်း နာကျည်းမိသည်။

တနယ်တကျေးမှ စွန့်စားပြီးစမ်းတဝါးဝါးလာရရာတဲ့သူမကို သူဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုပြီး ပြောပြ၊ စောင့်ရှောက်ပြီး ခေါ်လာခဲ့မည် ဆိုလျှင် သူမမှာ ဘယ်လောက်တောင်အားရှိလိုက်ရမည်လဲ။

နောက်ဆုံး ခြံပေါက်ဝလိုက်ပို့သည်အထိ သူ့အဖြစ်ကို လျှို့ဝှက်ထားပြီး သူမကို အရှူးလုပ်ရက်လိုက်တာ။

“ငါ သူ့ဌေးတွေနဲ့မပတ်သက်ချင်ဘူး” တဲ့လေ။

တွေးလေ၊ တွေးလေ နာကျည်းလေဖြစ်သဖြင့် စိမ့်ယိုလာသည့်မျက်ရည်များကို မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ထိန်းပြီး ယမင်းအကျပ်ရိုက်နေခိုက် သူ အခန်းထဲသို့ မျက်စိမျက်နှာမကောင်းစွာနှင့် ဝင်လာလေ၏။ သူ့မျက်နှာကလည်း ပြိုတော့မည့်မိုးနွယ်။

အမွှေးအမျှင်တွေရိတ်ပယ်ထားသဖြင့် မျက်နှာကစိမ်းနေပြီး နေလောင်အသားနှင့်မို့ ကြေးနီရောင်လှလင်။

“မေမေ...နေကောင်းရဲ့လား၊ တစ်ခါတစ်လေ စိတ်အပြောင်းအလဲရအောင် သားရဲ့ခြံထဲမှာ တစ်လှည့်လိုက်နေပါလားမေမေ၊ သား လောကွတ်ခေါ်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မရွံ့မရဲခေါ်မိတာပါ၊ မေမေက နန်းတော်ကြီးလိုခမ်းနားတဲ့မေ့အိမ်ကနေ သားရဲ့အိမ်ကလေးဆီ ဘယ်လိုက်ချင်ပါ့မလဲ၊ သားသိတတ်သင့်ပါတယ်”

ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် မိခင်၏လက်ကို ယုယစွာဆုပ်ကိုင်

ပြီး သူပြောနေလျှင် မေမေကြီးမှာ မျက်ရည်တွေကျရင်း ခေါင်းကို ခေါ်ပြလေ၏။

ကောင်းသည့်လက်ကလေးကလည်း သူ့သားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် အားရှိသရွေ့လေးဆုပ်ကိုင်ထားရှာ၏။ မိခင်၏ရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာတော့ သေသေချာချာမစေ့ဘဲ သူကတော့ သူ့ရင်ထဲရှိတာတွေသာ တစ်ဖက်သတ်ခွဲချက်တစ်နေလျက်။

“သားရဲ့အိမ်ကလေးမှာ ဒီအိမ်လိုခမ်းနားပေမယ့် မေတ္တာတွေအပြည့်ရှိနေပါတယ်မေမေ၊ မေမေ့အတွက် ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင် သားပြုစုနိုင်ပါတယ်၊ ဆရာဝန်လည်းလာလို့ရပါတယ်မေမေ၊ ကားနဲ့လာရင် ဘယ်လောက်မှမကြာပါဘူး၊ မေမေမလာခင်ရင်သာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ တွန့်ဆုတ်နေတာပါ၊ သားရဲ့အိမ်ကလေးကနွေးထွေးပါတယ်၊ မေမေသာလိုက်မယ်ဆိုရင် သားရဲ့ဘဝမှာ အပြီးပြည့်စုံဆုံး၊ အပျော်ဆုံး၊ စိတ်အချမ်းသာဆုံးလူသားဖြစ်သွားရမှာပါ”

သားဖြစ်သူက ရင်ထဲမှခံစားချက်အပြည့်နှင့် တာတွတ်တွတ် ချေရွတ်မြည်တမ်းနေသလို မိခင်ဖြစ်သူကလည်း သား၏ခံစားချက်

ကို အလုံးစုံသိရှိနားလည်သည်မို့ မျက်ရည်များက တသွင်သွင် စီးကျလျက်။

ယမင်းမှာ ဒေါ်ခွယ်ခွယ်ခန့်၏ခံစားချက်ကို စာနာနားလည် ပေးမိသည်မို့ သူမပါမျက်ရည်တွေလည်လာပြီး မိခင်၏စိတ်ကို ပိုပိုပင်ပန်းနေစေသည့်အစ်ကိုငယ်ခေါ် ကိုနဂါးအား အော်ဟစ်တား ဆီးလိုက်မိသည်။

“ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ၊ ဒီမှာ ရှင့်ကိုသနားလွန်းလို့ မေမေကြီး သိပ်ပင်ပန်းနေပြီရှင့်၊ ရှင်ဟာ ကိုယ့်အကြောင်းပဲကြည့်တဲ့လူ၊ ကိုယ့် မေမေရဲ့ခံစားချက်ကို လုံးဝစာနာနားလည်မှုမပေးတဲ့လူ...”

“ဘာ...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မေမေကြီးဟာ ရှင့်နောက်လိုက်ချင်မိ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီမှာရှိတဲ့သမီးကိုလည်း ငဲ့ရတာပေါ့”

“ဘာငဲ့စရာလိုသလဲဗျာ၊ သူ့မှာ လင်နဲ့သားနဲ့ပဲဟာ၊ ကျွန် ကသာ တစ်ဦးတည်းသောသမားပါ။ အိုလေ...အခုမေမေ့ကို ကျွန် ခေါ်တာလည်း ကျုပ်အတွက်မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ့အတွက်ပါ။ ဒီမှာက နန်းတော်ကြီးလို အစစပြည့်စုံခမ်းနားပေမယ့် သမီးမျက်နှာ

ကို မနက်တစ်ခါ၊ ညတစ်ခါတောင်မှမြင်ရရဲ့လား။ ဟိုမှာဆိုရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကျုပ်မေမေ့ကို ကိုယ်မိ၊ ရင်ဖိပြုစုမှာပါ။ မေမေ့ ထက် ဘယ်အရာကမှ ပိုအရေးမကြီးပါဘူး”

အပြောကြမ်းပေမယ့် ရင်ထဲမှာမေတ္တာတရားတို့နှင့်ပြည့်ဝ သည့် လူ့ဒူးရင်းသီးကြီးအား ယမင်းခွင့်လွှတ်ရတော့မလောင်။

သို့သော် သူမအပေါ် အရူးလုပ်ခဲ့၊ ဥပေက္ခာပြုခဲ့တာကို တော့ တန်ပြန်လက်စားချေချင်ပါသေးသည်။ မိန်းကလေးမို့ဟုပဲ ဆိုချင်ဆို။

“ဒါဆိုလည်း မေမေကြီးကိုရှင်ခေါ်ပါလား။ မေမေကြီးက ကောင်းမပြောနိုင်ပေမယ့် ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါတော့ ရသားပဲ၊ သူ့အသိဉာဏ်တွေမချို့ယွင်းသေးပါဘူး”

ယမင်းအကြံပေးလျှင် အစ်ကိုငယ်က သူ့မေမေ့ကို သူ့ခြံ ထဲသို့ ထပ်မံခေါ်လေ၏။

နန်းအိမ်နှင့်ပန်းဝါမှာလည်း အကြံရကျပ်လျက်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်ကေသီခန့်သည် မိခင်ကို သားငယ်ထံသို့မထည့်လိုပေ။

အမွေတွေကို တစ်ဦးတည်းလက်ဝါးကြီးအုပ်လိုသူပီပီ သား

ငယ်က သူ့မေမေကို ပတ်ချဲ့ နှပ်ချဲ့လုပ်ကာ အမွေတွေညာတောင်
သွားမှာ အလွန်အင်မတန်စိုးရိမ်သူဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

မိခင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းပြုစုတာမဟုတ်။ ပိုက်ဆံချမ်း
သာသူတွေပီပီ နေ့စပါယ်ရှယ်၊ ညစပါယ်ရှယ်တွေနှင့်ထားပြီး သူမက
တော့ တစ်နေ့ တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်လောက်သာ လာကြည့်သူ

ဒီလိုပဲ မိခင်ကို ဆရာဝန်မှန်မှန်ခေါ်ပေးပြီး အိမ်ဖော်တွေနှင့်
ပစ်ထားသူ။ သို့သော် မေမေကြီးသာ သူ့သားနောက်ပါသွားပါက
နန်းအိ၊ ပန်းဝါနှင့်ယမင်းတို့ကို သတ်တောင်ပစ်လေမလားမသိ။

အစ်ကိုငယ်ကတော့ သူ့မိခင်ကို ရင်ထဲမှစေတနာအပြည့်
နှင့် စတင်ခေါ်ယူနေပါချေပြီ။

“မေမေ...သားနဲ့အတူလိုက်နေမယ်ဆိုရင် ခေါင်းညိတ်ပြုပါ
သား မေမေ့ကို သားရဲ့မေတ္တာတွေနဲ့ ဒီမှာထက်သာအောင်၊ ဘာမှ
လိုလေသေးမရှိအောင်ထားမှာပါ”

မေမေကြီးက ခေါင်းကိုညင်သာစွာညိတ်ပြုလိုက်လျှင်
နန်းအိ တို့မှာ အသည်းတုန်၊ အူတုန်ဖြစ်သွားကြလေ၏။

“ဟယ်တော်...ခေါင်းညိတ်ပြုတယ်တော်”

“တို့တော့ဒုက္ခပါပဲ၊ အစ်ကိုငယ်ရယ်...မမကြီးလာမှ သူ့ကို
ပြောပြီးခေါ်သွားပါလား။ တော်ကြာ နန်းအိတို့ကို သူ့သတ်လိမ့်
မယ်”

နန်းအိက အရဲစွန့်ပြီး မျက်နှာငယ်လေးနှင့်အယူခံဝင်လျှင်
အစ်ကိုငယ်ကလည်း ခါးခါးသီးသီး။

“ဘာဆိုင်လို့လဲ၊ သူက အုပ်ထိန်းသူမို့လား၊ သူ့ကိုပြော
ခေါ်လို့တော့ မေမေ့ကိုထည့်မှာလည်းမဟုတ်ဘူး။ သူက သူ့
အာကျားလောက် သူ့ဂရုစိုက်တာ၊ ခေါ်သွားမှာပဲ”

အစ်ကိုငယ်က ဇွတ်တရွတ်သမားမို့ ပန်းဝါလည်း မျက်နှာ
အောက်လောက်နှင့် ဝင်ပြီးတောင်းပန်ရသည်။ ယမင်းတစ်ယောက်
အခြေအနေတွေနားမလည်သူမို့ ကြောက်ရမှန်းလည်းမသိ။
ပြီးကြောင်ကြောင်နှင့်။

“အစ်ကိုငယ်ရယ်...ပန်းဝါတို့ကိုသနားပါ၊ ဒီအိမ်မှာ မေမေ
ကို အားကိုးပြီးနေကြရတာပါ၊ အစ်ကိုငယ်သိတဲ့အတိုင်း မမကြီး
ပန်းဝါတို့ကို နည်းနည်းမှညှာတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့မရှိတုန်း မေမေ
အိမ်သာပါသွားရင် သူ့ကိုဖုန်းမဆက်ရကောင်းလား။ ထည့်လိုက်ရ

ကောင်းလားနဲ့ အပြစ်ပေးမှာသေချာပါတယ်၊ အစ်ကိုငယ် သူ့ကို စောင့်ပြီး၊ ပြောပြီးမှ ခေါ်ပါနော်...နော်..."

ယမင်းကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ဟိုလူကြည့်လိုက်၊ ဒီလူကြည့်လိုက်နှင့်။ နောက်ဆုံး အစ်ကိုငယ်က ဒေါ်ကေသီခန့်ကိုပြောပြီးမှ ခေါ်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခန်း(၁၀)

မေမေကြီးကို နေ့လည်ဆေးတိုက်ပြီး မေမေကြီးအိပ်ပျော်သွားကာမှ ယမင်း ထမင်းစားဖို့အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။

ဒေါ်ကေသီခန့်မရှိတုန်းမို့ အောက်ထပ်မှာပဲ လက်ရေစပြင်စည်းနှင့် အတူစားကြမည်။

ထမင်းစားခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်လျှင် နန်းအိနှင့်ပန်းဝါကို ထမင်းစားပွဲမှာ တက်တက်ကြွကြွပြင်ဆင်နေတာတွေ့လိုက်ရသည်။

ဪ...သူလည်းမပြန်သေးဘဲကိုး။ သူနေနေကျအခန်းမှာ ဝင်နေပြီး ယခု ထမင်းအတူစားကြဖို့ ထွက်လာခြင်းဖြစ်မည်။

သူ့နာမည်လည်း ယမင်းနန်းအိထံမှသိခဲ့ရပါပြီ။

ထက်ရဲခန့်တဲ့။ တော်တော်မာကျောထက်မြက်တဲ့နာမည်ပဲ။ သို့သော် တလွဲဆံပင်ကောင်းဆိုတာ သူ့လိုမျိုးလူကိုပြောတာဖြစ် မည်။

မိဘ၏အမွေအနှစ်ကိုကျောခိုင်းပြီး ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာသည့် နေရာမှာသွားနေသည်ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်အစ်မက ယောက်ျားမျက်နှာ ပဲကြည့်ကာ အမွေတွေကိုလက်ဝါးကြီးအုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သူမသိ ဘူးလား။ မစိုးရိမ်ဘူးလား။

သူ့ကို စိတ်ထဲမှာမကျေနပ်မိသည်ကြောင့် ယမင်းမျက်မှောင် ကို အစွမ်းကုန်ကုပ်ထားမိ၏။ မခေါ်ချင်ပါဘူး။

“လာ...လာ...ယမင်း...ဒီမှာ အစ်ကိုငယ်လည်း ထမင်းစား မှာမို့ ဟင်းတွေကတော့ အမယ်မယ်ပဲ။ ရှမ်းဟင်းတွေရော၊ ဗမာ ဟင်းတွေရော...”

နန်းအိက လှမ်းပြီး အားရပါးရခေါ်လျှင် သူမ နန်းအိအနီး မှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ခြေရင်းဘက်ပေါ့။ သူနှင့်အဝေးဆုံးပေါ့။ စားပွဲလှလှကြီးမှာ ဆုံလည်စားပွဲဖြစ်ပြီး ဟင်းတွေကလည်း

ပြည့်လို့။ ဘာဟင်းတွေမှန်းပင်မသိတော့။ စားပွဲမှာ အစ်ကိုငယ် နှင့်ပါမို့ အားလုံးလေးယောက်။

ယမင်းမှာ ကိုယ့်ထမင်းပန်းကန်သာ ကိုယ်ငုံ့စားနေ၏။ နန်းဝါနှင့်နန်းအိကတော့ ဟင်းတွေကို အစ်ကိုငယ်ပန်းကန်ထဲခပ် ဆည့်လိုက်။ ယမင်းပန်းကန်ထဲခပ်ထည့်လိုက်နှင့်။

ထမင်းဝိုင်းမှာ သူကစတင်ပြီး စကားပြောသည်။

“ဖေဖေရှိတုန်းကတော့ ဖေဖေက မိသားစုလုပ်ငန်းဖြစ်တဲ့ ခွေးကိုဦးစီးတယ်။ ပွဲရုံလုပ်ငန်းဆိုပေမယ့် ကားကြီး(၆)စီးနဲ့အထက် နှစ်စီးနဲ့ အောက်ကုန်ဖလှယ်နေတာပဲ။ လုပ်ငန်းကြီးပေါ့”

သူက မည်သူ့ကိုဦးတည်ပြီးပြောနေသည်မသိပေမယ့် အား ခြေခံသက်စွာနားထောင်နေမိကြ၏။

“အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်က မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာတက်နေ တွန်းပေါ့။ မမကတော့ ဖေဖေပွဲရုံမှာဝင်လုပ်ရင်း လုပ်ငန်းတော် တော်လေးကျွမ်းလာတယ်။ လုပ်ငန်းသဘောတွေနားလည်လာ တယ်။ ဖေဖေညှာလက်ရုံးပေါ့လေ”

ကိုယ်တွေတာတွေပါလာသည့်အခါ သူပြောနေတာ နန်းအိ
နှင့်ပန်းဝါမဟုတ်ကြောင်း ယမင်းသဘောပေါက်ရသည်။

သို့ပေမယ့် မကျေနပ်နိုင်ပါဘူးနော်။ ဘာသဘောနဲ့ လူကို
မတူသလို၊ ပတန်သလိုဆက်ဆံခဲ့ရတာလဲ။ ညာခဲ့ရတာလဲ။

“ဖေဖေရုတ်တရက်ဆုံးသွားခဲ့တဲ့အချိန်မှာ မမက ပွဲရုံကို
ခက်ခဲစိတ်တယ်။ နောက် ပွဲရုံမှာအလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဦးသာအောင်
င်သား အောင်ထူးစံနဲ့လက်ထပ်လိုက်တယ်။ ပွဲရုံတစ်ခုလုံး သူ
လက်ဝါးကြီးအုပ်လိုက်တယ်”

“မေမေကတော့ အစကတည်းက အိမ်မှာအေးအေးနေ
သူပဲ။ အခုလည်း အေးအေးနေတာပဲပေါ့။ အဲ...ကိုယ်ပြန်လာ
အခါ မမက ကိုယ့်ကိုနေရာမပေးတော့ဘူး။ ပွဲရုံတစ်ခုလုံးမှာ
ယောက်ျားအမျိုးအဆွေတွေနဲ့ သူပဲနေရာယူပြီးတွင်ကျယ်နေထ
ကိုယ်လည်း မဝင်တော့ဘူး။ ဖေဖေပေးခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ခြံကိုပဲ
စီးစီးလုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီအိမ်မှာ အနေနည်းခဲ့တယ်”

သူ့မိသားစုအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားပေမယ့် သူ့ကို

ဘာဆဲမို့ ယမင်း အင်းတောင်မလိုက်ပါ။ မျက်လုံးကိုစင်း၊ နားကို
စွင့်ထားပေမယ့် မကြားသယောင်။

“ဒီကြားထဲက ကိုယ်အိမ်မှာနေလို့မရအောင်ဖြစ်လာပြန်
တယ်။ ယောက်ဖနဲ့မတည့်ဘူးလေ။ ယောက်ဖက အတွင်းထရံ
အပြင်ကာ၊ အပြင်ထရံ အတွင်းကာပုံစံမျိုးနဲ့ သားမက်က သား
အရင်း၊ သားအရင်းက အပြင်လူဖြစ်အောင် အမြဲပြောဆိုပြုမူ
ခဲ့တယ်”

“မေမေကလည်း သားမက်ကိုအရေးပေးတယ်ဆိုပြီး ကိုယ်
မကျေနပ်တော့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ သူတို့လင်မယားရန်ဖြစ်
ကြရင်း သူက မမကိုရိုက်လား။ ပုတ်လားတွေလုပ်တာနဲ့ ကိုယ်ဝင်ပါ
မိဘယ်၊ တကယ်က ဒါ ထောင်ချောက်ဆင်တာတောင်ဖြစ်နိုင်
တယ်။ နောက်ဆုံး ကိုယ် ဒီအိမ်မှာမနေတော့ဘဲ ခြံထဲမှာသွားနေ
ဖြစ်တော့တယ်”

“အခုတော့ အခြေအနေတွေအားလုံးနဲ့ မမတို့သဘော
ထားတွေကို ကိုယ်သဘောပေါက်သွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ဘာ
ကိုမှမမက်မောပါဘူး။ မေမေ့ကျန်းမာရေးကိုပဲစိတ်ပူပါတယ်။ ကိုယ်

တို့မှာ အမဲသွားခဲ့ရပြီ၊ တစ်ယောက်ကလေးပဲကျန်တော့တဲ့မေမေ
ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တော့ဘူး။ ပစ္စည်းဥစ္စာဆိုတာ စားသင့်တဲ့သူ
စားပေါ့။ မေမေကို ခြံထဲခေါ်သွားခွင့်ရရင် ကိုယ်ကျေနပ်ပါပြီ”

စကားတွေအများကြီးပြောရင်း သူ့ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေလျှင်
နန်းအိနှင့်ပန်းဝါမှာ သူတို့၏အစ်ကိုငယ်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်များ
ကျကြ၏။

ယမင်းလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ ရင်ထဲမှာသာ
သူ့အပေါ်အကြိတ်အခဲကြီးဖြစ်နေဘူးဆိုလျှင် သူ့မလည်း မျက်ရည်
ကျသည့်အထဲ ပါပေမည်။

ယခုတော့ ရင်ထဲမှာပဲ သနားဂရုဏာသက်ရင်း ထမင်းကို
တို့ခနန်း၊ ဆိတ်ခနန်းစားနေမိ၏။

နန်းအိနှင့်ပန်းဝါကတော့ အစ်ကိုငယ်အကြောင်းတွေသိပြီး
သားပါ။ ဒေါ်ကေသီခန့်လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားတာလည်း သိ၏။
အစ်ကိုငယ်ကို စေတနာရှိကြသူများလည်း ဖြစ်လေသည်။

“အစ်ကိုငယ်...မေမေကြီးကို ခေါ်သွားတာတော့ဟုတ်ပါပြီ
တော်ကြာ မေမေကြီးကိုပဲရပြီး ဘာအမွေမှမရဘဲလည်းနေပါဦး

မယ်၊ အခုပဲ ပွဲရုံက သူ့စိတ်တိုင်းကျ၊ သူ့သဘောဖြစ်နေပြီမဟုတ်
လား။ ကားကြီး(၆)စီးနဲ့ဆို နည်းတဲ့တန်ဖိုးတွေမပြတ်ဘူး။ တော်
ကြာ ဒီရဲတိုက်ကြီးပါ လက်လွှတ်နေရလိမ့်ဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကိုငယ်ရဲ့၊ နန်းအိတို့က အစ်ကိုငယ်တက်
အမဲခွင့်ဖြစ်နေရတာ၊ မေမေကြီးဒီမှာရှိတာကမှ တော်ဦးမယ်၊
မေမေကြီးရှိတော့ အစ်ကိုငယ် ဒီအိမ်ကိုအဝင်အထွက်၊ အပတ်
အသက်တွေရှိဦးမယ်လေ၊ မေမေကြီးသာခေါ်သွားရင် ဒီအိမ်၊ ဒီ
ဦးနဲ့ အဆက်အဆံမရှိတော့ဘူးလေ”

သူတို့က သူတို့အတွေးလေးနှင့် သူ့ကိုဝိုင်းတားတာဖြစ်
သော်လည်း အစ်ကိုငယ်က ပြုံးပြီးခေါင်းခါသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒီလောကမှာ တန်ဖိုးအရှိဆုံးရတနာဟာ
အိမ်နဲ့အဖေပဲ။ အခု အဖေမရှိတော့ဘူး။ အမိကိုပဲပြုစုလုပ်ကျွေးစောင့်
ရှောက်မယ်၊ ငါဘာကိုမှမမက်မောဘူး”

သူ့စကားက လမ်းဆုံးနေလျှင် မည်သူမှစကားမပြောနိုင်
တော့ဘဲ ထမင်းကိုသာ ဝင်တတ်သမျှစားနေကြရတော့သည်။

င်တတ်နိုင်လို့လား။ နင့်ဉာဏ်ဒါအကုန်ပဲလားထက်”

ယောကျာ်းနှင့်ဆိုလျှင် အရည်ပျော်မတတ်ချွဲနွဲပျော့စိနေ
သည့်ဒေါ်ကေသီခန့်၏ပုံစံက ထက်ရဲခန့်နှင့်ကျတော့ ဘီလူးထွက်။

သူ ဘီလူးထွက်ထွက်နေပေမယ့် ထက်ရဲခန့်ကတော့ အေး
အေးဆေးဆေး။ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။

သူ့ယောက်ျားအောင်ထူးစံကလည်း ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူ့
ကိုယ်သူ့ တကယ့်အိမ်ကြီးရှင်သဖွယ်။ ခန့်ခန့်ထည်ထည်။

“ကျွန်တော်က ဘယ်ကိုလူပါးဝရမှာလဲ ကိုယ့်အမေ ကိုယ်
တလဲခေါ်ပြီးပြုရတာပဲ။ ဘာတွေဉာဏ်ဆင်ရဦးမှာလဲ၊ မေမေက
ဘာဘတ်နိုင်သေးလို့လဲ၊ မေမေ့ကို လူချည်းပဲခေါ်သွားမှာ၊ အထုပ်
လိုက်၊ အထည်လိုက်နဲ့ ခေါ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မမသာ အဲဒီစည်းစိမ်
တွေနဲ့ အဲဒီယောက်ျားကို ဖက်ပြီးသေ...”

“ဟင်...မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ဘာကိုစွ ငါ့ကိုထည့်
ဌော့ရတာလဲ”

“နင် ငါ့ယောက်ျားကို ထိခိုက်ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ ငါမေး
တာရှင်းရှင်းလေးရယ်၊ နင် မေမေ့စရိတ်ကို အကုန်ခံနိုင်ခဲ့လားလို့”

အခန်း(၁၁)

သူမတို့တွေးသည့်အတိုင်းပါပဲ။ ဒေါ်ကေသီခန့် ဒေါသတွေ
ထွက်နေလိုက်တာ ပျောက်အိုးတွေ အစုလိုက်၊ အပြုလိုက်ကွဲသည့်
နယ်။

“ဟင်...နင်က ဘယ်လောက်တတ်နိုင်လို့ မေမေ့ကိုလာပြီး
ခေါ်ရတာလဲ၊ အပိုတွေ...၊ စတန်ထွင်မနေနဲ့၊ မေမေ့စရိတ်ဘယ်
လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာ နင်သိလား။ ဆရာမငှားတာကိုပဲ (၆)ထ
စာ(၇)သိန်း၊ သိရဲ့လား။ ဆရာဝန်ခေါ်ရတဲ့ခြေကြွခက တစ်လကို
ဆေးဖိုးပါဆို နှစ်သိန်းကျော်တယ်၊ လူမမာစာလုပ်ရတာနဲ့ မေမေ့
စရိတ်က တစ်လကို လေးငါးသိန်းလောက် အနည်းကုန်တယ်

ဒေါ်ကေသီခန့်၏အသွင်က ပြုံးထေ့ထေ့နှင့် ခေါင်းကိုဟော လျက်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စကားပြောနေကြလို့သာ တော်ရောသည်။ မအေ့အခန်းထဲမှာဆိုမလွယ်။

ပန်းဝါနှင့်နန်းအိမှာလည်း သူတို့စကားတွေကိုခိုးနားထောင် ပြီး အသည်းယားလိုက်တာ ကျလိကျလိနှင့်။ ကိုယ့်မိဘစီးပွားနေ ကို ဝင်လည်းအုပ်သေး။ မအေ့ကုရ၊ ကုန်ရတာ သူ့ချွေးနဲ့စာထဲ ကကုန်တာကျနေတာပဲ။ သူကုန်တာကျနေတာပဲ။

အစ်ကိုငယ် ဘာပြန်ပြောမလဲဟု သူတို့မှာနားစွင့်လျက်။ ထက်ရဲခန့် အတ္တတွေဖုံးနေသည့်သူ့အစ်မကို ပြုံးပြလိုက် သည်။

“မေ့မေ့ရိတ်က မေ့မေ့ပစ္စည်းနဲ့မေ့မေ့ကုန်တာပဲ။ မမအိတ် ထဲက စိုက်ကုန်ရတာမှမဟုတ်တာ။ သူဌေးမကြီးဒေါ်နွယ်နွယ်ခန့် ခမျာ တစ်ပြားမှမရှိအောင်ခွဲသွားရရှာပြီလား။ အပိုတွေ အညွန့်တင် ပြီးပြောမနေနဲ့ဗျာ”

“ဟင်...နင်...နင်...လူပါးဝလှချည်လား”
ဒေါ်ကေသီခန့် ထပ်ပြီးဒေါသတွေမချီမဆန့်ထွက်နေစေ

မယ့် နန်းအိတို့မှာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ ထပြေးကမိတော့မတတ်။ ဟိ...ဟိ...အစ်ကိုငယ်က ပြောတတ်သားပဲ။ ကောင်းတယ်။

ယမင်းမှာလည်း သူတို့နောက်မှာကပ်ပြီး အပြင်ဧည့်ခန်း ကိုတစ်လှည့်၊ သူတို့ကိုတစ်လှည့်ကြည့်နေရလေ၏။

“အေးပေါ့၊ နင်က ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီခြုံထွင်တာပဲ။ မေမေ က သူဌေးမကြီးဆိုတော့ မေမေ့ကိုခေါ်ရင် ပစ္စည်းတွေလည်းရမှာ ပဲဆိုပြီး ခေါ်တာမဟုတ်လား။ နင် နုပါသေးတယ်ထက်ရယ်၊ ကဲ...မေမေ့ကိုခေါ်ရင်ခေါ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဘာပစ္စည်းမှမပေးလိုက် နိုင်ဘူးနော်၊ နင်တတ်နိုင်ရင်ခေါ်ကြည့်၊ မတတ်နိုင်တဲ့အခါ ပြန်ပို့ ဒါပဲ...”

ပြောပြီး ဒေါ်ကေသီခန့် အပေါ်သို့တက်သွားမည်ပြင်လျှင် အောင်ထူးစံကဝင်၍ ပျာပျာသလဲတားမြစ်၏။

“မ...စကားကို စိတ်လိုက်မာန်ပါမပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကြားထဲက မေမေဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်၊ ဆရာဝန်ကလည်း အဲဒီအထိလိုက် နိုင်ပါ့မလား။ နှာစ်ကရော သူ့ဆီလိုက်ပါ့မလား။ သူတစ်ယောက် တည်းနေတဲ့အိမ်ကို မိန်းမပျိုလေးတန်မယ့် ဘယ်လိုလိုက်ပြီးပြုစု

မလဲ၊ ကိုထက်...ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကြားထဲက မေမေပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ”

အောင်ထူးစံ၏စကားကိုကြားလိုက်ရလျှင် စောစောက တစ်လျှောက်လုံးတည်ငြိမ်အေးဆေးခဲ့သည့်ထက်ရဲခန့်မှာ တဟားဟားအော်ရယ်ချေတော့သည်။

“ဒီမှာ...အောင်ထူးစံ...သူ့ခိုးက သခင်ထက် ပိုနုမြောမနေပါနဲ့ကွ၊ ဒါ ငါ့အမေရင်းပါ၊ မင်းက မိန်းမနဲ့စပ်မှ တော်ရတဲ့ ယောက္ခမပါ၊ အပိုတွေသရုပ်ဆောင်မနေပါနဲ့ကွာ၊ မြင်ပြင်းကပ်လွန်းလို့ပါ”

“ယောက္ခမပေမယ့် ငါက အမေလိုသဘောထားတာကွ”
အချို့အချွေတွေပြောနေကြစဉ် ဒေါ်ကေသီခန့်က သူ့ယောက်ျား၏အလိုအတိုင်း ထက်ရဲခန့်လည်းလက်ခံနိုင်အောင် အချိန်တစ်ထစ် ဆွဲလိုက်သည်။

“ကဲ...ဒါဆို မေမေလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် (၅)ရက် လောက်တော့ဒီမှာနေပါစေဦး၊ (၅)ရက်ပြည့်တော့မှ မေမေကို နင်

အိမ်လှည့်ပြုစု၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ဟိုမှာတစ်ပတ်၊ ဒီမှာတစ်ပတ်နေစေ၊ ဒါမှ မေမေလည်းအဆင်ပြေ၊ နင်လည်းအဆင်ပြေမှာ”

နောက်ဆုံး ရှဉ့်လည်းလျှောက်သာ၊ ပျားလည်းစွဲသာ ထိုအစဉ်ကိုပဲ လက်ခံလိုက်ကြရလေသည်။

အခန်း(၁၂)

တစ်ခုသောညနေစောင်းမှာ ခေါင်းလျှော်ထားသည့်
 ယမင်း ဆံပင်ကိုဖြန့်ချထားမိသည်။ တင်ပါးကျော်သည့်ဆံကေဆ
 တို့က ကျောလုံးပြည့်အောင်ဝေဝေဝဲဝဲ။
 သနပ်ခါးကြောင့်။ အိမ်နေရင်းမို့ တီရှပ်အဖြူ။ လုံချည်
 ပန်းနုရောင်။ ငယ်နုသောအသွေးအရောင်တို့က သူမတစ်ကိုယ်
 လုံးသို့လွှမ်းခြုံလျက်။
 မေမေကြီးအနားမှာ တကုပ်ကုပ် နေ့ရော၊ ညရောက်ရင်

ချကာညောင်းသဖြင့် ပန်းစုံပွင့်သည့်ခြံတွင်းထဲမှာ သူမ ခေတ္တဆင်း
 နိုင်ငေးမောရင်း အညောင်းဖြေနေမိသည်။

အစ်ကိုငယ်ရောက်မလာတာကြာပြီ။ အင်းလေ...မနက်ဖြန်
 နဲ့ သူလာခေါ်တော့မှာပဲ။ သူတို့မောင်နှမချင်းမတည့်ပေမယ့် ကိုယ့်
 မေမေကို တစ်နေ့တစ်ခေါက်တော့လာကြည့်သင့်ပါတယ်။

အလကား...အပြောကတော့ မိုးလား၊ ကဲလားနဲ့။ အစ်ကို
 နှစ်ယောက်လို့များ ယမင်းဒေါပွနေမိသလားပင်မသိပါချေ။ မေမေ
 ကြီးအိပ်ပျော်နေခိုက်မို့ သူမ အောက်မှာဆင်းပြီး ပန်းရနံ့လေးများ
 ကိုရှုရှိုက်နေမိခိုက် သူမအနားသို့ အောင်ထူးစံ ဘွားခနဲရောက်
 လာသည်။

“ဟင်...ကားသံလည်းမကြား ဘာမကြားနဲ့...”

သူမတစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ်ပြီး နေရာမှထမည်ပြင်လျှင်
 အပန်းခွမ်းနယ်နေပုံရသည့်အောင်ထူးစံက သူမကို အကူအညီ
 တောင်းသည်။

“မမတော့ ကုန်တွေအရေးကြီးလို့ မန္တလေးကိုဆင်းသွား
 တယ်။ မနက်ဖြန်မှပြန်ရောက်လာမယ်”

“ရှင်ကရော...ဘာလို့လိုက်မသွားတာလဲ”

“ကိုယ်က ဒီမှာ စီမံခန့်ခွဲရသေးတယ်လေ၊ မမမှာ အစေ
တွေပါပါတယ်၊ ကိုယ်အရမ်းခေါင်းကိုက်ပြီး အန်ချင်နေတယ်၊ သင့်
တော်တဲ့ဆေးလေးပေးပါလားကွာ”

ရှုပ်ချောပြီး အပြောက နူးညံ့ချွဲနွဲလွန်းလှ၏။ သို့သော်
ယမင်းအမြင်မှာ သူဟာ မင်းသားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ဘီလူးမိ

“ရှင် ဆရာဝန်ကိုခေါ်လိုက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မက ဘာ
နားလည်တာမှတ်လို့”

“ဒီလောက်လည်းစေတနာမနည်းပါနဲ့ကွာ၊ နှစ်လည်း ဒီ
လောက်တော့ဆေးပေးတတ်ပါတယ်၊ ကိုယ် အပေါ်ထပ်စာကြည့်
ခန်းကစောင့်နေမယ်၊ ဆေးနဲ့ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်လောက်ယူခဲ့
နော်၊ ပလိ(စ်)...”

သူ့အသွင်က တကယ်ပင်အကူအညီလိုပုံပေါက်နေလှ
ယမင်းစိတ်လျော့ရသည်။ ဆေးပေးရုံပဲလေ။

သူ့ရှေ့မှထွက်ခွာလာပြီး ဆေးယူ၊ ကော်ဖီဖော်ရသည်။

သူ့အခန်းထဲကသာစောင့်မည်ဆိုလျှင် ယမင်း လုံးဝစေတနာရှိမှာ
မဟုတ်။

စာကြည့်ခန်းကစောင့်မယ်ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။

ကိုယ်က သူတို့အလုပ်သမားမို့ တင်းမာချင်တိုင်းမဖြစ်၊ ဆေး
နဲ့ကော်ဖီပန်းကန်ကိုယူပြီး ယမင်း စာကြည့်ခန်းထဲသို့ သွားရ
မည်။

သူက စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ နွမ်းလျှောထိုင်စောင့်နေသည်။

“ရော...”

ဆေးနဲ့ကော်ဖီပန်းကန်ကိုထိုးပေးပြီး ယမင်းပြန်လှည့်လျှင်
သူက တားလေ၏။

“ခဏလောက်နေပါဦးယမင်းရယ်၊ ယမင်းက ဆေးပညာ
ဆုတ်သက်ရင် နည်းနည်းပါးပါးတီးမိ၊ ခေါက်မိရှိမှာမို့ ကိုယ်ခံစား
နေတဲ့ရောဂါကို ပြောပြ၊ တိုင်ပင်ပါရစေ”

သူက ရောဂါနှင့်အကြောင်းပြလျှင် ယမင်းမှာ ထွက်မသွား
နိုင်သောခွာ။

“ကျွန်မထက် နားလည်တတ်ကျွမ်းတဲ့ဆရာဝန်တွေနဲ့ သွားဆွေးနွေးပါလား။ ကျွန်မက ဘာမှသိပ်သိတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမယ့် ယမင်း ဒီလောက်တော့သိမှာပါ”

အတင်းငြင်းဆန်ရန်မသင့်လျော်သည်မို့ ယမင်း သူ့ရှေ့ကုလားထိုင်မှာဝင်ထိုင်ပြန်၏။ သူက အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်စွာ အနားယူပြီးမှ.....

“နားနဲ့မနာ၊ ဖဝါးနဲ့နာပါနော်၊ ကိုယ်လေ အခုတလော ပန်းသေချင်လို့လားမသိဘူး”

“ရှင်...”

နာစိမ့် ဆေးပညာသင်ကြားရာမှာ ဒီလိုဝေါဟာရတွေကြားဖူးပေမယ့် အပျိုလေးပီပီ ယမင်း ဆတ်ခနဲထရပ်မိသည်အထိ ထိတ်လန့်သွားရ၏။

ပြီးတော့ သူဒီလိုပြောတာ သူမကို ထိကပါ။ ရိကပါးလှစ်တာ၊ ဆွပေးတာအပြင် စော်ကားတာဟုလည်း ယမင်းခံယူလိုက်မိသည်။

သူမ၏မျက်နှာက အရှက်နှင့်ဒေါသကြောင့် နီရင့်ရင့်။

“နေပါဦးယမင်းရယ်၊ ဆရာဝန်တွေနဲ့ဆွေးနွေးရမှာရှက်လို့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာအားကိုးရင်းနှီးတဲ့ယမင်းကို အရင်တိုင်ပင်ကြည့်မိတာပါ။ ကိုယ့်ကိုတစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့၊ ပြီးတော့ နိုင်ငံခြားကားတွေ ဘာမှာ ဒီလိုရောဂါမျိုးတွေကို နာစိတွေကပဲပြုစုကုသနေတာလည်း ဆရာ့ရတော့...”

“တော်...တော်...ရှင်စကားတွေ ကျွန်မလုံးဝသည်းမခံနိုင်တာဘူး။ နာစိဆိုပေမယ့် ကျွန်မက အလုပ်တောင်မဝင်ရသေးတဲ့ နာစိ၊ ပြီးတော့ အပျို၊ ရှင် နှမချင်းစာနာဖို့ကောင်းတယ်”

ပြောရင်းမှ ဒေါသကြောင့် အသံတွေတုန်ပြီး လူကပါတုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် မျက်ရည်တွေစီးကျလာလျှင် အောင်ထူးစံက ထည့်သွင်းပေးကာ သူမ၏လက်ကိုညှပ်သာစွာဆွဲကိုင်ဖို့ကြိုးစား၏။

“ရှင် ကျွန်မကိုမထိနဲ့နော်၊ ငွေကြောင့် ဆင်းရဲလို့ ရပ်ဝေးခြားရောက်လာရတဲ့မိန်းကလေးကို ရှင်...ရှင်မို့...”

သူမငိုချလိုက်လျှင် သူက တံခါးကိုအရင်ပြေးပိတ်၏။

“တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်ယမင်း၊ သူများတွေမြင်ရင် ပြဿနာ

တွေကြီးထွားကုန်မှာစိုးလို့ပါ။ ကိုယ့်ရောဂါအကြောင်း ဆွေးနွေး
မပြီးခင် ယမင်းထွက်သွားမှာလည်းစိုးတယ်လေ”

“ယမင်းရယ်...သူနာပြုဆရာမကြီးဆိုပြီး အားကိုးတိုင်ဖို့
ကာမှ ကလေးလေးကျလို့ကွာ၊ ငိုနေလိုက်တာ၊ တိတ်...တိတ်...

သူဘာပဲပြောပြော ယမင်းကတော့ အားပါးတရကို ငို
မိပါချေပြီ။ ဒါပေမယ့် သူပြောနေတာတွေလည်း ကြားနေရတာ
ပါပဲ။

“ကိုယ်က ကိုယ့်ရောဂါအကြောင်း စမိပြီမို့ ဆုံးအောင်ဖြေ
ရတော့မှာပဲ။ ကူညီတာ၊ မကူညီတာကတော့ ယမင်းအပိုင်းပေါ့

“တကယ်လို့ ယမင်းကူညီမယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ် အလကား
မခိုင်းပါဘူး။ ဆေးကုသခပေးမှာပါ။ အနည်းဆုံး (၃)သိန်းလောက်
ပေးမယ်လို့ ခန့်မှန်းထားပါတယ်”

ယမင်းမှာ အောင်ထူးစံပြောသည့်စကားတွေကို လုံး
ပတ်စေ့နားမလည်မိပါချေ။

ကိုယ်က ဆရာကြီးလည်းမဟုတ်ရသည့်မို့ ဘာမှလည်းမ
သို့သော် သူက အခန်းတံခါးကိုပိတ်ပြီး ကျောခိုင်းရပ်ထားသည့်
သူဖယ်ပေးမှပဲ သူမထွက်ရတော့မည့်အဖြစ်။

သူတစ်ပါးအိမ်သို့လိုက်ပြီး နှစ်လုပ်ရတဲ့အတွက် အနိုင်ကျင့်
ခြင်းဟုတွေးကာ ယမင်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ်စိတ်နာမိသည်။

“တော်ပြီ...ရှင့်ဘာသာ ကုချင်တဲ့သူနဲ့ကု ကျွန်မလုံးဝစိတ်
မဝင်တားဘူး။ ငွေ(၃)သိန်းကိုလည်း မလိုချင်ဘူး။ ကဲ...ရှင်ဖယ်၊
ကျွန်မအပြင်ထွက်မယ်”

စိတ်ကိုတင်းပြီး သူမ၏မျက်နှာက အစွမ်းကုန်မာကျောနေ
လည်း အောင်ထူးစံက လွယ်လွယ်နှင့်ဖွဲ့မလျှော့။

ဆက်လက်ပြီး ဖြားယောင်းနေပြီ။

“မဟုတ်ပါဘူးယမင်းရယ်၊ ရိုးရိုးသားသား...”

“မလိုချင်ဘူး၊ မလုပ်ချင်ဘူး၊ ရှင်ဖယ်နော်၊ ကျွန်မပြဿနာ
မရှိချင်ဘူး။ ရှင့်အိမ်ကအလုပ်သမားပေးမယ့် ကျွန်မမှာ မာနရှိ
သေး သိက္ခာရှိတယ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရားရှိတယ်၊ ငွေကို ငမ်းငမ်း
ထက်နိုင်ဘူး”

ယမင်း အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြစ်လာလျှင် အောင်ထူးစံ
လက်လျှော့ကောက်သည်။ ငါးမျှားသလိုပေါ့။ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့
ညှစ်ထားလိုက်ဦးမယ်။ ဒီလိုစကားမျိုးတွေနှင့်၊ ငွေနှင့်မကြာမကြာ
ယမင်းလျှင် သင်းမခံနိုင်ပါဘူး။

အောင်ထူးစံ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကိုတစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ယမင်းရယ်၊ မင်းသာမကယ်ရင် ကိုယ်တော့သေဖွယ်ရာသာရှိပါတော့တယ်”

“သေပေါ့...သေလိုက်...”

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောပြီး ယမင်းထွက်သွားလျှင် အောင်ထူးစံ ကျားပြုံးပြုံးပြီးကျန်ခဲ့လေသည်။

အခန်း(၁၉)

ဒီနေ့ ထက်ရဲခန့် မေမေကြီးကိုလာခေါ်မည့်နေ့။

ကာယကံရှင်မေမေကြီးက သူ့သားကိုစောင့်မျှော်နေသလို ယမင်းလည်း တိတ်တခိုးမျှော်နေမိသည်။

ကျားကြောက်လို့ရှင်ကြီးကိုးတာမျိုးတော့ ဖြစ်မည်မထင်။ သူ့ဟာ တကယ့်လူစွမ်းကောင်းပါ။ သူ့ရဲကောင်းပါ။ သာစည်ကိစ္စ နှင့်ပင် ယမင်းသူ့ကိုအမှတ်ပြည့်ပေးပြီးသား။ အိမ်တစ်အိမ်ထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိပေမယ့် သူ့ဟာ အခွင့်အရေးမယူခဲ့ပါ။

အင်း...သူ့နေရာမှာ အောင်ထူးစံဆိုလျှင်ဖြင့် ယမင်းတစ် ကိုယ်လုံး အရိုးရော၊ အသားပါပျောက်သွားလိမ့်မည်ထင်သည်။

သို့သော် ကွယ်ရာမှာသာ သူ့ကိုမျှော်နေမိပေမယ့် သူ့ရှေ့
ရောက်လျှင် ကသိကအောက်လုပ်ဖို့တော့ ယမင်းတွေးထားမိ
သည်။

ခုထိလည်း ဘာဖြေရှင်းချက်မှပေးသည့်ကိုနဂါးကို သူမ
လုံးဝမကျေနပ်နိုင်ပါ။ မနက်ကတည်းက အဆင်သင့်ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်
ထားပေမယ့် ယမင်းရုပ်က သူ့ကိုမမျှော်သလိုလို၊ ဘာလိုလို။

မနေ့ကကိစ္စကိုပြန်သတိပြန်လျှင် ယမင်း အောင်ထူးစံရှိ
သည့်ဒီအိမ်မှာ လုံးဝမနေချင်တော့။

ယောက်ျားက ငမ်းငမ်းတက်နေပြီး မိန်းမက သူ့ယောက်ျား
ကိုအထင်ကြီး၊ သဝန်ကြောင်၊ အူတိုနေသည့်ဒီအိမ်မှာ ကြာလေ
အနေကျပ်လေ။

သူ့ကို လုံးဝမျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်။ ဒါကြောင့် မေမေကြီး
အခန်းထဲမှာပဲ ယမင်း အလုပ်တွေရှာဖွေလုပ်နေမိသည်။ နားက
တော့ ကားနေအောင်စွင့်လျက်။ အစ်ကိုငယ်ကားသံကို မကြား
လိုက်ရမှာစိုးလို့ပေါ့။

နံနက်(၁၀)နာရီခန့်အထိ သူ့ပေါ်မလာလျှင် ယမင်းစိတ်က

ပြုလေ၏။ ဒုက္ခပါပဲ။ အစ်ကိုငယ်မလာတော့ဘူးလား။ ဒီအချိန်ဆို
အောင်ထူးစံလည်း သွားရောပေါ့။ ပွဲရုံမှာ ဒေါ်ကေသီခန့်လည်း
ရှိတာမဟုတ်။

အတွေးဖြင့် ဝရန်တာမှ ကားထွက်မျှော်ဖို့ ယမင်းအခန်းပြင်
သို့ထွက်လိုက်သည်။ ဝရန်တာသို့ရောက်လျှင် လမ်းမပေါ်သို့ သူမ
မျှော်ကြည့်နေခိုက် နောက်ဖက်မှ ရိပ်ခနဲလူတစ်ယောက်ရောက်
လာလျှင် ယမင်းလန့်ဖြန့်သွားရ၏။

“ကိုအောင်ထူးစံ”

သူ ပွဲရုံမသွားဘူးလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

“ကိုယ်ချွေးစေးတွေထွက်ပြီး ခေါင်းအရမ်းကိုက်နေလို့ ပွဲရုံ
ကိုမသွားတော့ဘူး။ ဟိုမှာဖေဖေရှိပါတယ်။ ဖုန်းပဲလှမ်းသက်လိုက်
တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘာစကားမှဆက်မပြောဘဲ သူ့ရှေ့မှ ယမင်းထွက်လာခဲ့
လျှင် အောင်ထူးစံက ယူနီဖောင်းနှင့်သိပ်လုပ်နေသည့်ယမင်းကို
ဆွေးဆွေးမြည်မြည်ကြည့်ကြည့်၏။

အယ်လေး...အသည်းယားလိုက်တာ။

လူအိုတစ်ယောက်က ကိုယ့်ကို ဒီလိုကြည့်တာ စော်ကားတာ။ အသရေပျက်တာလို့ပဲ ယမင်းယူဆသည်။

ကိုယ့်မှာမိန်းမရှိရက်နှင့် အခြားမိန်းကလေးကိုလှမ်းပြီးဖြူဆွယ်ဖြားယောင်းသည့်ယောက်ျားမျိုးကို ယမင်း လုံးဝအထင်မကြီးနိုင်။ ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရှင်ဘုရင်ကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါ မြန်မာပြည်ပဲ။ တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ပေါ့။

“ယမင်း...”

သူ့အရေးတကြီးခေါ်သံကြောင့် သူမတန်ခိုးရပ်သွားမိလျှင် စကားတွေဆက်လက်ပြောနေ၏။

“ယမင်းကို ကိုယ်သတိပေးစရာရှိလို့ ထက်ရဲခန့်က ရမ်းကားတယ်၊ တဖွတ်ထိုး၊ တဇောက်ကန်းကြီး၊ သူ့အစ်မနဲ့တောင် သုမတည့်ဘူး။ တော်ကြာ ယမင်းကိုသူစော်ကားနေမှဖြင့် ဒုက္ခရောက်နေရဦးမယ်၊ ကိုယ်တို့က ယမင်းကို အစစအရာရာလုံခြုံအောင် စောင့်ရှောက်တာဝန်ယူထားရတာမို့ပါ”

ကိစ္စမရှိဘူး။ ရှင့်ထက်တော့ပိုမဆိုးနိုင်ဘူး။

ရင်ထဲမှာအော်ဟစ်ပြောဆိုနေမိပေမယ့် ပါးစပ်မှတော့ ပြောပြောပြောကြောင်းပြောရသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်မက လူနာစောင့်ပဲဟာ၊ လူနာရှိတဲ့ နေရာမှာ လိုက်နေရမှာပေါ့”

“မေမေ့ကိုလည်း မထည့်ချင်ဘူး။ ကိုထက်က ဘာမှအခြေအနေတွေကိုမကြည့်ဘူး။ ကိုယ့်အကြောင်းပဲကိုယ်ကြည့်တယ်”

သူက ထက်ရဲခန့်ကိုအပြစ်တွေပြောနေလျှင် ယမင်းမကြိုက်ပဲ။ သို့သော် သူမ ငြိမ်ပြီးနှုတ်ခမ်းကိုက်နေမိ၏။

“အဲဒါ ယမင်း မလိုက်ချင်ဘူးလို့ပြောပါ။ ဒါမှ မေမေ့ကို သူခေါ်လို့မရမှာ”

“...သူများမိုက်နဲ့ ဓားထိုးခံတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲနေမှာပဲ။ ယမင်းက လူမိုက်ဝင်လုပ်ပေးရမည့်ပုံ။

“နော်...ယမင်း...နောက် ကိုယ့်ရောဂါအတွက်လည်း စဉ်းစားပေးပါဦး။ (၃)သိန်းနည်းရင် (၄)သိန်းပေးပါမယ်”

“အဲဒီလိုအပြောခံရမှာစိုးလို့ ပြေးချင်တာ”

ယမင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပစ်လိုက်လျှင် သူက ဟော
ကျော့ဟော့များသဘောထားလေသလားမသိ။

တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားသည့်ယမင်းကို ဇတ်ခနဲကြုံးဖက်ပြီး
သူ့ဘက်သို့ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်၏။

“အရမ်းချစ်တယ်ယမင်းရယ်၊ ကိုယ့်မိန်းမကိုကွာပြီး မင်းက
လက်ထပ်မယ်၊ ကိုယ်မနေနိုင်တော့ဘူး”

“လွတ်...ရှင်လွတ်...”

အောင်ထူးစံမှာ အချစ်ကြမ်းကျေသူပီပီ ယမင်းကိုမလှုပ်နှိုး
အောင်ဖက်ထားပြီး မျက်နှာချင်းအပ်ဖို့ကြိုးစားလေ၏။

ယမင်းမှာ အံ့အားသင့်လျက်၊ ဒီလောက်အချိန်တိုအတွင်း
ဒီလောက်အတင့်ရဲစော်ကားလိမ့်မယ်မထင်။

ဝရန်တာက ပန်းပင်တွေနှင့်မြိုင်ကျနေရသည့်အပြင်
တိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာလည်း အောက်ထပ်မှာ နန်းအိနှင့်ပန်းထိ
အပေါ်ထပ်မှာ မလှုပ်နိုင်သည့်မေမေကြီးတစ်ယောက်သာရှိသည်
မဟုတ်ပါလား။

“ရှင်...လွတ်...အား...”

သူက ယမင်းကိုဆွဲလှဲလိုက်ပြီး အကြမ်းဖက်လျှင် ယမင်း
မျက်လုံးတွေပြာဝေသွားသည်။

ဓမ္မကိစ္စကြောင့် သရဲစီးသ ညီသန်မှာနေသည့်အောင်ထူးစံ
လက်မှလွတ်အောင် ယမင်း စွမ်းအားရှိသမျှရုန်းကန်နေပေဉ်
အောက်ထပ်မှ ထက်ရဲခန့်အလှေကားပေါ်သို့အပြေးတက်လာသည့်
အခြေသံ၊ စကားသံတို့ကြောင့် အောင်ထူးစံ ဆတ်ခနဲထကာ ကမူး
ချူးထိုးထွက်ပြေးသွားသည်။

“ငါ မနက်က သစ်သီးတွေဝယ်သူလာလို့ဟ၊ မေမေက
တော့ ငါ့ကိုမျှော်နေမှာပဲ၊ ဟား...ဟား...ဟား...အေးပေါ့...ပိုက်ဆံ
တွေ အများကြီးရတာပေါ့၊ နင်တို့ပါ ပျင်းရင်လိုက်ခဲ့ပါလား”

လူ့သဘောကောင်းကြီး၏စကားသံနှင့်ခြေသံက လျှံတက်
လာသဖြင့်သာ ယမင်း ရေတိမ်မနစ်ရတာပါလား။ လူတစ်ကိုယ်
လုံး နတ်ကျသလိုတုန်ယင်နေတာ အကြောက်တရားတင်မက
ဒေါသတွေကြောင့်လည်းပါသည်။

တောက်...လူပါးဝလိုက်တာ။ သင်းရှိတဲ့အရပ်ကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူး။ နည်းနည်းမှသစ္စာမရှိတဲ့လူ။ နည်းနည်းမှစိတ်မချရတဲ့လူ။

တွန့်ကျေနေသည့်အင်္ကျီများကိုဆွဲဆန်းပြီး ဘာမှမဖြစ်သလို ပုံစံမျိုးနှင့် ယမင်းရပ်တည်နိုင်အောင်ကြိုးစားပေမယ့် ဝရန်တာမှာပင် ဒူးကညွတ်ကျသွားပြန်သည်။

ရောမမြေဆိုး၊ ကျားဆိုးကို ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရလျှင် ဒူးကို ကျသလိုမျိုး ယမင်းဒူးတို့ကမခိုင်ဖြစ်နေ၏။

အစ်ကိုငယ် သူ့မေမေအခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး ခေတ္တကြာလျှင် ဝရန်တာဘက်သို့ထွက်ခဲ့သည်ကို ယမင်းမြင်လိုက်ရသည်။

သူ သင်္ကာမကင်းဖြစ်မှာစိုးလို့၊ ပြဿနာဖြစ်မှာစိုးလို့ ရှစ်မပျက်အောင်ကြိုးစားဟန်ဆောင်ရင်း ယမင်း နေရာမှမတ်တစ်ရပ်လိုက်လျှင် လူက နည်းနည်းယိုင်လေ၏။

“ယမင်း...”

“ရတယ်...ရတယ်...”

သူကပြေးလာပြီး ဖေးမ၍ သူမကိုစေ့စေ့ကြည့်နေသောအခါ ယမင်းမျက်လွှာချထားမိ၏။

“ယမင်း...”

ဘာမှမပြောဘဲ သူမ၏ကြယ်သီးပြုတ်နေပြီး ဗတ်လတ်ဘူးနေသည့်အင်္ကျီစလေးကို သူက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ယမင်းမှာ နာရဲခဲနဲဖြစ်သွားပြီး သူ့ကိုရှင်းချက်မထုတ်ဘဲ မေမေကြီးအခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။

သူမ အစ်ကိုငယ်ကို မကြည့်ရဲတော့ပါ။ မေးကြောကြီးများစင်းနေသည့်လူ့ကို ယမင်းမကြည့်ရဲတော့ချေ။

“ကဲ...မင်းအိတ်သွားယူ၊ နန်းအိ၊ ပန်းဝါ...မေမေပစ္စည်းတွေ စားပေါ်သွားတင်၊ ငါ မေမေ့ကိုပွေ့ချီခဲ့မယ်”

သူ့အသံက မာဆတ်ထန်တင်းလှလျှင် ယမင်းမှာ ငိုချင်ရဲဆက်တိုဖြစ်ရ၏။ သို့သော် ဆူးကြမ်းသည့်ဒူးရင်းသီး၏နုလုံးသားကို သူမအသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။

ခဏချင်းပင် သူမတို့အားလုံး အစ်ကိုငယ်၏တော့စီးဂွမ်ကားထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

“မေမေ့ကို ယမင်းပွေ့ထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

အို...မဖြစ်ပါဘူး။ ငါပဲပွေ့မယ်၊ နေဦး...ငါတို့ကိုကားမောင်
ပေးတဲ့ ဟိုဘက်ခြံကဦးလေးအိုက်လုံကို ခေါ်ဦးမယ်”

သူ့အိမ်ထဲ၌ဖြင့် တစ်ဖက်ခြံမှဦးလေးကြီးကို ကားမောင်
ခိုင်းပြီး သူနှင့်သူမက မေမေကြီးကို ကားနောက်ထဲမှာပွေ့ချီထား
ကြသည်။

ကားကျပ်ကျပ်ထဲမှာ သူက မေမေကြီးကို ကလေးလိုစေ
ချီထားပြီး ယမင်းကတော့ ဘေးမှ ဖေးမထားရသည်။ နန်းအိမ်
ပန်းဝါမှာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့်ကျန်ခဲ့ကြပေသည်။

အခန်း(၁၉)

အစ်ကိုငယ်တို့ခြံကြီးထဲသို့ ကားဝင်လိုက်လျှင်ပင် ငြိမ်းအေး
သန့်သန့်သန့်သန့် ရင်ထဲသို့စိမ့်ဝင်သွားသည်။ ဟိုဘက်မှရဲတိုက်ကြီးလို

နားသော်လည်း အစ်ကိုငယ်အိမ်မှာ အရပ်အိမ်လေးနယ်။
သစ်သားတစ်ထပ်အိမ်လေးက မီးခိုးခေါင်းတိုင်ပါရှိပြီး ဘန်
ဆန်နယ် လှလှပပ။ နွေးထွေးမှုရှိမှာလည်း အမှန်ပါပဲ။

သူ့ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် အိမ်ရှေ့မှာကြိုစောင့်နေကြသည့်
အလုပ်သမားများက ကားဆီသို့အပြေးလာကြပြီး မေမေကြီး
ထံသို့ချီသူ၊ ပစ္စည်းများသယ်သူတို့နှင့် ခြေ မြေဝယ်မကျအောင်
ငြိမ်လှဲပျူငှာကြပါ၏။

တောသူတောင်သားတွေမို့ နှုတ်မှ ပီယဝါစာတွေမဆိုတတ်ကြပေမယ့် မျက်နှာရိုးရိုးကြီးတွေမှာ စေတနာ၊ စိတ်နှလုံးထဲ အထင်းသား။

သူတို့တတ်သလို၊ မှတ်သလိုလည်း ပြောပြအားပေးကြလေ၏။

“ဘာမှအားမငယ်နဲ့နော၊ ငါတို့ရှိတယ်နော၊ လိုတာပြောနော” နှင့် တဖွဖွ။ ယမင်းရင်မှာ အေးမြလန်းဆန်းရပါ၏။

အကွက်ကျကျစိုက်ပျိုးထားသည့် သစ်သီးခြံထဲမှာ နေရောင်ခြည်ပင်ကောင်းကောင်းမမြင်ရအောင် အရိပ်အာဝါသက လွှမ်းခြုံလျက်။

ရှင်လောင်းလှည့်သလို လူတွေကြားမှာ ယမင်း အိမ်ထောင်ပေါ်သို့လိုက်ပါသွားရ၏။

မေမေကြီးမှာလည်း တပြုံးပြုံး။ ရဲတိုက်ကြီးထဲမှာ အထီးကျန်တစ်ယောက်တည်းနေရသလိုမျိုးမဟုတ်ဘဲ သားငယ်၏မျက်နှာကိုလည်း အချိန်ပြည့်မြင်ရ၊ သားငယ်၏အလုပ်သမားတွေကလည်း နွေးထွေးယုယကြသည်မဟုတ်ပါလား။

မေမေကြီးအတွက် ပြင်ဆင်ထားပေးပုံကလည်း ကြည်နူးဖွယ်။ မီးလင်းပိုရှိသည့်အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ အိပ်ယာတွေကင်းပတ်လျက်။

“မေမေအတွက်အိပ်ယာက ဒီမှာ၊ သားက မေမေအနားမှာကပ်အိပ်မှာ၊ ဒါမှ မေမေတစ်ခုခုလိုအပ်ရင် သားချက်ချင်းသိနိုင်တာပေါ့”

တစ်တောင်နီးပါးလောက်ထူသည့်ပွေယာပေါ်မှာ မေမေကြီးအတွက် အိပ်ယာခင်းထားပြီး သူ့အိပ်ယာကလည်း အနားလေးမှာကပ်လျက်။

နောက် သူတို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ယမင်းအတွက်ပြင်ဆင်ပေးထား၏။

“ယမင်းအတွက် သီးသန့်အခန်းလည်းပေးထားပါတယ်၊ ကံယုံအခန်းထဲမှာ ကြိုက်သလိုနေလို့ရတယ်၊ ဒီအိပ်ယာက မေမေအနားမှာနေတဲ့အခါ သက်တောင့်သက်သာနေရအောင်ပါ”

“မေမေနဲ့ယမင်းအတွက် ကူဖော်လောင်ဖက်ရအောင် ဒေါ်နန်းအိမ်နဲ့ဒေါ်နန်းဘောက်တို့နှစ်ယောက်လည်း အမြဲခေါ်ထားပေး

တယ်၊ တစ်ယောက်က ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်ပေးမယ်၊ တစ်
ယောက်က လျှော်တာ၊ ဖွပ်တာနဲ့ မေမေ့အနားမှာအဖော်လုပ်ပေး
မယ်”

“သားလည်း အချိန်ပြည့်မဟုတ်တောင် မေမေ့အနားမှာ
အချိန်အတော်များများနေပေးနိုင်ပါတယ်၊ သားအလုပ်က ခြံအလုပ်၊
နှစ်ရှည်ပင်ကြီးတွေကို ခူးဆွတ်ရောင်းရ၊ ပြုစုရှင်းလင်းရရုံမို့ မေ
ကြီးလို အချိန်တွေမကုန်ပါဘူး။ အလုပ်သမားတွေလည်းရှိတယ်
မဟုတ်လား”

သူ့က မေမေကြီးနှင့်ယမင်းကိုရှင်းပြပြီး အလုပ်သမားများ
ကိုလည်း ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ အလုပ်သမားများလည်း မေမေ
ကြီးကိုနှုတ်ဆက်၊ ယမင်းကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြ၏။

ယမင်းတို့အိမ်မှာ အံ့တူနေမည့်ဒေါ်နန်းအိနှင့်ဒေါ်နန်းဘောက်
တို့သာကျန်ခဲ့သည်။ အသက်လေးဆယ်ကျော်တွေဖြစ်ပြီး သွက်
သွက်လက်လက်နှင့် သဘောကောင်းမည့်ရုပ်တွေဖြစ်သည်။

“ကဲ...ဒေါ်နန်းအိတို့က ညစာအတွက် ပြင်ဆင်ကြပေတော့
မေမေ့အနားမှာ ညကျမှစမယ်၊ လူများတော့ မေမေပိုပြီးအားနို့

ဘာပေါ့...ဟုတ်လား။ ဒေါ်နန်းအိတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အိပ်ယာက ဟို
ဘက်မှာ...”

တကယ်ပါပင်။ မီးလင်းဖိုကိုပတ်ဝိုင်းပြီး မေမေကြီးအိပ်ယာ
အားမှာ ပတ်ဝိုင်းထားသည့်အိပ်ယာတွေကအပြည့်။

ဟုတ်တာပေါ့။ လူမမာမဆိုတာ အားငယ်တတ်တာပဲ။
အနားမှာ သားတစ်ယောက်လုံးကကပ်အိပ်ပြီး မျက်စိရှေ့မှာ လူတွေ
အများကြီးလာစောင့်အိပ်ပေးနေတာမြင်နေရလျှင် တော်ရုံလူမမာ
က စိတ်ဓာတ်ပြန်တက်လာမှာပဲ။

ယမင်းမှာ အစ်ကိုငယ်၏ မိခင်အပေါ်ထားသည့် စေတနာ
နှင့်လုပ်ဆောင်စီမံချက်တို့ကိုကြည့်ပြီး သူ့အပေါ် မကျေနပ်ချက်
တို့ပင်ပျောက်လှလှ။

သူဟာ အနည်းငယ်ကြောင်သည်မှလွဲ၍ လူတော်၊ လူကောင်း
တစ်ယောက်လို့ ယမင်းရင်ထဲမှာ မှတ်ချက်ချမိ၏။

သို့သော် ယမင်းမျက်နှာကြောမလျော့နိုင်ပါဘူး။ သူ့ဘက်
ထုချေလွှာ၊ အကြောင်းပြလွှာမပေးမချင်း မကျေနပ်နိုင်။

ထို့ကြောင့် မေမေကြီးအတွက်လုပ်ပေးစရာရှိသည်များကို

လုပ်ပေး။ ဆေးတိုက်ပြီး သိပ်ထားလိုက်သည်။ သူ့ကို ယခုထိ ယမင်းစကားမပြောချ။ ရင်ထဲမှာတော့ သူ့ကျေးဇူးတွေက တောင်ပုံ၊ ယာပုံ။ သာစည်မှာတုန်းကလည်း သူပဲကယ်ခဲ့တယ်။ အောင်ထူးစံ လက်ထဲကလည်း သူ့ကြောင့်လွတ်ခဲ့ရတယ်။

“မေမေအိပ်သွားပြီ ယမင်းအနားယူပါလား။ သွား...သွား... ယမင်းအတွက်ပေးထားတဲ့အခန်းထဲမှာ စိတ်ချလက်ချသွားနားချည် မေမေအနားမှာ ကိုယ်စောင့်နေမယ်”

စေတနာကတော့ အပြည့်။ တကယ်လည်း သူ့စေတနာကို ယမင်းယုံကြည်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ သူ့အပေါ်နှစ်လိုကြည်ဖြူပြီးသာ သို့သော် မျက်နှာကြောမလျော့နိုင်သေးပါ။ ဟန်လုပ်ပြီး တင်းမာ ထားမိဆဲ။

“ရတယ်၊ ကျွန်မအလုပ် ကျွန်မသိတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သွားနားစမ်းပါ။ ယမင်းလည်းလူမဲ့ မေမေအနားမှာ နေတကုတ်ကုတ်၊ ညတစ်ကုတ်ကုတ်ကပ်နေရရင် ချည်နဲ့ပြီး စိတ်ပင်ပန်း၊ လူပင်ပန်းဖြစ်သွားမှာပေါ့။ သွားနားပါ” တကယ့်ကို သူ့စိတ်ပါလက်ပါတိုက်တွန်းလျှင် နေလည်ထဲက

မိတ်တုန်းမောပန်းနေမိသည့်ယမင်းမှာ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ သူ့ရှေ့မှဖြတ်ကာ ထွက်လာမိခဲ့သည်။

သူမအတွက်ပေးထားသောအခန်းကို ယမင်းဝင်လာခဲ့၏။

“အို...”

သူ့စေတနာကို ယမင်းအသိအမှတ်ပြုရပြန်ပါသည်။ လှပ သောကုတင်လေးပေါ်မှာ ပြင်ဆင်ထားပုံလေးက တကယ့်ကို ကြည်နူးစဖွယ်။

ပန်းရောင်နုနုလှလှလေးတွေနှင့် အပျိုစင်အိပ်ယာလေးက အနုပညာဆန်လှသည်။ နှင်းဆီပန်းရောင်လှလှကြီးများနှင့် ပန်း ဆွန်းကလည်း ဖဲကြိုးအဝါလေးနှင့် ကုတင်ပေါ်မှာ။

“လှလိုက်တာ၊ မွှေးလိုက်တာ”

ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ရင်း ယမင်း အခန်းဝမှာရပ်ကြည့်နေမိလျှင် သူမအနားသို့ ထက်ရဲခန့်ရောက်ရှိလာသည်။

“အမောပြေသွားလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ်၊ ဒါပေမယ့်လေ

ကျွန်မကို ဒီလောက်ချီးမြှင့်စရာမလိုပါဘူး။ ကျွန်မက ရှင်တို့နဲ့ အလုပ်သမားပါ။”

အသံတိုးတိုးလေးနှင့် ယမင်းညည်းတွားလျှင် ထက်ရဲခန့် ရင်ထဲဆို့နှင့်သွားပြီး သူမ၏ကိုယ်လေးကို ညင်သာစွာဆွဲပွေ့မိလိုက်သည်။

“အဲလိုမပြောပါနဲ့ယမင်းရယ်၊ ယမင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ဘုရင်မပါ။”

သူ့အပြောတွေကိုယုံမိပေမယ့် သူမ မကျေနပ်နိုင်ပါ။

“အပိုတွေရှင်...လူကိုမယုံကြည်လို့ အနတ်စုတ်၊ ဂုတ်စုတ်နဲ့ ရှင်ဘယ်သူလဲဆိုတာတောင် မပြောခဲ့ဘဲနဲ့”

ယမင်းရုန်းထွက်သော်လည်း ထက်ရဲခန့်ကမလွှတ်ပါ။

သူမ၏အခန်းထဲသို့ ပခုံးလေးဖက်ကာ တွဲခေါ်သွားပြီး ခမ်းနားလှပလွန်းသည့်အိပ်ယာပေါ်မှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“အဲဒါကို ခုထိမကျေနပ်နိုင်တာလားအချစ်ရယ်၊ ယမင်းအဲဒီတုန်းက တဲ့စောင့်ကြီးအားကိုးနဲ့ ကိုယ့်ကိုနေရာဖယ်ခိုင်းပြီး တဲ့စောင့်ကလည်း ရစရာမရှိအောင်ပြောတော့ စိတ်ဆိုးပြီး မပြော

တာပါ။ ပြီးတော့လည်း ဘေးမသိ၊ ရန်မခစောင့်ရှောက်ခဲ့တာပဲ ဘုတ်လားကွယ်”

“အပြောကတော့ချောနေတာပဲ၊ ဒါဆို အိမ်ပေါက်ဝမှာ ပစ်ထားခဲ့တာကရော...”

ယမင်းက တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက်ထောက်ပြနေလျှင် ထက်ရဲခန့်မှာလည်း အဖြေကအဆင်သင့်။ ယမင်း၏နဖူးလှလှလေးကို ဆွဲမော့ပြီး နဖူးပြင်လေးကို ညင်သာစွာမွှေးပြီး

“ကိုယ့်ယောက်ဖနဲ့လုံးဝမတည့်ဘူးလေ၊ သူတို့ရှိတဲ့အချိန်အိမ်လာတာမှမဟုတ်ဘဲကွာ၊ ယမင်းကိုအိမ်ပေါက်ဝထိရောက်အောင်ပို့ခဲ့သားပဲ၊ ပြဿနာမရှာပါနဲ့အချစ်ရယ်၊ ကိုယ် ယမင်းကို အချမ်းချစ်ပါတယ်”

နဖူးမှပါးပြင်သို့ သူ့နှာခေါင်းကြီးကဆင်းလာလျှင် ယမင်းက နှာလွှဲဖယ်လိုက်သည်။

“မယုံဘူး၊ ကျွန်မလို အခြေမရှိ၊ အနေမရှိ မိန်းကလေးအိမ်ယောက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတာ လုံးဝမယုံဘူး၊ ဖယ်ပါ၊ ရှင်နဲ့

ကျွန်မတွေ့တာ ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးတယ်၊ ဘယ်မှာအချိန်ရလို့ ဘယ်
တုန်းကချစ်ရမှာလဲ”

သူ့ကိုတွန်းဖယ်ပြီး ယမင်းထရပ်လျှင် ထက်ရဲခန့် သူမ၏
လက်မောင်းတင်းတင်းလေးကိုဆွဲကိုင်ထားသည်။

“ယမင်းရယ်...သာစည်မှာ အတူနေကြရကတည်းက ချစ်
သွားမိတာပါ။ အစကတော့ မင်းကို ဟိုလူနဲ့ရော၊ ဒီလူနဲ့ရောဆိုပြီး
အမြင်ကတ်နေတာ၊ နောက်မှ သနားပြီးချစ်သွားမိတာ၊ အခုလည်း
မေမေ့ကိုရော၊ မင်းကိုပါ ဒီမှာခေါ်ထားတာ အောင်ထူးစံနဲ့စိတ်
မချလို့၊ ဒီကောင်က လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်...”

ယမင်းလိပ်ပြာလွင့်မတတ်ထိတ်လန့်ရသည်မှာ ကိုယ့်အဖြစ်
တွေကို သူသိသွားပြီလားရယ်လို့ပါ။ အင်္ကျီကြယ်သီးပြတ်တာ သူ
မြင်ခဲ့သည်လေ။

“ဒီမှာကတော့ စိတ်ချရတယ်၊ ယမင်းရယ်...ကိုယ်က ယမင်း
ကို အလှူကြည့်ရုံတင်ကြည့်မှာပါ။ သူ့လိုလူမျိုးက ရှိချောသလောက်
စိတ်ကကောက်ကျစ်တယ်၊ မမကလည်း အကုသိုလ်ကြီးတော့

ဒီကောင်အပြစ်တွေကို မမြင်ဘူးလေ၊ နောက်ကသူ့မြှောက်ပေးတိုင်း
သူ့ကအမွေတွေ လက်ဝါးကြီးအုပ်ဖို့ပဲကြိုးစားနေတယ်”

ယမင်းကိုရှင်းပြရင်း ယမင်း၏လက်မှတဆင့် ကိုယ်လုံးလေး
ကို ထက်ရဲခန့်ဆွဲပွေ့မိပြန်သည်။

ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ချစ်သူလေးကို အမြဲသာ ရင်ခွင်
မှာပွေ့ထားချင်မိပါရဲ့။

“အို...လွတ်ပါ။ ဒီလိုနေတာမကောင်းပါဘူး။ ယမင်းနေရမှာ
သူ့အိမ်မှာနော်၊ ဒီလို စည်းမရှိ၊ ကမ်းမရှိဆို ယမင်းဘယ်နေရဲတော့
မလဲ”

“ဆောရီးကွာ၊ စည်းကမ်းမရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။ ပြောရက်
လိုက်တာယမင်းရယ်၊ ဒါ ချစ်တာပါ။ ကဲ...ယမင်းရော ကိုယ့်ကို
ပြန်မချစ်ဘူးလား”

သူက အပိုင်တွက်ပြီးပြောနေလျှင် ယမင်း စိတ်တိုမိသည်။

“မချစ်ဘူး၊ ဖယ်...ကျွန်မအနားယူတော့မယ်၊ ရှင် မေမေ
ကြီးအနားသွားနေ”

သူ့ကို အပေါက်ဝထိတွန်းလွှတ်ပြီး ယမင်း အိပ်ယာမှမှု လှလှလေးပေါ်မှာ ခေတ္တလှဲလျောင်းမိလျှင် ခဏချင်းပင်အိပ်ပျော် သွားလေသည်။

အခန်း(၁၅)

မေမေကြီးကို ညစာထမင်းကျွေးလျှင် ထက်ရဲခန့်ကိုယ်တိုင် ခွံပေးလေသည်။ ယမင်းကလည်း အနားမှ လိုတာကူညီလုပ် ကိုင်ပေး၏။

မေမေကြီးမှာလည်း သားကိုယ်တိုင် တယုတယကျွေးသော ဩဇာပေးလားမသိ။ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး ထမင်းဝင်လေ၏။

ဪ...သုဝဏ္ဏသာမလို့ ရာဇကုမာရ်လို သားလိမ္မာလေး ပေါ့။ ထမင်းကို ကြင်နာယုယရွာခွံရင်း ဝကားတွေနှင့်လည်း အားပေးပြုစု၏။

“မေမေသိလား၊ ဒီ မေမေ့လိုရောဂါမျိုးက ဆရာဝန်တွေ

နဲ့ကုတာအပြင် ရိုးရာဆေးနဲ့လည်းကုရတယ်မေမေရဲ့၊ သားစုံစမ်းကြည့်တော့လေ သားရဲ့အလုပ်သမားလေးတစ်ယောက်အဖေအိဒီရှမ်းဆရာကြီးနဲ့ကုတာ တစ်လတောင်မကြာဘူး၊ ပြန်ကောင်းသွားတယ်”

“အဲဒီရှမ်းဆရာကြီးက အကြောနိပ်တာရော၊ လူးဆေးတွေရော၊ ဆေးမြစ်တွေသွေးတိုက်တာရော အစုံပဲ၊ သူကုတာ သားသွားကြည့်ဖူးတယ်”

“မနက်ဖြန် သား အဲဒီရှမ်းဆရာကြီးကိုခေါ်ထားတယ် မေမေ၊ နေ့တိုင်းလာဖို့ပင့်ထားတယ်၊ သူက ရပ်စောက်မှာနေတာလေ၊ အရပ်တကာလှည့်ပြီး ဆေးကုနေတာ”

သူ့စကားကြားရလျှင် ၎င်းတုတ်လေးထိုင်ပြီး သားခွံသင့်ထမင်းကို ကြည့်နူးစွာစားနေသည့်မေမေကြီးမှာ ခေါင်းကိုတညိတ်ညိတ်နှင့်။

အားရကျေနပ်နေသည်ထင်ပါသည်။ လေငန်းသမား၊ ထေ့ဖြတ်ထားရသူမို့ စကားလည်းမပြောနိုင်၊ မပြုံးနိုင်၊ မရယ်နိုင်မယ့် မေမေကြီး၏ဘာသာစကားက ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါ။

“ထုံးစံကတော့ လူနာရှင်က ထမင်းကျွေးရ၊ ညအိပ်ညနေလက်ခံရတာပေါ့မေမေရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟိုဘက်ရွာတွေမှာလည်း လူနာတွေရှိတော့ သားတို့က ထမင်းကျွေးလွှတ်မယ်ပေါ့၊ ညအိပ်တော့လက်မခံရပါဘူး”

“အဲဒါပဲကောင်းပါတယ်မေမေရယ်၊ တော်ကြာ မေမေသမီး ညွှာရှူးက မေမေဝတ်ထားတဲ့စိန်နားကပ်ကြီးပျောက်ရင်တောင် သားကိုတရားစွဲနေမှာ”

“အို...အစ်ကိုငယ်ကလည်း မေမေကြီးစိတ်မကောင်းအောင် ဒီတွေလျှောက်မပြောပါနဲ့၊ မိဘကတော့ သားလည်းချစ်၊ သမီးလည်းချစ်မှာပေါ့”

ယမင်းဝင်ပြီးတားလျှင် မေမေကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြု၏။ ဆက်ရဲခန့် ရှက်ပြုံးနှင့်သတိတရားရသွားသည်။

“ဆောရီးကွာ၊ ကိုယ်မှားသွားတယ်၊ နောက် မေမေစိတ်ဆင်းရဲရမယ့်စကားမျိုးတွေ မပြောတော့ဘူးနော်”

“ပြီးရော...ကိုယ့်စကားကိုယ်မှတ်ထားဦးနော်”
မေမေကြီးကိုထမင်းခွဲပြီးသွားလျှင် ဆေးတိုက်ပြီး အနား

ယူစေသည်။ ဒေါ်နန်းအိနှင့်ဒေါ်နန်းဘောက်တို့ကို ထမင်းစောစော စားခိုင်းထားသည်မို့ သူတို့စားပြီးသည်နှင့် မေမေကြီးအနားသိရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။

သနပ်ဖက်ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးတွေနှင့် ဆေးလိပ်သောက်ရင် မေမေကြီးကို သူတို့စောင့်ကြမည်။

“ကဲ...ဆရာလေးတို့နှစ်ယောက် သွားစားချည်၊ ခူးခပ်ဖြင့် ဆင်ပြီး စားပွဲပေါ်မှာ အုပ်ဆောင်းနဲ့အုပ်ပစ်ခဲ့တယ်”

“လာ...ယမင်း...ထမင်းတွေ၊ ဟင်းတွေ ပူတုန်းသွားစားကြစို့”

လူကြီးတွေရှေ့မှာပင် ယမင်း၏ပခုံးကို သူလာဖက်ပြီးဆွဲခေါ်လျှင် ယမင်းအရှက်သည်းရ၏။

“အစ်ကိုငယ်အရမ်းဆိုးတယ်၊ အရှက်ကိုမရှိဘူး၊ ဟိုမှာ လူကြီးတွေနဲ့ သူတို့က ယမင်းကိုဘယ်လိုထင်မလဲ၊ တော်ကြာ အပေါစားမိန်းကလေးမှတ်နေပါဦးမယ်ရှင်၊ တနယ်တကျေးကလည်းလာပြီး စံပါယ်ရှယ်လိုက်ရသေးတယ်၊ ဓာတ်မသိ၊ ဗျပ်မသိ ရတဲ့ကြားထဲ ခုလို ချမြင်ချကြိုက်ဆိုတော့...”

ယမင်းမှာ တကယ်ပင် ဝမ်းနည်းသွားမိရ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့မ အစ်ကိုငယ်ကိုမချစ်သင့်ပါ။ ယမင်း၏နှုတ်မှလည်း ချစ်တယ် လို့ဖွင့်ဟဝန်မခံရသေးပါပေ။ အဲဒီကြားထဲက အစ်ကိုငယ်ဟာ ယမင်းကို သူ့ချစ်သူလိုပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သဘောထားနေတာကြီးကတော့ တဆိတ်လူလည်ကျလွန်းလှပါသည်။

“ဟာ...ယမင်းရယ်...ကိုယ့်မှာ ဒီလိုသဘောမျိုးမရှိပါဘူး၊ ယမင်းကို ကိုယ့်ရင်ထဲ၊ အသည်းထဲကကို နင့်နင့်နဲ့ချစ်မိတာပါ။ ဆုံးလေးဖက်ရုံ၊ လက်ကလေးထိရုံလောက်မှမနေရရင် ရင်ထဲက အချစ်တွေ ဘယ်လိုမှ မရှူနိုင်၊ မကယ်နိုင်ဖြစ်ရလွန်းလို့ပါကွာ၊ ပြီးတော့ ဒေါ်နန်းအိတို့၊ ဒေါ်နန်းဘောက်တို့ဆိုတာလည်း မိန်းမကြီးတွေပါ၊ သူတစ်ပါးကို အထင်မသေးတတ်ကြပါဘူး၊ သူတို့ အမြင်မှာ ယမင်းဟာ ရွှေမင်းသမီးလေး၊ ကိုယ်ပြာနေအောင်ဂရုစိုက်တဲ့ဘုရင်မတစ်ပါးဆိုတာ သူတို့သိပါတယ်”

ထမင်းစားခန်းသို့ရောက်လျှင် သူက ယမင်းကို အရင်နေရာ ထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ဟိုလိုလို၊ သည်လိုလိုနှင့် ယမင်း၏ မြင်ဖွေးဖွေးနုနုကို သူ့နှာခေါင်းကြီးနှင့်နှစ်ပြီး ဖွေးထည့်လိုက်၏။

“ဆေးဖြစ်ပါးဖြစ်ပေါ့နော်၊ စားကောင်းသောက်ကောင်း...”
ယမင်းဒုက္ခရောက်ရပါလေ၏။ သူ့ကို ရင်ထဲမှ တကယ်ပင် နှစ်သက်မြတ်နိုးမိပေမယ့် ဒီလိုတပျားတွဲတွဲနေရလျှင်ဖြင့် ကြာရင် ခက်လိမ့်မည်။

ချဉ်သီးနဲ့ဆားလို အရည်တွေပျော်ကုန်မှဖြင့် မိန်းမသား မှာပဲ နစ်နာပေလိမ့်မည်။ သူဟာ သူဌေးသားတစ်ယောက်မို့ အင် ဖမ်းတယ်၊ အပိုင်ကိုင်တယ်ဟုလည်း ယမင်းအထင်မခံနိုင်ပါ။

“အစ်ကိုငယ်...ယမင်းကို ဒီလိုဆက်ဆံတာတော့ မကောင်း ဘူး။ ကိုယ့်အိမ်မှာလာပြီးမှီခိုနေရတဲ့အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့်ရာရောက်ပါတယ်”

သူက ထမင်းအုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်ပြီး နေရာယူထိုင်လိုက်ရာ ယမင်း၏စကားကြောင့် မျက်ပြူးဆန်ပြာဖြစ်သွားရ၏။

“ဟင်...ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲယမင်းရယ်၊ ယမင်း ကိုယ်ဟာ ချစ်သူတွေလေ၊ သိပ်ချစ်လို့ ကိုယ့်ချစ်သူကိုယ်နမ်းထား အသားပဲ့သွားတာကျလို့ကွာ”

“မှားတယ်၊ အစ်ကိုငယ်ကို ယမင်းလေးစားပါတယ်၊ ယုံ မည်ယုံကြည်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ယမင်းမချစ်ဘူး”

“ဘာ...ဘယ်လို...ယမင်းရှူးနေလား”
ထက်ရဲခန့် မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်သွားပုံက ချစ်စဖွယ်။ သူတကယ် စိတ်ပါလက်ပါချစ်တယ်ဆိုတာ ယမင်း သိပါသည်။

သို့သော် အကြောင်းကြောင်းတွေက ရှိသေးသည်မဟုတ် တော။ သူ့မိခင်၊ သူ့မမ၊ နောက် သူ့ယောက်ဖတွေရှိသည်။ သူဟာ သူဌေးသားတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ သာမန်လူတစ်ယောက် ဖြစ်လျှင်ပင် ယမင်း သည်မျှစဉ်းစားနေရန်မလို။

“ဟုတ်တယ်...အစ်ကိုငယ်ကို ယမင်းမချစ်သင့်ဘူး။ အစ်ကို ငယ်က သူဌေးသား၊ ယမင်းကို ပိုင်းလုံးမလိုလည်းအထင်မခံနိုင် ဘူး။ ယမင်းကိုအပျော်ချစ်တာလည်း မခံနိုင်ဘူး”

သူမ၏စကားကိုကြားရလျှင် ထက်ရဲခန့် တွန့်ခနဲဖြစ်သွား တာ ပြူးပြူးပြာပြာ။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် နည်းနည်းမှ ငြိမ်မဆည်နိုင်ပုံလေးကိုလည်း ယမင်းချစ်မြတ်နိုးရပါ၏။

“ဘယ်သူက အပျော်ချစ်လို့လည်း ယမင်းရယ်၊ ယမင်းကို ကိုယ်အတည်တကျလက်ထပ်ယူပြီး တစ်သက်လုံးရိုးမြေကျပေါင်း သင်းသွားမှာပါ။ လက်မထပ်ရသေးဘဲလည်း လွန်လွန်ကျူးကျူး မနေပါဘူး။ ချစ်သူတို့ဘာဝ မွှေးရုံ၊ နမ်းရုံ၊ ပွေ့ရုံလောက်တော့ ခွင့်ပြုပါယမင်းရယ်၊ ဒါ အသားယူတာလည်းမဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်သူ ချင်းမို့ ဒီလောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ချစ်သူလေးကို မထိဘဲ၊ မကိုင် ဘဲ၊ မပွေ့ဘဲမနေနိုင်လို့ပါ။”

“ယမင်းကို အမြန်ဆုံးတောင်လက်ထပ်ချင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မေမေ့ကျန်းမာရေးက ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား။ မေမေ့ မကျန်းမာတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာမရှင်းဘူး။ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် မပျော်နိုင်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ယမင်းနားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်နော်”

“ကဲပါ...ထမင်းစားရအောင်၊ နောက်မှ ဒီအကြောင်းတွေ ဆက်ပြီးဆွေးနွေး...”

သူ့ပန်းကန်ထဲသို့ ထမင်းထည့်ပေးပြီး ယမင်း စကားပြန် လိုက်လျှင် ထက်ရဲခန့်မှာ မျောက်မီးခဲကိုင်။

“ဟာ...အဲလိုတော့မညစ်ပါနဲ့ယမင်းရယ်၊ ခုထိ ယမင်း

ကိုယ်ဟာ နားလည်မှုမရသေးဘူးလား။ ချစ်သူတွေမဟုတ်ကြသေး ဘူးလား။ ကိုယ့်ကို ရင်တွေပူအောင်မပြုစားလိုက်ပါနဲ့မမမြို့ကြီး သူရယ်...”

တကယ်ပင် သူ မထိုင်နိုင်၊ မထိုင်ဖြစ်နေရလျှင် ယမင်း သနားရပြန်၏။

“ကဲပါ.....သူ့ကိုယ်သူ အာဇာနည်လှကြည်ကျနေတာပဲ၊ ဇာတ်မင်းသားဟန်နဲ့ သိပ်မူယာမာယာများတယ်၊ စား...စားတော့”

ပြုံးမျက်စောင်းလေးနှင့် ချွေးသိပ်လိုက်မှ သူ့မှာ ထမင်း စားနိုင်လေတော့သည်။

“အစ်ကိုငယ်က ဘယ်သွားမှာမို့လဲ၊ မေမေကြီးအနားမှာ နေဘူးလား”

“ကိုယ် ဒီနေ့ လိမ္မော်သီးတွေပေး ငါးဖိုချိန်းထားတယ်၊ ခြံထဲ ဆင်းရမယ်၊ ယမင်းစောင့်နေ၊ ရှိနေတာပဲကွာ၊ ကိုယ်စိတ်ချပါတယ်၊ အဲ...လာ...ကိုယ့်ကို ခြံပေါက်ထိလိုက်ပို့ဦး”

သူက တကယ်ပင် သူမကိုခေါ်နေလျှင် ယမင်းမျက်စောင်း နှိုးမိသည်။

“အစောကြီးရှိသေးတယ်၊ ဝိသုဒ္ဓိကလည်း ကောင်းလိုက်တာ” ရှမ်းဘောင်းဘီ၊ ရှမ်းဦးထုပ်ကြီးနဲ့ ခြံသမားကြီးကို ယမင်း မျက်စောင်းထိုးပြီး ခြံထိအောင်လိုက်ဖို့ရသည်။

သူ့သစ်သီးခြံဘယ်လောက်ရှည်သလဲ၊ ဘယ်လောက်ကျယ် သည်ဆိုတာလည်း ယမင်းမသိပါ။ ခြံကြီးတွေကတော့ ဘာမျှော် အခေါ်။

သူက ခြံပေါက်ဝရောက်လျှင် ယမင်း၏အနွေးသည်ဝေ အားသည့်ကိုယ်လုံးလေးကို တွေ့ခန့် ရင်ခွင်ယထိုခွဲငွေလိုက်၏။

“လာပြီ...အတူတူကပ်ကောင်းဘူး၊ နောက်ဆုံး ဘယ်ဟော့မှ ထိုက်မပို့တော့ဘူး၊ သူနဲ့လည်း ဘာမှမတော်ဘဲနဲ့”

စိတ်ချမ်းသာလျှင် လူလည်း ပိုပြီးလန်းဆန်းကျန်းမာလာတာ မေ့တာပါပင်။ မေမေကြီးမှာ ရှမ်းဆရာကြီးနှင့်လည်း တစ်ဖက်မှ ဆေးကုသနေ၏။

သားကလည်း ကိုယ်တိုင်ပင် ယမင်းနှင့်အတူ ကိုယ်စီ ရင်ဖိပြုစုပေးသဖြင့် မေမေကြီးကြည့်ရတာ အများကြီးပိုပြီးထူးခြား လာသည်။

“ဒီနေ့ ဒေါက်တာမြတ်နိုးဦးလာမယ်ယမင်း၊ သေသေချာချာ ညှဉ်ခံဦးနော်၊ မေမေ့ကိုကုသတာတွေလည်း သေသေချာချာမှတ်”

မိုးလင်းသည်နှင့် အစ်ကိုငယ်က သူမကိုမှာကြားနေလျှင် ယမင်း သူ့ကိုမျက်ခုံးပင့်ပြီးကြည့်မိသည်။

ယမင်းဘယ်လိုပင်ပြောပြော အစ်ကိုငယ်ကတော့ ယမင်း
၏အိပ်ယာထအလှ မျက်နှာဖောင်းဖောင်းလေးကိုသာ တရှိုက်မတ်
မက်နှင့်မွှေးကြူနေလေ၏။

သူ့နှုတ်ခမ်းများက ယမင်း၏နှုတ်ခမ်းခွေးခွေးလေးဆီက
လာလျှင် ယမင်း သူ့ကိုတွန်းထည့်ပစ်လိုက်သည်။

“တော်ပြီ...မိုးတောင်မလင်းသေးဘူး၊ ကဲကိုကဲတယ်”

“စားကောင်း၊ သောက်ကောင်းလေးပါကွာ၊ တစ်ခွက်ထဲ
ဖလားထဲပါ”

“ဟောကြည့်...အရက်သမားစကားတွေ၊ အစ်ကိုငယ်
ကြည့်ရတာ အရက်သမားကြီးနဲ့တူပါတယ်...ဟင်း...”

“မဟုတ်တာတွေပြောပြန်ပြီ ဒီလောက် အသားအရည်
ကြည်လင်စင်ကြယ်နေတာကိုများ အရက်သမားလို့ခွဲခွဲရ
တယ်၊ မဟုတ်တာတွေစွပ်စွဲတဲ့ပါးစပ်တော့ ဒဏ်ခတ်ရဦးမယ်
သူပြောဆဲ ယမင်းပြေးထွက်လာခဲ့တာလွင့်နေလေတဲ့
နောက်ဘက်မှ မယ်သံခပ်သဲ့သဲ့ကို သူမကြားလိုက်ရသည်။

အခန်း(၁၆)

ဒေါက်တာမြတ်နိုးဦးခရောက်လာလျှင် မေမေကြီးအနားမှ
အခြေရရနှင့်ပင် ယမင်းစောင့်ကြိုနေသည်။

ဒေါ်နန်းအိနှင့်ဒေါ်နန်းဘောက်တို့မှာလည်း လိုတာအဆင်
သင့်ခိုင်းစေနိုင်ရန် အနားမှာဝန်းရံလျက်၊ အသင့်ဖျော်ပြီးနှပ်ထား
သည့် ကော်ဖီတစ်ကရားနှင့် မုန့်မျိုးစုံတို့ကလည်း အသင့်။

“လာပါဆရာ၊ မေမေကြီးကတော့ ဒီရောက်မှပိုပြီးကျန်းမာ
နေကောင်းလာတယ်”

“သားကလည်း အပြုအစုကောင်းတယ်ထင်တယ်၊ အခြေ
ခိုင်ကလည်းအပြည့်ပဲ၊ ယမင်းရော ဒီမှာနေရတာ ပျော်တယ်ထင်
တယ်၊ ပါးလေးတွေတောင်ပိုဖောင်းလာသလိုပဲ”

“ဒါတော့ ဆရာပိုပြီ ဒီရောက်တာ တနေ့ကမှရောက်တာ နှစ်ရက်နဲ့ဘယ်လိုလုပ်ပါးပိုဖောင်းရမလဲ”

“ဪ...အချိန်ဆိုတာ တန်ဖိုးရှိတယ်လေ၊ နှစ်ရက်ဆိုလည်း နှစ်ရက်ပေါ့၊ စစ်ဘုရင်နပိုလီယန်တောင် ပြောဖူးတယ်မဟုတ်လား။ သူ့စစ်ပွဲကိုရောက်တော့ နေဝင်နေပြီလေ၊ အဲဒီနေ့လုံးကြီးကိုသာ ပြန်ဆုတ်လို့ရမယ်ဆိုရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိသမျှ ဘာတွေကိုပုံပေးမယ် ဆိုလဲ...”

ဒေါက်တာမြတ်နိုးဦးမှာ မေမေကြီးကိုသွေးပေါင်ချိန်ရင် စမ်းသပ်ကုသရင်းမှ ယမင်းကိုလည်း စကားတွေနှင့်ခနဲနေလေ၏။

ဒီပြင်ဦးလွင်ရောက်မှ ယောက်ျားသုံးယောက်နှင့် အသည်း အသန်ပုံစံတွေတွေ့ပြီးပြီပို့ ယမင်းမှာ အလကားနေရင်း ရင့်ကျက် သွားရသလို ယောက်ျားတွေကိုလည်း ကြောက်မိ၊ လန့်မိ၊ အော့ ကျောလန့်မိ၏။

သူနှင့်ဖက်ပြိုင်ပြီး စကားတွေလည်းပြောမနေချင်တော့ ထုချေလွှာလည်း မတင်ချင်တော့ပါလေ။ သို့သော် လူမှုရေးအဖွဲ့ စကားအသင့်အတင့်တော့ တုံ့ပြန်ရဦးမည်ထင်ပါရဲ့။

“အင်း...ဆရာမဟုတ်တာလည်း တယ်တိကျပါလား။ ကျွန်မ ကတော့ အချိန်ကို အဲဒီလောက်ကြီးတန်ဖိုးထားမနေနိုင်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာနေရတာ စိတ်ချမ်းသာတာတော့ အမှန်ပဲမဟုတ်လား”

ဘုရားရေ...ဆရာဝန်ကြီး ဘာကိုရည်ရွယ်လေသလဲ၊ ကေန္တ- အစ်ကိုငယ်နှင့်ယိုးစွပ်ပြီး ပြောတာများလား။

“အဲလိုပြောဖို့တော့ အချိန်စောပါသေးတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှထက်တော့ လွတ်လပ်မှုရှိတာအမှန်ပဲ၊ ဒီမှာက တထိတ်ထိတ် နဲ့ သတိထားနေရမယ့်လူမရှိဘူး။ ခြင်္သေ့ကြီးလိုဟောက်မယ့်သူလည်း မရှိဘူး။ တကယ့်လေကောင်းလေသန့်ရတဲ့နေရာပဲ”

ဒေါက်တာမြတ်နိုးဦးမှာ ဘာမှခွန်းတုံ့မပြန်တော့ဘဲ မေမေ ကြီးအတွက်သာ သောက်ဆေးများပေးနေ၏။ ယမင်းကိုလည်း ဆေးတိုက်ရန် ဆက်လက်ညွှန်ကြားသည်။

ပြီးမှ သူ့ကိုတည်ခင်းညှော်ခံသည့်ကော်ဖီနှင့်မုန့်များကို စား သောက်သည်။ စားသောက်ပြီးသည်နှင့် နာရီကြည့်ကာ.....

“ကဲ...ယမင်း...ဆရာ့ကို ကားပေါ်ထိလိုက်ပို့ဦး၊ အန်တီ... ကျွန်တော်ပြန်ပါဦးမယ်၊ နောက်စနေမှာ တစ်ခါလာကြည့်မယ်၊
ဪ...ဒီနေ့လည်း စနေပဲ၊ ဆရာ ယမင်းကို ပြင်ဦးလွင်အနီးပတ်
ဝန်းကျင်ကို ကားနဲ့ပို့ပေးမယ်လေ၊ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဒီမှာ အဖော်
တွေ၊ အစောင့်တွေ နှစ်ယောက်တောင်ရှိတာပဲ”

ဒေါက်တာမြတ်နိုးဦးက တကယ်ပင်ခေါ်လျှင် ယမင်းရင်ထဲ
မှာ ဘုရားတ၊မိ၏။ တော်ပါပြီနော်၊ ကြောက်ပါတယ်။

“မဖြစ်ဘူးဆရာ၊ ယမင်းက ဒီမှာအလုပ်သမားပါ၊ အလုပ်
ရှင်တွေခွင့်ပြုချက်ရမှ အပြင်ထွက်ခွင့်ရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့ အစ်ကို
ငယ်လည်း အိမ်မှာမရှိတဲ့အတွက် မေမေကြီးကို ကျွန်မအထူးစောင့်
ရှောက်ရပါမယ်”

“အစ်ကိုငယ်...”

ယမင်း၏ခေါ်သံအတိုင်း ဒေါက်တာမြတ်နိုးဦးသံယောင်
လိုက်ပြီး အာမေဇိုတ်လိုက်လျှင် ယမင်းရှင်းပြရပြန်၏။

“နန်းအိတ်ပန်းဝါတို့ခေါ်တဲ့အတိုင်းပေါ့၊ ကျွန်မလည်း ခေါ်
လိုက်တယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ အပြင်ကိုမလိုက်နိုင်လည်း ခြံထဲမှာတော့
ကားနည်းနည်းလောက်ပြောခွင့်ပြုပါ ဒေါ်မေခင်ယမင်း...”

ဒေါက်တာအသံက ခပ်ထေ့ထေ့ဖြစ်လာလျှင် ယမင်းလိုက်
လာရလေ၏။ ခြံထဲမှာပဲ။ စကားပြောရုံပဲလေ။ သူ့ဆေးအိတ်ကို
နဲ့ ယမင်း သူ့ကားဆီလိုက်ဖို့ရသည်။

“ကဲ...ခဏလောက်ထိုင်ပါဦး နင်းဆီခိုင်ကြီးရယ်”

ကားဘေးမြက်ခင်းပြင်မှာ သူကအရင်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ယမင်း
နဲ့လည်း ထိုင်စေ၏။

“ဟိုအိမ်မှာနေတော့ အောင်ထူးခံနဲ့စိတ်မချဘူး၊ ဒီအိမ်
ခြင်းသွားပြီဆိုတော့လည်း ထက်ရဲခန့်နဲ့စိုးရိမ်မိတယ်၊ တာနော
ဘက္ခဘီလူးလို မင်းကို ရွှေကြုတ်ထဲထည့်ပြီး အာခံတွင်းထဲငုံထား
ပေးမယ်ထင်ပါရဲ့”

သူ့စကားတွေက အဆင့်ကျော်လှသည်လား။ သူ့နဲ့ကိုယ်ဟာ
ဘာမှလည်းမဟုတ်ဘဲနှင့်။

“ဆရာ သဘောပေါက်တွေလွဲနေပြီ၊ ကျွန်မ ဆရာ့ကို
ထက်မခံသေးပါဘူး”

“အေးပေါ့လေ၊ ထက်ရဲခန့်ကလည်း သူ့ဌေး၊ အောင်ထူး
ကလည်း သူ့ဌေးဆိုတော့...”

“ဆရာ...စကားပြောရင်ဆင်ခြင်ပါ။ ကျွန်မ မြန်မာအမျိုး
သမီးတစ်ယောက်ပါ။ မိန်းမရှိတဲ့ယောက်ျားဆို လုံးဝခေါင်းထဲမထည့်
ပါဘူး။ သူ့ဟာသူ ရှင်ဘုရင်လောက်ပဲချမ်းသာ...ချမ်းသာ...”

“အင်း...ကြိုက်သွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဟုလူက ရုပ်သိပိဆွေ
တယ်လေ၊ အရွယ်ကလည်းငယ်တော့...”

“လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူးလို့ပြောပြီးပြီ”

ယမင်းစိတ်ဆိုးနေမိ၏။ အိမ်ထောင်သည်နှင့်လာစွပ်စွဲတာကို
ရော၊ အောင်ထူးစံယုတ်မာတာကို သတိရလို့ရော။

“ယမင်းကသာ စိတ်မဝင်စားဘူးပြောနေတယ်၊ မနေ့က
အောင်ထူးစံ ကိုယ့်ဆီရောက်လာပြီး သူ့ရောဂါအကြောင်းပြောပြ
တယ်”

“ရှင်...”

ယမင်းမျက်နှာပျက်သွားသည်ကို ဒေါက်တာမြတ်နိုးဦးစေ
အကဲခတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လေ၏။

“ဒါပေါ့လေ...ငွေခွဲများတော့ ဘယ်ခံနိုင်မှာလဲ၊ ငွေ(၄)သိန်း
ဆိုတာလည်း နည်းတာမှတ်လို့၊ တို့က ဆရာဝန်သာဆိုတယ်၊
သူတို့လောက်ငွေပေါတာမဟုတ်တော့...”

“ဆရာဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ ရှင်းရှင်းပြော...”

ယမင်း၏အသံတို့တုန်ယင်နေသည်မှာ သောကနှင့်ဒေါသ
ဘို့ ၅၀%ဆီ ဖက်စပ်နေလို့ဖြစ်သည်။ အောင်ထူးစံဟာ တော်တော်
ကောက်ကျစ်တဲ့ယောက်ျားပဲ။ ယမင်းကို ကျားကွက်ရွှေ့သလို
အမျိုးမျိုးရွှေ့ပြီး အနိုင်ယူဖို့ကြိုးစားနေတာလား။

ဝေးပါသေးရဲ့။ အသက်သာအသေခံမယ်။ တနယ်တကျေး
ကိုလာပြီးစီးပွားရှာရတာ မသမာသူနှင့်တွေ့ရတော့ သူ့စိတ်ဆင်းရဲ
ခုလွန်းသည်။

“သူက ယမင်းနဲ့ကျကြည့်ချင်တဲ့အကြောင်း၊ ငွေ(၄)သိန်းပေး
မယ့်အကြောင်း၊ ဆရာ့ကို ကူပြီးနားချပေးပါတဲ့လေ”

ဒေါက်တာမြတ်နိုးဦး၏အသံက မချီတင်ကဲ။ မကျေမနပ်
ဖြစ်နေသလို။ ယမင်းမှာလည်း အရှက်တွေကွဲပြီး အောင်ထူးစံ
အပေါ် ဒေါသတွေဖြစ်ရလွန်းသဖြင့် ဘယ်သူ့အပေါ်ပေါက်ကွဲရ

မှန်းမသိတော့ဘဲ မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင်
ငိုချလိုက်မိတော့သည်။

အားကိုးအားထားမရှိဘူးဆိုပြီး စော်ကားရက်လိုက်ကြတာ။
ယမင်းငိုရှိုက်နေတာ ဝမ်းနည်းအားငယ်လို့ထက် ဒေါသတွေထွက်
ရလွန်းလို့ပါ။

ပြန်လို့ကလည်း မဖြစ်။ စာချုပ်ကာလ(၆)လက တစ်လ
တောင်မပြည့်သေး။ ပြဿနာကတက်ချေပြီ။

အဲဒါဘယ်သူ့အပြစ်လဲ။ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ။ အကာအကွယ်
မဲ့သည့်မန်းကလေးက သိပ်လှနေလို့လား။

“အို...မငိုပါနဲ့ယမင်းရယ်၊ ဆရာလေ သူ့အဲဒီလိုပြောတော့
လက်သီးနဲ့ဆွဲထိုးချင်လိုက်တာ၊ ယမင်းငွေ(၄)သိန်းကိုမက်ပြီး သူ့
ကိုကုပေးမှာလည်းစိုးတယ်၊ သူ့မှာ ရောဂါမရှိပါဘူးယမင်းရယ်၊
သူ့မိန်းမအပေါ်စိတ်ကုန်လွန်းလို့၊ စိတ်မပါလို့ဖြစ်ရတဲ့အဖြစ်ပါ။
ယမင်း သူ့ကျော့ကွင်းမှာမိသွားမှာ ဆရာအရမ်းစိုးရိမ်တယ်”
ဒေါက်တာမြတ်နိုးဦးက သူ့မ၏အနားသို့ကပ်လာပြီး တတွတ်

တွတ်ချော့မော့နေသလို သူမကလည်း မျက်နှာကိုလက်နှင့်အုပ်ပြီး
ငိုရှိုက်နေချိန်မှာ ခြံထဲသို့ ထက်ရဲခန့် ပြန်ရောက်လာလေသည်။

ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ပုံစံက သာမန်ပတ်သက်မှုမက။
ကိုယ်က အသက်မကချစ်ရသူမို့ ဦးခေါင်းမိုးကြီးပစ်ခံရသလို အစိတ်
စိတ်အမွှာမွှာကွဲကြေသွားရပေမယ့် ထက်ရဲခန့် ချက်ချင်းပင် စိတ်
ကိုထိန်းချုပ်ရသည်။

ဒီဆရာဝန်ဟာ မေမေ့အပေါ်အနှံ့တာခံကာ ကုသပေးနေ
သည့်ဆရာဝန်။ မေမေ့မျက်နှာ၊ မေမေ့ရောဂါကိုခွဲရမည်။

သို့ပေမယ့် ဒီထက်လည်း ပိုပြီးသူသည်းမခံနိုင်။ ဆရာဝန်
ပုံစံက အသည်းအူပြတ်မျှ ငိုကြွေးနေသည့်ယမင်းကို ပွေ့တော့၊
ချီတော့၊ ရင်ခွင်ထဲထည့်တော့မတတ် ပျာယာခတ်နေသည်မဟုတ်
ပါလား။

“တောက်”

ရင်ထဲမှာ မကျေမနပ်ဖြစ်ရတာလည်း အလွန်။ ယမင်းဟာ
ဒေဗြဟောက်လို လျှာနှစ်ခွနဲ့ လာသမျှလက်ခံနေတဲ့မိန်းမလား။

“အဟမ်း...အဟမ်း”

အသံပေးရင်း သူ့ဖြည်းညင်းစွာလျှောက်လာလျှင် သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး ကပျာကယာပင် ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားကြ၏။

“ဟော...ကိုထက်တောင်ပြန်လာပြီလား။ ခင်ဗျားမယ်တော် ကြီးကတော့ တောနဲ့ပဲတည့်တာလား။ သားတော်မောင်ကပဲ အပြု အစုကောင်းလို့လားမသိဘူးဗျာ။ ချက်ချင်းကို တိုးတက်လာလိုက် တာနော်”

ဒေါက်တာမြတ်နိုးဦးက ဟန်မပျက်ပင် မတ်တပ်ရပ်လျက် ထက်ရဲခန့်ကို စကားရောဖောရောပြောလိုက်လျှင် သူကလည်း အလိုက်အထိုက်ပင် ပြန်ပြောလေ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာက ပိုပြီးစိတ်ချမ်းသာမယ်ထင်ပါတယ် သားနဲ့လည်း အမြဲတွေ့ရတယ်လေ၊ အခြွေအရံတွေကလည်း များ တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ လောကမှာ ငွေကချည်းပဲ အရေး အကြီးပါဘူးလေ၊ မေတ္တာတရားကသာ အရေးကြီးဆုံးပါ။ ဒီမှာ တော့ မေတ္တာတွေက အလှုံ့ပယ်ရနေတာကိုး”

“ကိုယ့်မိခင်ကို ဒီလောက်ဂရုစိုက်တဲ့သားလိမ္မာမျိုးလည်း

နီးသားတာကိုးဗျာ၊ တစ်ချို့က သမီးမှလိမ္မာတယ်ထင်ကြတယ်ဗျ၊ ဆားမှ၊ သမီးမှရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ လိမ္မာဖို့ကသာအဓိကကျတာပါ။ ဆဲ...ဆရာပြန်ဦးမယ်၊ နောက်စနေမှ တစ်ခါလာကြည့်မယ်၊ လိုအပ် ဆာ ယမင်းကိုညွှန်ကြားခဲ့ပါတယ်၊ အရေးကြီးရင်လည်း အချိန် အလွန်ဖုန်းဆက်ပေါ့ဗျာ၊ ဪ...ယမင်းကိုလည်းချော့လိုက်ပါဦးဗျာ၊ ဆရာစကားပြောတာလွန်သွားလို့”

ပြောပြီး ဒေါက်တာမြတ်နိုးဦး ကားပေါ်သို့တက်လျှင် ထက် နှစ်ကလည်း ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် ရယ်ရယ်မောမောနှင့်နှုတ်ဆက် ဆိုက်၏။

“ဖြည်းဖြည်းမောင်းနှော်ဆရာ၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါ တယ်ဗျာ၊ မေမေက ဆရာကိုသိပ်အားကိုးတာ”

နှစ်ယောက်သား လက်တပြုပြန်ရုံနေကြစဉ် ယမင်းမှာ အိမ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့လေသည်။

သို့သော် မရပါချေ။

လွင့်ခနဲနေအောင် ဆွဲအလှည့်ခံလိုက်ရမှုကြောင့် သူမ ဆလွန်ထိတ်လန့်သွားပြီး သူမ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရသည်က

မျက်နှာတစ်ခုလုံးဖွေးဆုတ်ဖြူလျော်နေသည့် ထက်ရဲခန့်၏မျက်နှာ
ဖြစ်သည်။

“လာပါဦးမရွှေအထက်တန်းစားကြီးရယ်...ကျွန်တော်မို့
ကြီးကို နည်းနည်းလောက်အရေးလုပ်ပြီးရှင်းပြပါဦး။ ခင်ဗျားလည်း
ပုံတွေခမ်းနားဆန်းပြားလွန်းလို့ ဒီကလူဆို၊ လူရိုင်းကြီးမှာ အဖွင့်
ထွက်တော့မတတ်ခံစားနေရပါပြီ”

ယမင်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး အံ့သြထိတ်လန့်ခြင်းနှင့်အတူ နှစ်
ရိမ်ကြင်နာမိတာကလည်း ထပ်တူထပ်မျှ။ သူ့မျက်ဝန်းတွေ ရဲရဲ
အောင် သွေးကြောတွေသန်းနေပုံက ခံစားမှု၊ ကြေကွဲမှုတို့ အထွတ်
အထိပ်ရောက်နေကြောင်းသိသာစေသည်။

သူက ယမင်းကို လက်မောင်းရင်းမှဆွဲပြီး အိမ်နှင့်ဝေးရာ
သို့ အတင်းခေါ်ဆောင်သွားလိုက်သည်မှာ အရပ်တစ်ရပ်ကိုဆို
သွားသည့်နယ်။

“အား...လွှတ်ပါအစ်ကိုငယ်ရယ်၊ ယမင်းကိုလွှတ်ပါ။ ယမင်း
အရမ်းကြောက်တယ်”

သူမအတွက် အလွန်ခံစားကြေကွဲနေရသည့်ထက်ရဲခန့်၏

ယမင်း မထီလေးစားမလုပ်ရက်ပါ။ မလုပ်ရဲပါ။ ယောက်ျားဆိုတာ
ခွဲပွေးလိုပဲမဟုတ်လား။ သူတို့ကို သွားပြီးစော်ကားမိလျှင် အသေ
ခံသတ်နိုင်ပေသည်မို့။

အိမ်နှင့်အတော်လှမ်းသည့် မြက်ခင်းသို့ရောက်သည့်အခါ
သူက ယမင်းကိုတွန်းထည့်လိုက်သဖြင့် ယမင်း ပုံလျက်သားလဲကျ
သွား၏။

ယမင်းမှာ ကြောက်လန့်လိုက်ရတာ မချီမဆန့်။ သူ့ကို
ယမင်း အရမ်းကြောက်ရွံ့မိသွားပြီး ကိုယ့်အဖြစ်ကိုလည်း ဝမ်းနည်း
အနားလှသဖြင့် မျက်ရည်များက တသွင်သွင်စီးကျလာပြန်၏။

သူက အံ့ကြိတ်လျက် ယမင်းကို မတ်တပ်ရပ်နေရာမှ ငဲ့
ကြည့်သည်။

“မင်းရဲ့မျက်ရည်တွေ ခုထိမကုန်သေးဘူးလားဟင်၊ ဟို
ယောက်ျားနဲ့တွေ့တော့ မျက်ရည်ကျပြလိုက်၊ ဒီယောက်ျားနဲ့တွေ့
တော့ မျက်ရည်ကျပြလိုက်နဲ့ မင်းမျက်ရည်တွေကို ငါမသတိတော့
ဘူး...သိလား...”

“ရှင်...”

သူ့အပြောက မစူးမစမ်းဘဲ ပက်စက်လွန်းလှသည်မို့ ယမင်းမှာ မျက်ရည်တွေပင် ချက်ချင်းအငွေ့ပျံသွားအောင် ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်သွားရ၏။

မျက်လုံးလေးအပြူးသား။ နှုတ်ခမ်းလှလှလေးအပိုင်းသားဖြင့် ယမင်းအံ့ဩထိတ်လန့်စွာ သူ့ကို တဒင်္ဂကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

သူ မချီတရိခံစားနေရတာမှန်ပေမယ့် ဒီလောက်စော်ကားပြောဆိုတာကိုတော့ ယမင်းမခံရပ်နိုင်ပါချေ။

ချုံးချုံးကျအောင် ငိုကြွေးခံစားနေရာမှ မခံချင်သည့်မာနက ဟုန်းခနဲကြွတက်လာသည့်အခါ ယမင်း သူ့ကိုဘာမှရှင်းမပြချင်တော့။

ဖြစ်ချင်တာတွေဖြစ်လာပစေ။ တစ်ယောက်တည်းနဲ့ရင်ဆိုင်အနိုင်ယူသွားမယ်။ အောင်ထူးစံမကလို့ အောင်ထူးစံရဲ့ဘိုးအကြီးလာလည်း ယမင်းမကြောက်တော့ဘူး။

သူ့ကိုလည်း လုံးဝအားမကိုးတော့ဘူး။ သတ္တိတွေနှင့် သူ့တောင့်တင်းသွားလျှင် ယမင်း သူ့တွန်းလှဲထားသည့်နေရာမှ ခနဲထရပ်ပစ်လိုက်၏။

“ဒီမှာ...ရှင် ကျွန်မကို ဘာမှပြောဆိုရိုက်ပုတ်နေစရာမလိုဘူး။ ကျွန်မ ရှင့်ဇနီးမဟုတ်ဘူး။ ရှင် ကျွန်မကိုအမြင်မရှင်းဘူး မဟုတ်လား။ ရတယ်၊ ဒီအတိုင်းပဲထားလိုက်”

“ရှင်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းပဲချစ်လိုက်၊ မုန်းလိုက်၊ ခံစားလိုက်ဖြစ်နေတာ၊ ကျွန်မ ရှင့်ကိုလုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူး။ အခုဆို ပိုတောင်ကြောက်သွားသေးတယ်၊ ဒီလောက်ရိုင်းစိုင်းတဲ့ ကြောင်နာတတ်တဲ့ မစာနာတတ်ယောက်ျားမျိုးကို ကျွန်မမုန်းတယ်၊ နွဲဘယ်”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘာမှမဆိုဘူး။ ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်မဟာ ရှင့်အလုပ်သမား၊ မေမေကြီးရဲ့စပါယ်ရှယ်နာစ်၊ ရှင်းပါတယ်နော်၊ ရှင့် ကျွန်မကို လက်ဖျားနဲ့မှမထိပါနဲ့၊ စကားလုံးတွေနဲ့လည်း မဖော်စားပါနဲ့”

ခပ်ရှင်းရှင်းပြောပြီး ခပ်မော့မော့လေး သူမချာခနဲလှည့်ဆွက်လာလျှင် ထက်ရဲခန့်မှာကြောင်သွား၏။ မိန်းမတို့၏သဘော၊ မိန်းမတို့၏မာနကို သူမသိ။

သူ့က သူ့ကိုဖက်တွယ်ပြီး ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်ပြီး အဖြစ်သနစ်

တွေရှင်းပြ၊ နတ်သံနှောမည်လို့ထင်ထားသမျှ ယမင်းက သံမဏိ ထက်တောင်မာကျောနေ၏။

ယမင်းရယ်.....

မင်းဟာ အညာပလီမလေးဖြစ်ခဲ့ရင်တောင်မှ မင်းမျက်ရည် လေးတွေကိုသုတ်ပြီး မင်းကိုယ်လုံးလေးကိုပွေ့ပြီး အရူးတစ်ယောက် လို မင်းပြောသမျှ ကိုယ်ကယုံလိုက်မယုံကောင်ပါ။

ခုတော့ သူမက သိပ်ချစ်တတ်သည့်အရူးတစ်ယောက်ကို မထိမဲ့မြင်ကျောခိုင်းပြီး အညာပလီစကားတစ်ခွန်းတစ်လေကိုမှ အရေးလုပ်ပြီး မပြောခဲ့ပါချေ။

“ယမင်း...”

“ယမင်း...”

သူ့အသံတွေ ကြေကွဲအက်ဖွဲ့ပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး အချစ်မီးကြောင့်လောင်မြိုက်သွားရလျှင် ရင်ထဲမှာ ထိုးအောင့်တက် လာပြီး သူ့မျက်လုံးတွေပြာသွားကာ ထက်ရဲခန့် နေရာမှာပင် ပုံ လျက်သား ဒူးညွတ်ကျသွားရသည်။

အချစ်ရယ်.....

ကိုယ်ဘယ်လောက်တောင် မင်းကိုချစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးသိပါတယ်။ မင်းက ဘာကြောင့်များ မသိသား ဆိုးရွားနေခဲ့ရတာလဲကွယ်။

ယမင်းမှာလည်း သူ့အသံက ကြေကွဲတုန်ခါလွန်းသဖြင့် နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြီးကြည့်မိလျှင် နေရာမှာပင်ဒူးညွတ်လဲကျသွား သည့်ထက်ရဲခန့်ကို စိုးရိမ်စွာမြင်လိုက်ရသည်။

သည်တော့လည်း သူမဟန်မဆောင်နိုင်ပါ။ ရင်ထဲမှမြတ်နိုး တွယ်တာမိသူမို့ သူ့အနားသို့အပြေးသွားကာ ယမင်းဖေးမထားမိ သည်။

“အစ်ကိုငယ်...အစ်ကိုငယ်...ဘာဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

“ယမင်း...ယမင်းရယ်...”

မချီတင်ကဲအသံနှင့် သူ့ကိုယ်လုံးကြီး သူမရင်ခွင်ထဲသို့ တအိအိလဲပြိုကျလာလျှင် ယမင်း မနိုင်တနိုင်နှင့်ဖေးမထားရ၏။

မရှူနိုင်၊ မရှိုက်နိုင်အောင်ပင် ရင်ထဲဆို့သွားရသည့်အစ်ကို ငယ်ခံစားချက်ကို သူမ ဥပေက္ခာမပြုရက်တော့ပါ။ သူ့ကိုပွေ့ပြီး ဖေးမထားရင်း မျက်ရည်တွေနှင့် သူမ ရှင်းပြဖို့ပြင်ရသည်။

“ယမင်းကို အထင်မလွဲပါနဲ့အစ်ကိုငယ်ရယ်၊ ယမင်း ကိုယ့် ဘဝကိုယ်နာကျည်းလွန်းလို့၊ နာသာခံခက်ဖြစ်ရလွန်းလို့ ငိုမိတာ ပါ။ မျက်ရည်ကျမိတာပါ။ အဲဒါကို အစ်ကိုငယ်က မမေးမပြန်းဘဲနဲ့ အမြင်နဲ့တင်စွပ်စွဲတော့ ယမင်း မထူးစိတ်၊ အရိုင်းစိတ်ဝင်သွားပြီး အစ်ကိုငယ်ကိုကျောခိုင်းလိုက်တာပါ”

“အစ်ကိုငယ်မေတ္တာကို ယမင်းနားမလည်သေးဘူးလား ကွယ်”

သူ့အသံက ယခုထိ မချီတရီနှင့်ညည်းတွားလျက်။

“နားလည်လို့ပဲ ယမင်းအဖြစ်တွေကို ပြောပြဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက် ပါပြီ၊ ယုံတာ၊ မယုံတာကတော့ အစ်ကိုငယ်အပိုင်းပေါ့လေ၊ ပြီး တော့ ဖွင့်မပြောခင် အစ်ကိုငယ်ကို ယမင်းမေတ္တာရပ်ခံချင်ပါသေး တယ်၊ ယမင်းကြောင့် အစ်ကိုတို့မောင်နှမတွေ၊ သမီးယောက်ဖ တွေ ပိုပြီးပြဿနာတက်ကြမှာတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ အစ်ကိုငယ် ထိန်းချုပ်နိုင်ရမယ်နော်”

“အင်းပါ...ကတိပေးပါတယ်”

အစ်ကိုငယ်၏ကျောဘက်မှ ဖေးမထားရင်း အောင်ထူးစံ

သုတ်မာပုံနှင့် သူ့ရောဂါကိုအကြောင်းပြပုံ၊ ယခု ဆရာဝန်ကိုပါ ယမင်း၏သိက္ခာကျဆင်းအောင် ဖွင့်ပြော၊ တိုက်တွန်းခိုင်းပုံတို့ကို ချက်ချည်လည်ရွဲနှင့် သူမပြောပြလိုက်လျှင် ထက်ရဲခန့်မှာ အကာ အကွယ်မဲ့ရှာသည့် ချစ်ရသူမျက်နှာငယ်မလေးကို အလွန်ပင်သနား သွားမိပါချေ၏။

သူ့ကျောဘက်မှာ သူ့ကိုဖေးမထားရှာသည့်ယမင်းကိုလည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ရောက်အောင် ဆွဲပွေ့ယူလိုက်မိသည်။

“တောက်...လူပါးဝလိုက်တာအောင်ထူးစံရယ်၊ ငါ့အစ်မ မျက်နှာကိုမှမထောက်၊ တော်ပြီယမင်း...မေမေနဲ့ယမင်းကို ကိုယ် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဟိုအိမ်ကိုပြန်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒီမှာပဲနေရမယ်၊ နောက် မေမေကျန်းမာရေးလေးနည်းနည်းကောင်းလာရင် လက် ထပ်ကြမယ်၊ ကိုယ် အထင်မှားမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

“ကိုယ့်ရင်ထဲလည်းဝင်ကြည့်ပါဦးယမင်းရယ်၊ ကိုယ်အသက် လောက်ချစ်မိတဲ့ချစ်သူက ဟိုဆရာဝန်ရှေ့မှာ ငိုပွဲဆင်နွဲနေပြီး ဟို ကလည်း ပွေ့တော့မလို၊ ချီတော့မလိုပုံပုံနဲ့လေ...”

ယမင်းကတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အစ်ကိုငယ်၏ရင်ခွင်ထဲ တွင်သာ ကြေကွဲစွာငြိမ်သက်နေမိ၏။

သူမရဲ့ဘဝက ပင်လယ်ပြင်ကိုထွက်မိခဲ့ပြီမို့ မိမိ၏လှေငယ်
ကိုသာ မတိမ်းမစောင်း၊ မမှောက်၊ မနစ်ရအောင် ကံ၊ ဉာဏ်
သတိ၊ ဝိရိယတို့နှင့်လှော်ခတ်ရပေတော့မည်မဟုတ်ပါလား။

အစ်ကိုငယ်က အောင်ထူးစံလုပ်ပုံကိုခံပြင်းလွန်းသဖြင့် မေး
ကြောကြီးများထန်တင်းနေပြီး ရင်ခွင်ထဲမှသက်လျာကိုသာ ကျစ်
ကျစ်ပါအောင်ပွေ့ဖက်ဖျစ်ညှစ်ထားလျှင် ယမင်း ဆက်လက်ပြီး
မငြိမ်သက်နိုင်တော့ပါ။

“သွားစို့အစ်ကိုငယ်...ယမင်းတို့ အိမ်ပေါ်သွားကြရအောင်
နော်၊ မေမေကြီးလည်း သူ့သားငယ်ကိုမျှော်လှရော့မယ်”

“ယမင်းရယ်...ကိုယ်စိတ်မချလိုက်တာကွာ”

ယမင်းက နေရာမှအရင်ထရပ်လိုက်ပြီး အစ်ကိုငယ်ကိုဆွဲ
ထူလိုက်သည်။ သူ့မေမေကိုသတိရသွားမိတော့လည်း အစ်ကိုငယ်
ရုပ်သွင်က ပြန်လည်ကြည်စင်သွားသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်ထူးစံ၏တိုက်ကွက်တွေကို အစ်ကိုငယ်
သိသွားခဲ့ပြီမို့ ယမင်းအတွက် မဟာရံတံတိုင်းကြီးပမာ အကာ
အကွယ်ပေးမည်ဆိုတာ ယုံမှားဖွယ်မရှိတော့ပါပေ။

အခန်း(၁၇)

ရှမ်းဆရာကြီးနှင့်လည်း တစ်ဖက်မှ ရိုးရာနည်းဖြင့်ကုသ
သဖြင့် တစ်ပတ်အတွင်း မေမေကြီး၏ရောဂါမှာ အတော်ပင်ထူး
ခြားလာလေ၏။

စကားကိုလည်း တစ်လုံးချင်း လေးလံစွာပြောနိုင်လာပြီး
မုက်နှာမှာလည်း ကြည်ကြည်လင်လင်ပြန်ဖြစ်လာခဲ့ပေပြီ။ နဂိုက
သေန့်တသန်ဖြစ်နေသောညာလက်ကလေးမှာ ကောင်းစွာသန်မာ
လာပြီး ကျန်ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများကိုလည်း ရှမ်းဆရာကြီး
က အကြောဖွင့်ကုသပေးနေဆဲဖြစ်သည်။

အစ်ကိုငယ်ကလည်း အလုပ်လုပ်စရာရှိသည့်အခါလုပ်ပြီး
အားသည်နှင့် သူ့မိခင်၏အခန်းထဲမှာရှိနေသည်။ ဆေးဝါးအပြင်
စိတ်ဓာတ်အရပါ အားရှိတက်ကြွစေသည်ပို့ထင်။ ဒေါ်နွယ်နွယ်ခေါ်

၏ရောဂါအခြေအနေက တစ်ရပ်ရပ်တိုးတက်ကောင်းမွန်လျက်
ယမင်းတို့၏စကားဝိုင်းတွင်ပင် မေမေကြီးပါ ရောနှောပြီး

တစ်ခွန်းစ၊ နှစ်ခွန်းစပြောနိုင်ချေပြီ။
ယနေ့ညတွင်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ဒေါ်နန်းအိနှင့်ဒေါ်နန်း
ဘောက်တို့က စားသောက်စရာများကို ရေခွေးကြမ်းတတ်စွာ

တစ်လုံးနှင့်စီစဉ်ထားပြီး မီးလင်းဖိုအနားမှာ ဝိုင်းထိုင်ကြသည်။
မေမေကြီးလည်း အိမ်မှာပေါ်မှဆင်းကာ သူမတို့၏စကား

ဝိုင်းတွင် ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ကာပါဝင်လေ၏။
စကားဝိုင်းမှာ အစ်ကိုငယ်၊ ယမင်း၊ ဒေါ်နန်းအိ၊ ဒေါ်နန်း

ဘောက်နှင့် မေမေကြီး၊ ပေါင်း(၅)ယောက်၊ ခေါ်ပုတ်ကြော်၊ တို့
ကြော်၊ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်တို့ကို ရေခွေးကြမ်းနှင့်တွဲဖက်

သောက်ရတာလည်း စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ။
မေတ္တာတို့ဖြင့်နှွေးထွေးသော အိမ်ကလေးပါပင်။ မေမေ

မှာလည်း တပြုံးပြုံးနှင့်။ သူ့ရောဂါတောင် သူမေ့နေသလားမသိ
တော့ချေ။

စကားတွေကတော့ ထွေရာလေးပါးနှင့် မိသားစုအကြောင်း။
ယမင်း၏အကြောင်းကိုလည်း သူတို့မေးမြန်းကြသည်။

နောက်ဆုံး ဒေါ်နန်းအိနှင့်ဒေါ်နန်းဘောက်စိတ်ဝင်စားသည်
မှာ ဒေါ်ကေသီခန့်နှင့်ထက်ရဲခန့်တို့မောင်နှမ၏ အမွေကိစ္စပင်ဖြစ်
တော့သည်။

သူတို့က မေမေကြီးဒေါ်နွယ်နွယ်ခန့်နှင့်လည်းရင်းနှီး ဘာ
ငြီးငြိမ်းအောင်လူနှင့်လည်း ရင်းနှီးကြသည်မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်မတို့ မသိလို့မေးပါရစေမခန့်ရယ်၊ ကေသီက အခု
နှင့် ရဲတိုက်ကြီးကိုရော၊ ပွဲရုံတွေကိုရော၊ ကုန်ကားကြီး(၆)စီးကိုပါ
အိုင်စီးထားတော့ မောင်ထက်မှာ မနစ်နာပေဘူးလား။ သူ့ခမျာ
အစ်ကိုကြီးအောင်လူပေးခဲ့တဲ့ ဒီခြံပဲအမွေရတော့မှာလား။”

“အို...ဒေါ်နန်းအိရယ်...မေမေ စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်
အောင် ဒီစကားတွေမပြောကြပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာမှမမက်မော
တော့။ မေမေကျန်းမာပြီး အသက်ရှည်ဖို့သာအဓိကပါ။ အခု
ကျွန်တော်ရတဲ့ဒီသစ်သီးခြံကြီးကလည်း ကေ(၂၀)လောက်ရှိပြီ။”

သစ်သီးမျိုးစုံ သူ့နေရာနဲ့သူ စိုက်ပျိုးထားခဲ့တာမဟုတ်လား ကျွန်တော် အဆင့်အတန်းမှီမှီနေလို့ရပါတယ်”

ထက်ရဲခန့်မှာ မိခင်စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးသဖြင့် ဒေါ်နန်းအိမ်ပိတ်ပင်လိုက်သော်လည်း ဒေါ်နန်းဘောက်က တစ်စခန်းထဲမှာ သည်။

“မဟုတ်ပါဘူးမောင်ထက်ရယ် ဒီသစ်သီးခြံက ဘယ်လောက်ပဲဝင်ငွေကောင်းကောင်း ကုန်ကားတစ်စီး၊ နှစ်စီးရဲ့တန်ဖိုးတောင် မရှိပါဘူး၊ ပြေးကြည့်မှ ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်ထဲရှိတဲ့ဟာ၊ ကောင်းတာလေ...လောဘကိုကြီးတယ်၊ ပွဲရုံမှာလည်း သူ့လင်ဆွေ ငါ့မျိုးတွေချည်းပဲ လက်ဝါးကြီးအုပ်နေကြတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးအောင်လူကတော့ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားတော့ အမွေကိစ္စကိုတာမှမစိစဉ်ခဲ့ရဘူး၊ မမခန့်ရှိတာ သားနဲ့သမီး ညီညီမျှမျှရအောင် အမွေကိစ္စကို စိစဉ်ခဲ့ဖို့ကောင်း တယ်”

ဒေါ်နန်းအိနှင့်ဒေါ်နန်းဘောက်တို့က တစ်လှည့်စီတိုက်တိုက် နေကြလျှင် မေမေကြီးမှာ မျက်ရည်တွေကျလျက် ခေါင်းကိုးညှိတ်ပြနိုင်သည်။

ထက်ရဲခန့်မှာ သူ့မေမေ၏ခြေထောက်ကလေးများကိုဆုပ်ဆုပ်ပေးရင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက်။

“တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ မေမေကတစ်မျိုးထင်နေပါဦးမယ်၊ ကျွန်တော် မေမေ့ကိုခေါ်ထားတာ အမွေကိစ္စဆောင်ရွက်ပေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ့ကို သက်ရှိထင်ရှားရှိတုန်းမှာ ပြုရလုပ်ကျွေး နိုင်လို့ပါ”

“မမက ဖေဖေသေကတည်းက ဒီလုပ်ငန်းကိုဦးစီးလုပ်ကိုင် ထားခဲ့တာဆိုတော့ လုပ်ငန်းသဘောကနီလည်းနားလည်နေတယ်၊ မေမေက အစကတည်းကမှ ဒါတွေနားမလည်ခဲ့တာ၊ ခုကျမှ ဝင် ခြိတ်အပင်ပန်းလည်းမခံပါစေနဲ့တော့၊ မေမေစိတ်ချမ်းသာဖို့သာ အဓိကပါ၊ ဒေါ်နန်းအိတို့စေတနာကို ကျွန်တော်လေးစားပါတယ်၊ နားလည်းနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ဗျာ...နောက် ဒီအကြောင်း တွေတော်ပါတော့နော်၊ မပြောကြပါနဲ့တော့၊ မေမေပျော်ရွှင်နေတာ မိကျွန်တော်မြင်ချင်တယ်၊ မေမေမျက်ရည်ကျတာ မမြင်ရက်ပါ ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘာပစ္စည်းမှမမက်မောပါဘူး၊ ဒီလိုနေရတာပဲ ခြိမ်းချမ်းပျော်ရွှင်ပါတယ်”

ထက်ရဲခန့်၏တည်ငြိမ်သောအသွင်နှင့် လေးနက်သော စကားကြောင့် အားလုံးတိတ်ဆိတ်သွားကြပြီး မေမေကြီးကိုယ်တိုင် ကလည်း သူ့သားငယ်၏ခေါင်းလေးကိုသာ သူ့လက်ကလေးတစ်ဖက်ဖြင့် ယုယစွာပွေ့ထားခဲ့လေသည်။

ယမင်းမှာ သား၏မေတ္တာနှင့်မိခင်၏မေတ္တာတို့ ကူးလူးယှက်သွယ်နေကြပုံကိုဒေးကြည့်ရင်း ပျက်ရည်ဝဲရလေ၏။

“ကဲ...ကဲ...စိတ်မချမ်းသာစရာစကားတွေကို ထားလိုက်ပါစားစရာတွေကိုသာ စားကြရအောင်”

ယမင်းက အားလုံးကိုဆော်သြလိုက်ပြီး တိုဟူးကြော်ပန်းကန်ကို စတင်နှိုက်ကာ မေမေကြီးထံသို့ ယူပေးလိုက်သည်။

နောက် သူမလည်း တစ်ခုယူစားလိုက်၏။ သည်တော့မှ သက်ပြင်းကိုယ်စီချကာ အားလုံးရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စားကြသောက်ကြလေတော့သည်။

အခန်း(၁၈)

“မေမေရေ...မေမေ”

ကလေးလေးနယ် တစာစာအသံပေးရင်း ဒေါ်ကေသီခန့် အိမ်ပေါ်သို့ပြေးတက်လာပုံက မိခင်ကိုလွမ်းဆွတ်တမ်းတနေသည့် သမီးတစ်ယောက်အသွင်။

မနက်(၉)နာရီခန့်ရှိပြီ။ အိမ်ပေါ်မှာ အစ်ကိုငယ်လည်းမရှိသည့် အချိန်ဖြစ်၏။ ယမင်းမှာ မေမေကြီးကို အုန်းဆီလိမ်းပြီး ဆံပင်ဖြီးသင်ကာ ထုံးဖွဲ့ပေးနေချိန်ဖြစ်သည်။

“မေမေ”

မီးလင်းဖိုဘေးမှာ အိပ်ယာလေးတွေနှင့် ဝိုင်းပတ်နွေးထွေး

သည်မေမေကြီး၏အခန်းကို ဒေါ်ကေသီခန့်က နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး အပြစ် တင်လိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး...မေမေ့ကို အတင်းခေါ်သွားပြီး ဖြစ်သလို ထားတယ်၊ ဝက်သိုက်ကြီးကျနေတာပဲ၊ လူမမာဆိုတာ သန့်သန့် ရှင်းရှင်း၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနေရ မြင်ရမှ စိတ်ရှင်းမှာပေါ့၊ ဘာလဲ... တစ်အိမ်လုံးရှိသမျှလူတွေ ဒီအခန်းထဲမှာ လာအိပ်ကြတာလား”

ခါးကိုထောက်ပြီး ဒေါ်ကေသီခန့်ဆူပူငေါက်ငမ်းနေလျှင် ယမင်းမှာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

ထိုစဉ် သူမ၏နောက်မှ အောင်ထူးစံ အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ သည်။ မင်းသားလိုချောသည့်ရှုပ်မှာ မင်းသားရှုံးအောင်လည်း ဝတ် ဆင်ခြယ်မှုန်းထား၏။

သူကလည်း မေမေကြီးကို တကယ့်လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဟန် မျိုးနှင့်။

“မေမေ...နေရစားရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဟိုမှာလို ဈေး မနီးတော့ ဟင်းစုံအောင်စားရမှာမဟုတ်ဘူးနော်၊ မေမေကြည့်ရတာ နည်းနည်းပိန်သွားသလိုပဲ၊ ယမင်းရော နေကောင်းရဲ့လား၊ လူက တော့ နည်းနည်းဝလာတယ်”

ယမင်းမှာ ဒေါ်ကေသီခန့်၏ရှေ့မှာမို့ မကောင်းတတ်သဖြင့် သွားလေးအကျဲသားနှင့် ပြုံးပြရ၏။ အိလည်လည်ရုပ်နှင့်ပေါ့။

ဒေါ်ကေသီခန့်ကတော့ တစ်ခန်းလုံးကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး အပြစ်တွေတင်ကာ မြည်တွန်တောက်တီးနေလေဆဲ။

ဒေါ်နန်းအိနှင့်ဒေါ်နန်းဘောက်တို့မှာ အခန်းထဲသို့ဝင်မလာ ခဲ့ကြပေမယ့် အခန်းအပြင်ဘက်နှင့် မီးဖိုဆောင်အကူးနားမှာ လာ ဦးကပ်နားထောင်နေကြ၏။

“မေမေနော်...သားကိုမင်မနေနဲ့၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးက ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်၊ ဟိုမှာဆို ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းလည်းနီး၊ ဆရာဝန် လည်း အချိန်မရွေးဝင်နိုင်၊ ထွက်နိုင်တယ်၊ အစားအသောက်ဆို လည်း လိုလေသေးမရှိ၊ နှာစိတ်လည်းငှားပေးထားတယ်၊ နှာစိတ်က ဆော့ ထားပါတော့လေ၊ ကဲ...မေမေ့ကိုထည့်တုန်းက ဟိုမှာ တစ်ပတ်၊ ဒီမှာတစ်ပတ်နေရမယ်ဆိုပြီး ထည့်လိုက်တာ၊ အခု တစ်ပတ်ပြည့်ပြီ၊ ကေသီ မေမေ့ကိုပြန်လာခေါ်တာ”

အစ်ကိုငယ်မရှိတုန်း သိပ်ပြီးမလှုပ်နိုင်၊ မရှားနိုင်သည့်မေမေ ဟို ဒေါ်ကေသီခန့်က အနိုင်အထက်ပြုပြီး ခေါ်လေမည်ထင်။

သူ့ကားထဲမှာ ဗလကောင်းကောင်းနှင့်လူနှစ်ယောက်က အသင့်စောင့်နေသည်။ ပုံစံကြည့်ရတာ အစ်ကိုငယ်ရှိမရှိစုံစမ်းပြီးမှ ဝင်လာကြသည့်ပုံ။ မိခင်ကိုတော်တော်ချစ်လို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် လှယက်ပြီးကြည့်နေကြသည့်ပုံစံ။

“မ...လိုက်...သေး...ဘူး...”

အာလေး၊ လျှာလေးနှင့် မေမေကြီးက ခေါင်းခါရင်း၊ လက်ကာရင်း ငြင်းဆန်လိုက်လျှင် ဒေါ်ကေသီခန့်မှာ ယမ်းပုံမီးကျဖြစ်သွားလေ၏။

“ဟင်...မေမေဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်၊ မေမေမျက်နှာလိုက်တယ်ပေါ့လေ၊ ကေသီကလည်း မေမေသမီးပါမေမေနဲ့ မေမေကို လုပ်ကျွေးနေတဲ့သမီးပါ၊ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုပေးနေတဲ့သမီးပါ၊ မေမေမလိုက်ရင် ကေသီကတော့ အတင်းခေါ်မှာပဲ”

ဒေါ်ကေသီခန့်အကြမ်းဖက်မည်ပြင်လျှင် ယမင်းတို့မှာ အခက်တွေ့နေကြရလေ၏။ အိမ်မှာ မိန်းမသားချည်းပဲမဟုတ်ပါလား။

တကယ်ဆို ဒေါ်ကေသီခန့် ဒီလိုမလုပ်သင့်။ မိခင်ကိုချစ်လွန်းလို့ဟုပြောရအောင်လည်း ဟိုအိမ်မှာ သူ့ဘယ်လို မိခင်ကိုဆက်ဆံတယ်ဆိုတာ ယမင်းအသိ။

တစ်နေ့ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်သာ မိခင်ကိုမျက်နှာလာပြသကာ ဘာ့အတွက် အကြမ်းပတမ်းအတင်းခေါ်နေရလေသနည်း။

အဖြေကရှင်းပါသည်။ သူဌေးတွေမို့ သားကို တိတ်တိတ်အမွေပေးမှာစိုးလို့သာဖြစ်ရမည်မဟုတ်ပါလား။ အောင်တူးစံက ဝင်ပြီးအမှတ်ယူပြန်သည်။

“မကလည်းကွာ...မေမေက လိုက်မှာပေါ့၊ အဲဒီလိုအတင်းခေါ်နေစရာမလိုဘူး၊ မေမေက ကိုထက်ခေါ်လို့သာ အားနာလို့လိုက်ခဲ့တာပါ၊ လူကြီးဆိုတာ ကိုယ်တစ်သက်လုံးနေခဲ့တဲ့နေရာကိုသာ ခင်မင်တွယ်တာကြာမြဲပါ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေခေါင်းချခဲ့တဲ့နေရာလည်း ဖြစ်တယ်လေ”

အောင်တူးစံ ဘယ်လိုပင်ပြောပြော မေမေကြီးမှာခေါင်းခါပြီ။

“မ...လိုက်...ဘူး...”

လက်ကလေးတကာကာနှင့်ငြင်းဆန်နေပုံမှာ သနားစဖွယ်ကောင်းလှ၏။ ဒေါ်ကေသီခန့်ကတော့ ဘီလူးထွက်။

“မလိုက်လို့မရဘူးမေမေ၊ မေမေက ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူး၊ တော်ကြာ ထက်က လည်ပါတီသနဲ့ မေမေကို စာချုပ်တွေ”

ဘာတွေ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းရင် လုံးဝမထိုးနဲ့နော်၊ မေမေ့ကို အကျွန်
ကိုယ်ပြီး လက်မှတ်တွေထိုးခိုင်းမှာစိုးတယ်၊ မဖြစ်ပါဘူး။ မေမေ
အိမ်မှာရှိမှ၊ ကေသီမျက်စိအောက်မှာရှိမှဖြစ်မှာပါ။”

တဖြည်းဖြည်း စကားထဲကဇာတ်ပြလာသည့်ဒေါ်ကေသီခန့်
ကို ချောင်းနားထောင်နေသည့်ဒေါ်နန်းအိတို့မှာ အမြင်ကတ်ရွံ့မှန်း
သွားကြသည်။

အစကတည်းကသိပြီးသားပေမယ့် ယခုလိုမျက်ဝါးထင်ထင်
မြင်ရ၊ ကြားရသည့်အခါ အော့နလုံးနားမိတာအမှန်။

“ကဲ..မေမေ..သွားမယ်၊ ငထက်မရှိတုန်းသွားမှဖြစ်မယ်
ဒီ ကောင်က တစ္ဆတ်ထိုးတဖောက်ကန်း၊ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး
ကိုယ် လည်းဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲနဲ့ မအေကိုခေါ်ပြီးဒုက္ခပေးတာသာကြည့်
မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဟဲ့...ယမင်း...သိမ်းလေ၊ ပစ္စည်းတွေသိမ်း”

“မ...လိုက်...ဘူး...”

မေမေကြီးကစ်ယောက်တည်းပြောနေရရှာတာ သနားစရာ
ကောင်းလွန်းလှသဖြင့် ယမင်းလည်း မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝင်ပြော
ရပါတော့သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုငယ်ပြန်လာမှ ပြောပြီးခေါ်ပါလား
မရယ်၊ သူ့တုန်းကလည်း မမကိုပြောပြီးမှခေါ်တာပါ၊ တော်ကြာ
အစ်ကိုငယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

“ညည်းလျှာမရှည်ပါနဲ့၊ သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်တာက အရေး
ကြီးသလား၊ မေမေက ပိုပြီးအရေးကြီးသလား၊ ငါကတော့ မေမေ
အတွက်ပဲကြည့်ရလိမ့်မယ်၊ ညည်းကတော့ မေမေသွားရာလိုက်ရုံ
ပေါ့အေ၊ မေမေအနားမှာမနေဘဲ ဘယ်မှာများနေချင်သေးလို့လဲ”

ယမင်းမတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဒေါ်ကေသီခန့်က သူခေါ်လာ
သည့်လူနှစ်ယောက်ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး မေမေကြီးကိုအတင်းပွေ့ချီပြီး
ခေါ်နေတော့သည်။

ဒေါ်နန်းအိတို့လည်း မနေသာတော့ပါ။ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ပြီး
ဒေါ်နွယ်နွယ်ခန့်အား အတင်းခေါ်မသွားကြရန် တားဆီးကြလေ၏။

“အဲဒီလိုအတင်းအကျပ်မလုပ်ပါနဲ့ကေသီရယ်၊ မောင်ထက်
လာရင် ငါတို့ဘယ်လိုပြန်ပြောရပါ့မလဲ”

ဒေါ်နန်းအိတို့မှာ အိမ်ဖော်များမဟုတ်ကြဘဲ လူမှုရေးအရ
လာရောက်ကူညီနေသည့် အိမ်နီးချင်းများပေမို့ ဒေါ်ကေသီခန့်ကို
အရမ်းမကြောက်ကြပါ။

“ရှင်တို့နဲ့ဘာဆိုင်သလဲ ကိုယ့်အမေကိုယ်ခေါ်တာပဲ ငထက်
လာရင်ပြောလိုက်၊ နင့်အကြံ ဒါအကုန်ပဲလားလို့”

နောက်ဆုံး ဒေါ်ကေသီခန့် မေမေကြီးကိုအတင်းပွေ့ချီစေ
ပြီး ကားပေါ်သို့အတင်းတင်လျက် ယမင်းမှာ မည်သို့လုပ်ရမှန်းပင်
မသိတော့ချေ။

သူမ၏တာဝန်က မေမေကြီးကိုစောင့်ရှောက်ရန်ဖြစ်သည်မို့
ယောင်နောက်ဆံထုံးပါဆိုသလို ယမင်း မေမေကြီးနောက်သို့လိုက်
ဖို့ဆုံးဖြတ်ရပါတော့သည်။

မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် ဒေါ်နန်းဘောက်တို့ကိုတစ်ချက်ကြည့်
ပြီး သူမ မေမေကြီးနှင့်အတူ ဒေါ်ကေသီခန့်၏ သားရဲတွင်းနှင့်တူ
သောရဲတိုက်ကြီးသို့ လိုက်ပါသွားရသည်။

အခန်း(၁၉)

နေ့လည်ထမင်းစားချိန်ကျမှ ထက်ရဲခန့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့
သည်။ တစ်မနက်လုံး အလုပ်သမားများနှင့်ခူးဆွတ်ပြီး ပွဲရုံသို့
ကားများနှင့်သစ်သီးများပို့နေရသောကြောင့် ထက်ရဲခန့်အိမ်မပြန်
နိုင်ခဲ့ပါ။

သူပြန်လာလျှင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ အိမ်ပေါ်မှအသံများမကြား
ဘဲ သုဿာန်တစ်ပြင်နှယ် တိတ်ဆိတ်လျက်။

ရင်ထဲမှာထိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး ထက်ရဲခန့် အိမ်ပေါ်သို့လျှင်ခြင်စွာ
အောက်ခွဲလျှင် မေမေရှိရာအခန်းမှာ ဟာလာဟင်းလင်း

သူ့ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ထက်ရဲခန့် အခြေအနေ တွေကိုတွေးဆလိုက်မိသည်။ မေမေ့ကို သူ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် မမအတင်းအကျပ်ခေါ်သွားခဲ့ပေပြီ။

နောက်တစ်ချက်က အလွန်ပါးနပ်ကောက်ကျစ်သည် အောင်ထူးစံ၏ဖိအားပေးမှုကြောင့်ပေါ့။

“တောက်...”

ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည့်အခန်းထဲမှာ ယူကြိုးမေ တောက်ခေါက်ရင်း သူ့ရင်ထဲမီးတောက်နေမိစဉ် မီးဖိုဘက်မှ ဒေါ်နန်းအီနှင့်ဒေါ်နန်းဘောက်တို့ မျက်ရည်စက်လက်နှင့်ပြေးထွက်လာကြသည်။

“အမယ်လေးမောင်ထက်ရယ်...တကယ့်ကို ဓားပြမပါမီ မအေကို ဓားပြတိုက်သလို အတင်းခေါ်သွားခဲ့တာပါ။ မမခန့်ခမှာ လက်ကလေးကာ ခေါင်းကလေးခါပြီး “မ...လိုက်...ဘူး...မ...လိုက်...ဘူး...” နဲ့ အတင်းငြင်းရှာပါတယ်”

“သူတို့က ဘယ်နှစ်ယောက်တောင်လာလို့လဲ၊ ဒေါ်နန်းအီ တို့ကလည်း သုံးယောက်တောင်ဟာကို ယမင်းကရော ဘာမှမသိ ပြန်ဘူးလား”

“သူတို့က(၅)ယောက်တောင်လာတာကွယ်၊ သူတို့ပင်ပေမာ သယ်၊ နောက် ဗလကောင်းကောင်းနဲ့လူနှစ်ယောက်ရယ်၊ ဒီခိုင်ဘာ နှစ်လေ၊ မမခန့်ကို ဗလကောင်းကောင်းနဲ့လူနှစ်ယောက်က အရှုပ် ကလေးပွေ့ခည်းပွေ့ခေါ်သွားကြတာ”

“တောက်...လူပါးဝလိုက်တာ၊ ယမင်းကရော ဘာလို့လိုက် သွားတာလဲ၊ ဒီအိမ်အကြောင်းသိရက်နဲ့...”

လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်၊ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ် ပြီး ထက်ရဲခန့်ပေါက်ကွဲဒေါသထွက်နေမိသည်။

“ယမင်းခမျာလည်း မောင်ထက်လာမှ ပြောပြီးခေါ်ဖို့ဟန် ဘားပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့က မမခန့်ကိုအတင်းခေါ်သွား တော့ ဒေါ်နန်းအီတို့ကို မျက်ရည်အပြည့်နဲ့တစ်ချက်ကြည့်ပြီး နွား မကြီးဟာ နွားကလေးပါသွားတဲ့နောက်လိုက်ရသလိုမျိုး မလွဲသာ လို့ လိုက်သွားရရှာတာပါ”

“သူဘာမှာခဲ့သေးလဲ”

“သူကတော့ဘာမှမဟာဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကေသီခန့်ကတော့ နှင့်အကြံဒါအကုန်ပဲလားလို့ မေးခိုင်းလိုက်တယ်”

“တောက်...”

“သူကပြောသေးတယ်မောင်ထက်ရဲ့၊ မမခန့်ကမလိုက်ဘူးဆိုတော့ မလိုက်လို့မဖြစ်ဘူးတဲ့၊ မေမေကဘာမှသိတာမဟုတ်တော့ဘူး၊ တော်ကြာ မောင်ထက်က စာချုပ်တွေ၊ ဘာတွေလက်မှတ်ထိုးခိုင်းမှာစိုးတယ်တဲ့၊ မေမေ ကေသို့မျက်စိအောက်မှာရှိမယ့်အထိအတင်းမရရအောင်ခေါ်သွားတာ”

ထက်ရဲခန့်မှာ ထိုစကားကိုကြားလိုက်ရလျှင် ရူးသွပ်သွားသကဲ့သို့ တဟားဟားအော်ရယ်လိုက်လေသည်။

သို့သော် သူ့ရယ်သံက လောကကိုနာကျည်းလွန်းသည့်အသံ။ စိတ်နာလွန်းသည့်အသံ။

“သူ့စိတ်နှိုးနှင်းပြီး ကျွန်တော့်ကိုမယုံသင်္ကာဖြစ်နေတာကို သူ့လိုပဲ အမွေတွေကို မလိမ့်တပတ်နဲ့ လက်ဝါးကြီးအုပ်မှာစိုးတာကိုး၊ ကျွန်တော်ဘယ်လိုပဲရှင်းပြ၊ ရှင်းပြ သူ့ဘယ်ယုံမလဲ၊ သူက ပစ္စည်းဥစ္စာကို ကိုးကွယ်တန်ဖိုးထားတဲ့သူမို့ ကျွန်တော် မေမေ့ကို ကိုးကွယ်တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ ဘယ်ယုံမလဲ၊ ဩော်...ဒုက္ခ... ဒုက္ခ...”

“မေမေ့မှာ ရှမ်းဆရာကြီးနဲ့လည်းကု၊ ဆရာဝန်နဲ့လည်းကုရတဲ့အပြင် ကျွန်တော်တို့တွေကပါ ဝိုင်းပြီးပြုစုယုယကြလို့ စိတ်

မင်းသာနေရတဲ့ဘဝကနေ အခု ငရဲတွင်းကိုပြန်ရောက်သွားရပြန်

“အေးကွယ်...မမခန့်မဟု ကျွဲနှစ်ကောင်ကြားက မြေစာပင်ဖြစ်နေရရှာပြီ၊ မင်းတို့မောင်နှမရဲ့ လွန်ဆွဲပွဲမှာ ကြားထဲကဒုက္ခနောက်နေရရှာတယ်”

ဒေါ်နန်းအိက မပြောတတ်၊ ပြောတတ်နှင့်ဝင်ပြောလျှင် ထက်ရဲခန့် ခေါင်းခါပြီးရှင်းပြရသည်။

“ကျွန်တော်က အလကားနေရင်း လွန်လိုက်ဆွဲနေတာ မဟုတ်ပါဘူးဒေါ်နန်းအိရယ်၊ ကိုယ့်မေမေ ကျန်းမာချမ်းသာဖို့သာ နားရှုရည်စူးတာပါ၊ ဒါ မမရဲ့အတ္တတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ ဒုက္ခတွေပါ”

“ဟုတ်သားပဲ၊ နန်းအိကလည်း...စကားလည်းမပြောတတ်နဲ့”

ဒေါ်နန်းဘောက်က အားနာစွာဝင်ပြောလေ၏။ နှစ်ယောက်အသုံးကို ဘာစကားမှမပြောတော့ဘဲ မေမေအိပ်သွားသည့်အိပ်ယာခန်းမှာ ထက်ရဲခန့် ညင်သာစွာလှဲလျောင်းလိုက်သည်။

မေမေ့အတွက် ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ငါဘာလုပ်ပေးနိုင်

မလဲ။ ယမင်းအတွက်ကရော။ အောင်ထူးစံဟာ ကျားချောင်းချောင်း
ပြီး ခြင်္သေ့အုပ်အုပ်ပစ်မှာ အသေအချာ။

သူ့ဘဝရဲ့အတင်းဆုံး၊ အခိုင်မာဆုံး သံယောဇဉ်ကြီးနှစ်ကြီး
ဟာ သူ့လည်ပင်းကို တင်းတင်းရစ်ရစ်ချည်လှပါလားလေ။ ငါ ဘာ
ဆက်လုပ်ရမလဲ။

ချက်ချင်းပင် အိပ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထကာ ထက်ရဲခန့်
လောင်းကုတ်အင်္ကျီကို ကောက်ဝတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်လဲမောင်ထက်”

သူ့အရိပ်အခြည်ကြည့်နေသည့် ဒေါ်နန်းဘောက်ကလွန်
မေးလျှင် အဖြေမပေးဘဲနှင့် သူ အိမ်အောက်သို့အပြေးဆင်းခဲ့
သည်။

ဒေါ်နန်းဘောက်တို့နှစ်ယောက် အိမ်အောက်သို့အပြေးဆင်း
လာကြသောအခါ ကားကိုတရကြမ်းမောင်းထွက်သွားသည့် ထစ်
ရဲခန့်၏ကားနောက်ပိုင်းကိုသာ မြင်လိုက်ကြရပါတော့သည်။

အခန်း(၂၉)

သည်နေ့ အောင်ထူးစံရော၊ ကေသီခန့်ပါ ပွဲရုံသို့မသွားကြ
ပေ။ ထက်ရဲခန့်ရောက်လာမှာကို ကြိုတင်သိနေကြသည်မဟုတ်
ပါလား။

မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်သည်လို့ပဲနှိုင်းရမလား။ ခိုးတတ်လို့ ယိုး
တတ်တယ်လို့ပင်ပြောရမလားတော့မသိ။ ကိုယ်က ကလိမ်ကကျစ်
လုပ်ခဲ့သည်မို့ ထက်ရဲခန့်ကလိမ်ကကျစ်ပြန်လုပ်သွားမှာကိုလည်း
ကေသီခန့် စိုးရိမ်လှပါသည်။

ညှော်ခန်းထဲမှာ လင်မယားနှစ်ယောက် ပွဲရုံများရှိစာရင်းများ
ကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရင်း စကားစမြည်ပြောနေကြသည်။

အိမ်ပေါ်ရှိ မေမေ့ကိုအခန်းမှာတော့ မေမေနှင့်ယမင်းဆီ ပိုနေမြဲ၊ ကျားနေမြဲရှိနေကြပေလိမ့်မည်။

“ကိုထူးဟာ လူငယ်ပေမယ့် သိပ်ပြီးအမြော်အမြင်ရှိတာပဲ နော်၊ မ အာက ဒီလိုမတွေးမိဘူး၊ မေမေ့ကိုငထက်ခေါ်သွားတာ အေးတောင်အေးသေးတယ်လို့ထင်မိတာ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲမရယ်၊ ကိုယ်တွေးသလိုတွေးကြည့်ပါဦး လူတိုင်းကို ကိုယ့်လိုရိုးရိုးကြီးမမှတ်နဲ့မရဲ့၊ ကိုထက်ကလည်တယ် နော်၊ မေမေ့ကို စေတနာတွေအရမ်းရှိပြီ၊ အရမ်းဂရုစိုက်ပြီး အမွေ တွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ်သွားမှာ၊ စာချုပ်ချုပ်ပြီး လက်မှတ်ထိုး ခိုင်းမှာ၊ တွေးကြည့်ရင် အသိသာကြီးပါကွာ တို့မက သိပ်ရိုး တာကိုး”

အောင်ထူးစံမှာ ‘အမွေ’ဆိုသည့်မက်လုံးနှင့် မီးထိုးပေးလျှင် ကေသီခန့် မေမေ့ကို ထက်ရဲခန့်လက်ထဲတွင်မထားနိုင်တော့ချေ

သို့မှလည်း တစ်ချက်ခုတ်၊ နှစ်ချက်ပြုတ်ဆိုသလို ယမင်းပါ ဒီအိမ်မှာနေရမည်မဟုတ်ပါလား။ အောင်ထူးစံမှာ ရင်ထဲမှာကျား ပြုံးပြုံးရင်း ကေသီခန့်ကိုကြည့်လိုက်၏။

ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ အဖြေတစ်ခုတော့ထုတ်ရပေမည်လေ။ နှစ်ယောက်သား ညှဉ်ခန်းထဲတွင် စာရင်းအင်းများကြည့်ရှု စေဆေးနေဆဲ အခန်းတံခါးဝုန်းခနဲပွင့်သွားသည်။

“အာဠာဝကလာပြီ”

ကေသီခန့်၏သွားကြားထဲမှ ထွက်လာသည့်အသံက ခပ် လုံးတိုး။

လင်မယားနှစ်ယောက် ဝင်လာသည့်ထက်ရဲခန့်ကိုကြည့်လိုက် ကြသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲမမ၊ ကျွန်တော့်ဆီမှာနေလို့ မေမေ့ကျန်းမာရေးတိုးတက်လာတာကို မုဒိတာမပွားနိုင်ဘူးလား၊ နောက် မေမေ့ကျန်းမာသွားတော့ ပြန်ခေါ်ပေါ့၊ ကျွန်တော် ဟိုမှာ နှမ်းဆရာကြီးနဲ့လည်း ကုပေးနေတယ်၊ မေမေ့ကို ဘက်စုံ ထောင့် ခိုနည်းနဲ့ကုပေးနေတာပါ၊ မေမေဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာသွား တယ်မှတ်သလဲ”

ကေသီခန့်၏ရှေ့တည့်တည့်မှာရပ်ပြီး ထက်ရဲခန့်၏ရင်ဘတ် တစ်ခုလုံး နိမ့်ချည်၊ မြင့်ချည်ဖြစ်နေ၏။ သူ့စိတ်ကို အဆမတန် ထိခိုက်နေသည်မဟုတ်ပါလား။

ကေသီခန့်က မခိုးမခန့်အပြားနှင့် ထက်ရဲခန့်ကို ခပ်တေတေ ကြည့်လိုက်သည်။

“နင်စကားပြောတာကြည့်ပြော၊ ဒီအိမ်မှာရော မေမေစိတ် မချမ်းသာလို့လား၊ ဒါ မေမေ နှစ်ပေါင်းများစွာနေလာခဲ့တဲ့အိမ် ပြီးတော့ ဖေဖေခေါင်းချခဲ့တဲ့အိမ်၊ နင် ကားတွတ်ထိုးခေါ်သွားလို့သာ မေမေ့မေ့မှာ မလိုက်ချင်ဘဲလိုက်ရတာ၊ နင်တကာယ်စေတနာရှိရင် နှင့်ရှမ်းဆံရာကြီးကို ဒီတွတ်ပေးပေါ့၊ အဓိကက မေမေနေကောင်း သွားဖို့ပဲမဟုတ်လား၊ နင်ကုတဲ့ကက်ရုံးထောင့်ခုံနည်းတွေကို ပြော ပြလေ၊ ငါလည်းကုပေးနိုင်တာပဲ”

“စကားကိုကပ်မပြောပါနဲ့မကေသီ၊ မမ မလုပ်ပေးနိုင်တာ တွေးခများကြီးပါများ၊ မတူတာတွေလာမနိုင်ပါနဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ့ကိုငါလုံးဝပြန်မထည့်နိုင်ဘူးထက် နှင့်လို့ပြဿနာတစ်ယောက်ထက်စာရင် ငါက မေမေ့ကို အများကြီး ပိုပြုစုပံ့ပိုးနိုင်ပါတယ်”

“မေမေ့သဘောထားကိုမေးဦးလေ”

“အို...ဒါကတော့ မေမေက လေဖြတ်ထားတဲ့သူဆိုတော့

ကောင်းမှန်း၊ ဆိုးမှန်းမှမသိတော့တာ၊ ငိုချင်ငို၊ ရယ်ချင်ရယ်နဲ့ မေမေဘာမှမသိတော့ဘူး”

“မေမေ့ကို ဒီလိုမပြောပါနဲ့မကေသီ၊ မေမေ အားလုံးနား သည်ပါတယ်”

ထက်ရဲခန့်နှင့်ကေသီခန့်တို့ အချေအတင်ပြောနေကြသည့် စကားပိုင်းထဲသို့ အောင်ထူးစံလုံးဝမပါဝင်ချေ။ သူကလက်သည်။ ဒီလောက်ပြဿနာကြီးထဲမှာ သူဝင်လျှင် ပိုဆိုးမည်ကိုကြိုသိပြီးသား။

ဒီတော့ ကိုယ်လိုချင်သည့်အဖြေကို ကေသီခန့်မှတဆင့်သာ သူထုတ်ယူတော့မည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေမေ့ကို ငါ့ဆီမှာပဲထားမယ်၊ ငါ့မျက်စိ အောက်မှာပဲထားမယ်၊ ဒါ ငါ့ရဲ့နောက်ဆုံးအဖြေပဲ”

ဆိုအပေါ်မှာခြေချိတ်ထိုင်ရင်းနှင့် ကေသီခန့် နိုင်ထက်စီးနင်း ပြောလျှင် ထက်ရဲခန့်ရင်မှာ မိုက်ခနဲဖြစ်ရ၏။ သူ့ခေါင်းထဲမှာ အချက်ပြမီးတွေက ဖွင့်ချည်၊ ပိတ်ချည်။

ငါဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ မေမေနဲ့ယမင်းအတွက် ငါဘာလုပ်

လေးနှစ်လေး ဘာလုပ်ပေးသင့်သလဲ။ သူ့ရိုရက်နှင့် သူ့သံယောဇဉ် ကြီးနှစ်ချောင်းဟာ ပရမ်းပတာ၊ ဖရိုဖရဲတွေဖြစ်ရမှာလား။

သူ ခပ်တည်တည်ပင် ကေသီခန့်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုတာ မှာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အဖြေက ထွက်သွားပြီ။ ဒိုင်းခနဲပဲ။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို ကျွန်တော် ဒီအိမ်မှာပြန်လာနေမယ်”
“ဘာ...”

ဒီအသံကတော့ အောင်ထူးစံထံမှ လန့်ဖြန်ပြီးထွက်လိုက် သည့်အသံ။

သူက ဝံပုလွေလိုလူမို့ ခြင်္သေ့လိုရဲရင့်သည့်ထက်ရဲခန့်ကို အလိုမရှိတာအမှန်။

လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ကြက်သေသေသွားကြသည်။ သို့သော် ထက်ရဲခန့် လာမနေနဲ့လို့ သူတို့ပြောခွင့်မရှိပါ။ ထက်ရဲခန့်ဟာ စွန့်ပစ်ထား သည့်သားလည်းမဟုတ်။

သူ့သဘောမကျလို့ ဆင်းသွားပြီး သူ့သဘောနှင့်သူ ပြန်

ဘက်လာနေမှာကို ကေသီခန့်နှင့်အောင်ထူးစံတို့ ကန့်ကွက်လို့မရ။ နှင်ချလို့မဖြစ်။

“နေပေါ့၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်နေတာပဲ”
“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော့်အခန်းမှာ ကျွန်တော်ပြန်နေမယ်”
အောင်ထူးစံရင်ထဲမှာ ထက်ရဲခန့်ကို အကြိမ်တစ်ရာလောက် သနတ်နှင့်ပစ်သတ်နေမိသည်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...”
သာသနာဖျက်။ ဂြိုဟ်ကောင်။
အောင်ထူးစံစိတ်ဆိုးမည်ဆိုလည်း ဆိုးချင်စရာ။
ထက်ရဲခန့်၏နဂိုအခန်းက မေမေကြီးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်

အခန်းဖြစ်သောကြောင့်ပါပင်။

အေးလေ...ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယမင်းဟာ ဒီအိမ်ပေါ် ပြန်ရောက်လာပြီမို့ အောင်ထူးစံ တစ်နည်းနည်းနှင့်တော့ သွေး ဆောင်ကြစည်နိုင်သေးသည်မဟုတ်ပါလား။

ထက်ရဲခန့် အပေါ်ထပ်သို့ ခြေသံခပ်ပြင်းပြင်းနှင့်တက်သွား

သည်ကံကြည့်ပြီး အောင်ထူးစံတောက်ခေါက်မိသည့်အခါ ကေသီ
နေ့ကလွမ်းကြည့်သည်။

အထင်မလွဲအောင် သူ့ဖြေရ၏။

“မြွေပွေးခါးပိုက်ပိုက်ရသလိုပဲမ၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ မေဇေ
ကိုအပိုင်ကိုင်ပြီး အမွေတွေလက်ဝါးကြီးအုပ်သွားမှာစိုးရတယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ကေသီခန့် ကဲကဲမဆတ်နိုင်တော့ပြီ။ သူ
မောင်တဖွတ်ထိုးကလည်း မလွယ်သည်မို့.....

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စပိုင်ထားပြီး စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့လေ”

အခန်း(၂၉)

မေမေကြီး၏အနားမှာ သားငယ်ရောက်ရှိလာသည့်အပြင်
ရမ်းဆရာကြီးကလည်း လိုက်လာပြီးကုသပေးပါသည်။ ယမင်း
အတွက်လည်း အစ်ကိုငယ်လာရောက်နေထိုင်ပေးသည့်အတွက်
အတိုင်းအဆမရှိအောင် ဝမ်းသာကြည်နူးရပါ၏။

အောင်ထူးစံလက်မှ လွတ်ပြီမဟုတ်ပါလား။ ကျားကြီးလို
အစ်ကိုငယ်ရှေ့မှာ ဝံပုလွေအောင်ထူးစံမလှုပ်သား။

ကေသီခန့်တို့လင်မယားမှာ ထက်ရဲခန့်ကိုမနေစေချင်သော်
လည်း မပြောသာ၍ ကြည့်နေကြရ၏။ ရင်ထဲမှာတော့ အမြန်ဆုံး
ပြန်စေချင်နေသည်။ သူ့ရှိလျှင် ကေသီခန့်တို့လင်မယား၏စိတ်ထဲ
မှာ မြွေပွေးခါးပိုက်ပိုက်ထားရသလို ထင်မိ၏။

ဘယ်အချိန်မှာများ မေမေ့ကိုအမွေလွှဲခိုင်းမလဲ။ မလိန် တပတ်လုပ်လေမလဲဟု စိုးထိတ်နေရသည်မဟုတ်ပါလား။

ယခုဆိုလျှင် လင်မယားနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက် စီသာ ပွဲရုံသို့သွားကြပြီး ကျန်တစ်ယောက်က ထက်ရဲခန့်ကို စောင့်ကြည့်နေကြရသည်။

မေမေ့မှာလည်း တစ်နေ့တခြား အခြေအနေတွေတိုးတက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာစရာ။ ညဘက်များတွင်လည်း မေမေကြီး၏ အခန်းထဲမှာ နန်းအိ၊ ပန်းဝါ၊ ယမင်းတို့နှင့်အတူ ထက်ရဲခန့်ပီစောင့်အိပ်ပေးသည်။

သူ့မေမေ၏ကုတင်ပေါ်မှာ သူ့ပါအတူအိပ်ပေး၏။ ထက်ရဲခန့်က အမြဲလိုလို မေမေ့အနားမှာ၊ ယမင်းအနားမှာ နေတတ်သဖြင့် အောင်ထူးစံလုံးဝမကျေနပ်။

သူက ကေသီခန့်ကို ပစ္စည်းဥစ္စာချမ်းသာလို့ယူထားပေမယ့် စိတ်ကုန်နေပြီမဟုတ်ပါလား။ လောလောဆယ် သူ့ဘဝ၏အဓိက ပစ်မှတ်က ယမင်းဖြစ်နေပြီ။

ယမင်းနှင့်နားလည်မှုယူပြီးပါက သူ့တနည်းနည်းဖြင့် အစီအစဉ်တွေပြောင်းလွှဲချင်ပါသေးသည်။

တစ်ည မေမေကြီး၏အခန်းထဲမှာ သူတို့တွေအားလုံး ခုစည်းဖြစ်ကြသည်။ သားငယ်က မိခင်ကို လက်ပွန်းတတီးပြုစုသည်မို့ သမီးနှင့်သားမက်ကလည်း သည်းသည်းလှုပ်ပြရပေမည်။

အမွေတွေက မေမေ့ပါးစပ်ထဲတွင်ရှိသေးသည်မဟုတ်ပါလား။ ညဘက် မေမေကြီးကိုစောင့်ရန်အတွက် အစားအသောက်များစီစဉ်ထားနေကျအတိုင်း စားပွဲပေါ်မှာ လက်ဖက်သုတ်တစ်ပန်း၊ ကန်နှင့် ပြောင်းဖူးပြုတ်အစေ့ခွင်ပြီးသား ဆီဆမ်းတစ်ပန်းကန်။ ခနောက် ရေခွေးတတ်ပူးကြီးကတစ်လုံး။

အိမ်သားတွေရှိသမျှဝိုင်းနေကြသည့်အတွက် မေမေကြီး၏ ချက်နာမှာလည်း ပီတိတွေဝေလျက်။ သားနှင့်သမီးကလည်း ခါဘိုင်းလို တကျက်ကျက်နှင့်ရန်မဖြစ်ကြဘဲ စကားစမြည်တွေပြောနေသည့်အတွက် မေမေကြီးက ပီတိနှင့်စကားတစ်ခွန်းကို မနည်းကြိုးစားပြီးပြောလိုက်သည်။

“မေမေ...ဝမ်း...သာ...ဒယ်...”

“မေမေ...အ...မွေ...ပေး...မယ်...”

စကားက တစ်လုံးချင်းနှင့် လေးလေးပြောရသည်မို့ သိပ်

တော့မပိသ။ ကေသီခန့်မှာ မေမေစကားကို ထက်ရဲခန့်မကြားမိ
အောင် သူ့စကားတွေနှင့် လှိုင်းပိုင်းပြီးဆူညံနေလေ၏။

ကေသီခန့်အနေဖြင့် အမွေတွေကို သူပဲ လက်စနှင့်ဆက်
လက်လုပ်ကိုင်အပိုင်စီးသွားချင်သည်။ ထက်ရဲခန့်ကတော့ သူ
နေလက်စဖြစ်သည့် ခြံကြီးထဲမှာပဲနေပစေ။

ထက်ရဲခန့်မှာ လောဘနည်းသူဖို့ တရားတဘောင်တွေဆွဲ
ပြီးတော့လည်း အမွေကိုလုယက်နေမည်မထင်။

မေမေက သူမကိုပဲပေးခဲ့သည်ဆိုလျှင်ပင် နာခံမည့် လူညံ
လူအေးတစ်ယောက်။ အဓိကက မေမေ သားငယ်ကို တရားဝင်
အမွေပေးနိုင်ရေးပါပဲ။ ဒါကလည်း လွယ်ပါသည်။ မေမေ့ကို ဒီ
ရောဂါအခြေအနေမှ မထမြောက်အောင်၊ မတိုးတက်လာအောင်
ထိန်းထားဖို့ပဲဖြစ်သည်။

ကိုယ့်မိခင်ကို မသေစေချင်ပေမယ့် မေမေ့ကို လူကောင်း
တစ်ယောက်ပြန်မဖြစ်စေချင်တော့တာ ကေသီခန့်နှင့်အောင်ထူးစံ
၏ဆန္ဒပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း မေမေ့အခြေအနေတိုးတက်လာတိုင်း

ဘည့်သည့်အစားအစာလေး။ မတည့်သည့်ဆေးဝါးလေးများနှင့်
သူတို့က ပြန်လည်ထိန်းယူကြလေ၏။

ဘယ်သူမှမသိကြအောင်ပေါ့။ ယခုလည်း မိခင်အနားမှာ
ဆွဲဆုပ်လက်နယ်ပြုသယောင်နှင့် လူအုပ်ထဲဝင်ရောနေကြပေမယ့်
လောဘသားများပီပီ သူတို့အကြံအစည်က ထက်ရဲခန့်ကို အကဲ
ခတ်ရန်သာ။

ထက်ရဲခန့်ကတော့ မိခင်ပေါ်မှာ စေတနာအပြည့်နှင့်။

“ရှမ်းဆရာကြီးက အရမ်းတော်တာမေမေရဲ့၊ သူကုလို့
သူ့ကုသွားတဲ့သူတွေကို အများကြီးပဲ၊ သူနဲ့မေမေနဲ့လည်း ကံစပ်
မီးဒိဋ်မယ်”

“ယမင်းကလည်း အပြုအစုကောင်းပါတယ်လေ၊ တကယ့်
ကိုစေတနာပါပါနဲ့ ပြုစုတဲ့အတွက် ကိုယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ယမင်းအရမ်းပင်ပန်းနေပြီ၊ အခုလို ညဦးပိုင်း ဘယ်သူမှ
အိပ်တုန်း ယမင်းသွားအိပ်ပါလား၊ ကိုယ်တို့အဖွဲ့တွေက (၁၁)
အနီလောက်ထိစောင့်ပေးမယ်လေ၊ အဲဒီကျမှ နိုးမယ်၊ သွားအိပ်...
သွားအိပ်...”

ထက်ရခန့်စီစဉ်နေလျှင် အောင်ထူးစံတစ်ကိုယ်လုံး သွေး
တွေ နိုးကြားဆူပွက်သွား၏။ ဒါအကွက်ပဲ။

ယမင်းက လုပ်လက်စအလုပ်လေးတွေမပြတ်သေးသဖြင့်
မေမေကြီးကို လုပ်ကိုင်ပေးနေဆဲ အောင်ထူးစံအသာလစ်ကာ
ယမင်း၏အခန်းထဲသို့ လှစ်ခနဲဝင်နေလိုက်၏။

ယမင်း၏အခန်းက စေ့ရုံစေ့ထားတာမဟုတ်ပါလား။ ယမင်း
၏အခန်းက မေမေကြီး၏အခန်းနှင့်နည်းနည်းလှမ်းပေမယ့် အစ်ကို
ငယ်အိမ်ပေါ်မှာရှိနေသဖြင့် သူမမကြောက်ပါ။

အခန်းထဲသို့ သူမလှမ်းဝင်လိုက်သည်။ အိပ်ရေးပျက်တာ
များလှပြီမို့ သူမမှာ အိပ်ဖို့ပဲအာသီသရှိ၏။ သို့ပေမယ့် ဝတ်ထား
သည့်အနွေးထည်က အစ်ကိုငယ်ဝယ်ပေးသည့်ယုန်မွှေးဆွယ်တာ
ပန်းရောင်လေးမို့ သူမ အနွေးထည်ချွတ်လိုက်သည်။

ပေါ်လာသည့် ဘလောက်(စ်)ပန်းရောင်အိအိလေးပေါ်မှာ
အနွေးထည်တစ်ခုထပ်ဝတ်ဖို့ပြင်နေဆဲ တံခါးပိတ်သံနှင့်အတူ ဖြန့်
ခနဲ နောက်ဘက်မှချုပ်ဖက်၊ ဖက်ခံရသည်နှင့်အတူ ပါးစပ်ပါအပိတ်
ခံလိုက်ရသည်ကြောင့် ယမင်း လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ထိတ်လန့်
သွားမိ၏။

အောင်ထူးစံ.....

ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ပဲရှိတာပဲ။ အစ်ကိုငယ်က

ဘာ? ဒီလိုမလုပ်။

ပန်းသေချင်လို့သာတော်တော့တယ်။ သူ့လောက်ယုတ်မာ

တာ၊ သူ့လောက်သောင်းကျန်းတာ ရှိတောင်ရှိမယ်ထင်။

ကိုယ့်မှာလည်း ချောချောလှလှမိန်းမရှိရက်နှင့်။ ပြီး သူ့
နိမ်းမက အဖွားကြီးလည်းမဟုတ်သေးပါဘူး။ အရွယ်ကောင်းတုန်း
ပဲ။

သူ့ချုပ်ဖက်ထားပုံက သန်မာထက်သန်လွန်းသဖြင့် ယမင်း
မလှုပ်နိုင်ရုံစဉ် သူက ဘာစကားမှမပြောဘဲ ပွဲပြီးဖို့သာလုံးပန်း
နေ၏။

အခန်းတွေက အကောင်းစားတွေမို့ တစ်ခန်းမှာဖြစ်နေတာ
နောက်အခန်းတွေကသိပါ့မလား။ လူရှိသရွေ့ကလည်း မေမေကြီး
၏အခန်းမှာ။

ယမင်း အားကုန်ရုန်းကန်နေသော်လည်း သူက လက်တစ်
ဖက်ဖြင့် ပါးစပ်ကိုပိတ်ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က သူမ၏ခါး
ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဖက်ချုပ်ထားသည်။

ရွတ်ဆိုပြီး ကုတင်ပေါ်သို့ဆွဲလှဲ အပေါ်မှ ပြားခနဲပိချလိုက် ပုံက ကျင်လည်မြန်ဆန်လွန်းလှ၏။

ယမင်းကလည်း အိမ်မြှောင်ပါးစပ်ထဲမှယင်ကောင်ထို အစွမ်းကုန်လူးလွန်ရင်း အရှက်အတွက် ရုန်းကန်နေလေဆဲ။

ဝုန်းခနဲတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ ထက်ရဲခန့်ဝင်လာပြီး အောင် ထူးစံကို ခွပ်ခနဲဆွဲထိုးပစ်လိုက်သံက အဆက်မပြတ်။

“ကို...အစ်ကိုငယ်...”

ဖရိုဖရဲအဝတ်အစားများကိုဖုံးဖိရင်း ယမင်း နေရာမှာတင် ဆတ်ဆတ်တုန်နေစဉ် သူမ၏အခန်းထဲသို့ လူများပြေးဝင်လာကြ သည်။

ထက်ရဲခန့်ကတော့ အောင်ထူးစံကို တခွပ်ခွပ်နှင့်ထိုးကြိမ် နေလေဆဲ။

“အောင်မလေး...သေပါပြီ ဟင်...နင်...နင် ကိုထူးကို အဆေ သတ်နေတာလား၊ ဟင်...နင် အဖြစ်အပျက်ကိုတော့ သေဆေ ချာချာ မစုံစမ်း၊ မစစ်ဆေးဘဲနဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမကဖြစ် ခင် ပါတာပဲ၊ မိန်းမက တံခါးဖွင့်ပေးရင်ဝင်မှာပဲ၊ နင်လည်း ဒီလောက်

ခွန်နေတာ ဟိုကောင်မက ကျုံးသွင်းထားလို့မဟုတ်လား၊ ဟို ကောင်မနဲ့ညားနေလို့မဟုတ်လား၊ ပိုင်းလုံးမ...ပိုက်ဆံရရင် ဘာမဆို သုပ်မယ့်မိန်းမ၊ ငါလင်နဲ့ငါမောင်ကို ရန်တိုက်ပေးတဲ့မိန်းမ”

သူ့ယောက်ျားကိုဆွဲထူးရင်း မောင်ကိုရော၊ ယမင်းကိုပါ ခုစရာမရှိအောင်ပြောချနေလျှင် လူအများရှေ့မှာဖို့ ယမင်းမှာ ဘယ်လိုရှင်းပြရမုန်းမသိဘဲ အရှက်အကြောက်တို့နှင့်ဆုံအနေသော် လည်း ထက်ရဲခန့်ကတော့ မေးကြားကြီးများထန်တင်းလျက် ရှင်း ဆိုက်ထုတ်သည်။

“မမ...မိန်းမချင်းမစာမနာမပြောနဲ့၊ ကျုပ်ဝင်းလာတော့ အထဲမှာရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေတာ၊ အစကတည်းက ရုန်းရင်း ဆန်ခတ်သံကြားလို့ ကျုပ်ပြေးလာတာ၊ ယမင်း အလိုတူတာ မဟုတ်ဘူး”

အောင်ထူးစံက သွေးထွက်သွားသည့်နှုတ်ခမ်းထောင့်ကို လက်နှင့်သုတ်ရင်း ထက်ရဲခန့်ကို မကျေမချမ်းကြည့်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မ သူရိုင်းလို့ ကျွန်တော်ဝင်တာ နှစ်ဦးသဘော တူပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဒီလိုတွေကြတာ ညတိုင်းပဲ၊ ခုမှလူမိလို့ သူ

မူယာမာယာများတာ၊ မ ယုံချင်ယုံ၊ မယုံချင်နေ၊ ဒီကောင်မမို့
မလွမ်းလောက်ပါဘူးဗျာ၊ မောင်ချစ်တာ မ၊ပါ၊ ဒါက လမ်းသေး
အိမ်သာဝင်ထွက်သလိုမျိုးပါ၊ လာ...မ...သွားကြမယ်...တို့”

အောင်ထူးစံ အနိုင်နှင့်ပိုင်းပြီးထွက်သွားလျှင် ကျန်လူများ
မှာ ဟင်ခနဲ၊ ဟာခနဲဖြစ်ကုန်ကြပြီး ထက်ရဲခန့်မှာလည်း ကြောင်
တောင်တောင်။

ယမင်း ရှက်လွန်းသဖြင့် နေရာမှာပင်လဲသေချင်စိတ်ပေါက်
သွား၏။ အရှက်နှင့်ဒေါသကြောင့် ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲထိုးတစ်
သွားပြီး သူ့ရူးတစ်ယောက်လို အားခနဲကြိုးအော်ပစ်မိရင်း သူ
ခေါက်ခနဲသတိမေ့သွားလေတော့သည်။

အခန်း(၂၂)

“ယမင်းသူ့ကိုသတ်မယ်၊ ယမင်းကိုအရှက်ခွဲတဲ့သူ့ကို သတ်
ပစ်ချင်တယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တရားရုံးကိုတိုင်မယ်၊ ရဲကိုတိုင်မယ်”

“အစ်ကိုငယ်ရယ်...သူဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ပက်
ပက်စက်စက်ပြောချရတာလဲဟင်၊ ယမင်း အစ်ကိုငယ်ကိုပြောပြ
ပြီးပါပြီ၊ သူ ယမင်းကို အမြဲချောင်းမြောင်းအကောက်ကြံနေတဲ့
အကြောင်း၊ ဒါပေမယ့် ယမင်းအမြဲသတိနဲ့နေခဲ့ပါတယ်၊ ဒီနေ့တော့
အစ်ကိုငယ်လည်း အိမ်ပေါ်မှာရှိနေလို့ ဒီလောက်တောင်မပက်စက်
လောက်ဘူးဆိုပြီး ယမင်း သတိလစ်သွားခဲ့ရတာပါ”

“ယမင်းအရင် အခန်းထဲမှာရောက်နှင့်ပြီး ယမင်းကို...”

“တော်ပါတော့ကွာ၊ အစ်ကိုငယ်မကြားပါရစေနဲ့တော့”

ယမင်းမှာ သူ့ကုတင်ပေါ်တွင် စိတ်ရောလူပါ ချုံးချုံးကုလွဲလျောင်းနေချိန်၊ ထက်ရဲခန့်ကတော့ ယမင်း၏ကုတင်ဘေးနဲ့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ထိုင်နေလေသည်။

ယမင်း၏လက်ကလေးကို သူ့ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပြီး အားပေးနေမိ၏။

“လူပိုးဝလိုက်တာခန်း၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ယုတ်မာကောင် ကျစ်လိုက်တာ”

“မစားရတဲ့အခါ သဲနဲ့ပက်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့၊ အောင်ထူးစံဟာ ရုပ်ချောသလောက် စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျလွန်းတယ်”

“ယမင်းဘာတွေဆက်လုပ်ရမလဲအစ်ကိုငယ်ရယ်၊ ဒီအိမ်မှာ ယမင်းမနေချင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မေမေကြီးအဆင်မပြေမှာလည်း စိုးတယ်၊ ပြီးတော့ ယမင်းက စာချုပ်နဲ့အလုပ်လာလုပ်နေတဲ့သူဆိုတော့...”

မျက်ရည်တွေတွေကျရင်း ယမင်းမှာ ခံပြင်းလိုက်၊ ဝမ်းနည်းလိုက်ဖြစ်နေလျှင် ထက်ရဲခန့် သူမကိုဆွဲပွေ့ယူပြီး ချောမော့ရသည်။

“ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့ယမင်းရယ်၊ ယမင်းရှေ့မှာ အစ်ကိုငယ်တစ်ယောက်လုံးရှိပါတယ်၊ သူတို့ဘာတွေပြောမလဲ၊ ဘာတွေ သုပ်မလဲဆိုတာ အရင်ကြည့်ရအောင်၊ ဒီအိမ်ဟာ ကိုယ်နဲ့လည်း ဆိုင်တာမို့ သူတို့ထင်တိုင်းကြလို့မရပါဘူးကွယ်”

“အစ်ကိုငယ်ကရော ယမင်းကိုယုံကြည်ခဲ့လားဟင်၊ ယမင်းဟာ သူပြောသွားသလို...”

“တော်ပါယမင်း၊ အစ်ကိုငယ် ယမင်းကိုယုံပါတယ်၊ ဟိုကောင်အောင်ထူးစံ သူ့မိန်းမအထင်လွဲမှာစိုးလို့ ယမင်းကို အပျက်မပုံစံနီးနီးပြောချသွားတာပါ၊ အစ်မမျက်နှာသာမထောက်ရင် ဒီကောင်ကို မှောက်သွားအောင် ပညာပေးလိုက်ချင်တယ်”

“ယမင်းအတွက်နဲ့ ပြဿနာတွေမတက်ပါနဲ့တော့အစ်ကိုငယ်ရယ်၊ ဒီအိမ်ပေါ်က တစ်ခါထပ်ဆင်းရင် အစ်ကိုငယ်ပဲနစ်နာဆုံးရှုံးပါမယ်၊ ယမင်းကတော့ ဒီလိုပြဿနာဖြစ်ပြီးတဲ့အိမ်မှာ ဘယ်

လိုမျက်နှာနဲ့ အလုပ်ဆက်လုပ်ရပါမလဲအစ်ကိုငယ်ရယ်၊ ယမင်း
သေချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အောင်ထူးစံကိုလည်း သတ်သွားချင်
တယ်၊ ဒီလောက်လူပါးဝါးပြီး ရက်စက်၊ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာတဲ့
လူမျိုးကို ယမင်း လက်စားချေချင်တယ်၊ အသေသတ်ချင်တယ်”

“ယမင်း...မေမေကြီးခေါ်နေတယ်”

ထိုစဉ် ယမင်း၏အခန်းပေါက်ဝမှာ နန်းအိနှင့်ပန်းဝါတို့ဖော်
လာကြပြီး သူတို့၏နောက်မှာတော့ ကေသီခန့်က မဲ့ပြုံးပြုံးလျက်

“ထက်...နှင့် တကယ်နွားကျတယ်နော်၊ စောစောကတင်
လူတစ်ယောက်ရဲ့အောက်မှာပြားနေတဲ့မိန်းမကို နှင်မို့သတိတယ်
နှင်မို့ယုံကြည်တယ်၊ ကဲ...မေမေငါတို့ကိုခေါ်နေတယ်၊ ဒီမှာ
ပြဿနာတစ်ခုရှိတာ မေမေသိနေသလားပဲ၊ မေမေစိတ်ချမ်းသာ
အောင် သွားညာလိုက်ကြဦးစို့၊ ငါ့ယောက်ျားတော့ ဆေးထည့်ပြီး
အခန်းထဲမှာ သိပ်ခဲ့တယ်”

“အင်း...ဒါကြောင့်လည်း ရှေးပညာရှိတွေက မိန်းမပျက်ခင်
ပြည်ပျက်တယ်လို့ ဆိုကြပေတာကိုး”

သာသာနှင့်နာနာနက်ပြီး ကေသီခန့်ထွက်ခွာသွားလျှင်
ခက်ရဲခန့်နှင့်ယမင်းလည်း စိတ်ကိုတင်းပြီး မေမေကြီး၏အခန်းသို့
ပို့က်သွားကြရသည်။

“သူ့ယောက်ျားက ဘယ်လိုဆင်ခြေတွေပေးသလဲ၊ ချော
သလဲမှမသိဘဲကွာ၊ မမကြောင့်လည်း ခက်သေးတယ်၊ ယောက်ျား
ငယ်ငယ်ချောချောလေးယူပြီး ဒုက္ခတွေတွေဦးမယ်”

ထိုညက မေမေကြီး၏ရှေ့တွင် ဘာမှမဖြစ်ကြသလိုမျိုး
သူတို့ဟန်ဆောင်နေပြကြရလေသည်။

အခန်း(၂၃)

“အမယ်လေး...လာကြပါဦး”

အောက်ထပ်မှ ပန်းဝါ၏အသံနက်ကြီးကြောင့် အပေါ်ထပ်မှာ မေမေကြီးကိုရေပတ်တိုက်ပေးနေသည့်ယမင်းနှင့် အစ်ကိုငယ် ဆတ်ခနဲတုန်သွားကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး”

အစ်ကိုငယ် အောက်ထပ်သို့ဆင်းသွားပြီး အတန်ကြာယမင်းလိုက်သွားနိုင်၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ အားလုံး ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်လျက်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲပန်းဝါ”

“ဟိုအခန်းထဲမှာသွားကြည့်ချေ”

ပန်းဝါ၏စကားကြောင့် ယမင်း ကေသီခန့်တို့အိပ်ခန်းသို့ အပေါက်ဝမှရပ်ကြည့်လျှင်.....

“အမယ်လေး”

ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး သွေးတွေစိုမြှုပ်ပြီး ကြမ်းပြင်ထိပါသွေးတွေ နှံ့အိုင်ပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်သေနေသည့်အောင်ထူးစံကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဒေါ်ကေသီခန့်ကတော့ မနက်(၇)နာရီလောက်ကတည်းက ခွဲရုံကိုထွက်သွားပေပြီ။ (၉)နာရီကျော်သည်အထိ အောင်ထူးစံထွက်မလာသေးသဖြင့် ပန်းဝါသွားကြည့်လေမှ ထိုအဖြစ်ဆိုးကိုတွေ့လိုက်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။

ယမင်းမှာ မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ပြီး နေရာမှာတင် ချီးညွတ်ကျသွားသည်အထိ ထိတ်လန့်သွားပြီး ထက်ရဲခန့်ကတော့ သူမကို သနားဂရုဏာသက်စွာငေးကြည့်နေသည်။

“ဒေါ်ကေသီကိုအကြောင်းကြားလေ၊ ရဲကိုအကြောင်းကြား

လေး အစ်ကိုငယ်...ဘာပိုင်နေတာလဲ”

အနားသို့ရောက်လာသည့်နန်းအိက ထက်ရဲခန့်ကိုတိုက်တွန်းလျှင် သူ ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံအိအိလေးနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေသည့် ယမင်းအား မချီတင်ကဲကြည့်မိပါ၏။

ယမင်းများ ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်ဘဲ အောင်ထူးစံကိုသတ်ပစ်လေသလား။ မနက်(၇)နာရီလောက်မှာ သူမအောက်သို့ဆင်းသွားပြီး (၂၅)မိနစ်လောက်ပျောက်သွားသေးသည်မဟုတ်ပါလား။

ယမင်းကိုညွှာပြီး ထက်ရဲခန့်ဘာမှမလုပ်ဖြစ်သေးခြင်းဖြစ်သည်။ နန်းအိနိုးဆော်လိုက်သလို ပန်းဝါကလည်း ထောက်ခံသည်။

“အစ်ကိုငယ်...မမကြီးဆီနဲ့ ရဲကိုအကြောင်းကြားမှဖြစ်မှာပေါ့၊ တော်ကြာ မဆိုင်တဲ့လူတွေပါ ပြဿနာတက်ကုန်ကြလိမ့်မယ်”

သူ ယမင်းကိုလှမ်းကြည့်လျှင် ယမင်း မျက်လွှာချသွားပြီး အသံတုန်တုန်နှင့်ခွင့်ပေး၏။

“သက်ဆိုင်ရာကိုဖုန်းဆက်လိုက်ပါအစ်ကိုငယ်၊ အပြစ်ရှိတဲ့သူ ခံရပါလိမ့်မယ်၊ ယမင်း မေမေကြီးအနားမှာ သွားနေလိုက်မယ်”

ပြောပြီး ယမင်း အပေါ်သို့တက်သွားလေမှ ထက်ရဲခန့် သက်ဆိုင်ရာများသို့ဖုန်းဆက်လိုက်ရသည်။

အခန်း(၂၅)

“အမယ်လေးကိုထူးရဲ့...မောင်ရဲ့...အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်း
သွေးထွက်သွားပါပြီလား”

ကေသီခန့်ပြန်လာချိန်နှင့် ရဲအရာရှိများရောက်လာချိန်က
တစ်ချိန်တည်းလိုလိုပါပင်။ ကေသီခန့်မှာ အခန်းထဲဝင်ပြီး အောင်
ထူးစံကို ပွေ့မည်။ ဖက်မည်ပြင်လျှင် တာဝန်ကျရဲအရာရှိများက
ဆွဲထားကြ၏။

“အလောင်းကို သက်ဆိုင်ရာကစစ်ဆေးရဦးမှာပါ။ မထိရ
မကိုင်ရ၊ အခန်းထဲလည်း မဝင်ရပါဘူးခင်ဗျာ”

နက်ပြာရောင်ပါတိတ်ဝမ်းဆက်နှင့် လှချင်တိုင်းလှနေသည့်
ကေသီခန့်မှာ ချက်ချင်းပင် ရုပ်ကအိုစာသွားပြီး ယမင်းကိုရှာဖွေ
နေတွေ့လေတော့သည်။

ရဲအရာရှိများက အိမ်ရှိလူကုန်၊ လူစုံစစ်ဆေးမည်မို့ ဧည့်
ခန်းထဲမှာ လူစုံတက်စုံ။

“သူ...သူ...ညက အားလုံးရှေ့မှာ ကျွန်မယောက်ျားကို သတ်
ပစ်မယ်၊ လက်စားချေမယ်ဆိုပြီး တဖွဖွနဲ့ရေရွတ်ကြိမ်းမောင်းခဲ့ပါ
တယ်၊ သူနဲ့ကိုထူး...”

“မမ...”

ထက်ရဲခန့်က လှမ်းပြီးဟန့်တားပေမယ့် ကေသီခန့်မှာ လင်
စိတ်မွန်နေသူပီပီ ညကကိစ္စကိုပြောချလိုက်သည်။

“အဲဒီလို သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ရန်ကြွေးရန်စတွေရှိတဲ့
အတွက် သူ ကိုထူးကိုသတ်ပစ်တာပါရှင်၊ ကျွန်မတို့အိမ်ထဲမှာ
တယ်လူစိမ်းမှလည်း မဝင်နိုင်ပါဘူး။ ရဲအရာရှိတို့မြင်တဲ့အတိုင်း
ခြံကလည်း ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့၊ အိမ်ကလည်း ရဲတိုက်ကြီးလိုပါ”

“မိယမင်းနှင့်ကိုငါ တစ်သက်မကျေဘူး။ ငါ့ဘဝကို ဖြိုခွင်း တဲ့မိန်းမယုတ်၊ ငါ့မိသားစုကို ဖီးလောင်တိုက်သွင်းတဲ့မိန်းမယုတ်...”

ပြောရင်းနှင့်ပင် ဒေါ်ကေသီခန့် ဒေါသကြီးပြီး ခေါက်ခနဲ တက်သွားလျှင် သူ့ကိုပိုင်းပြီးပြုစုကြပြန်သည်။ ရဲအရာရှိက ထက် ရဲခန့်ကို အရင်စတင်ပြီးမေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်က ရဲအုပ်ဦးငြိမ်းသူပါ။ ကိုထက်ရဲခန့်က ဒေါ် ကေသီခန့်နဲ့မောင်နှမအရင်းနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အရင်းပါ”

“ကျွန်တော်တို့ကြားတာကတော့ ခင်ဗျားက သေဆုံးသူနဲ့ မသင့်မြတ်လို့ ပြင်ဦးလွင်နဲ့ လေးငါးမိုင်လောက်ဝေးတဲ့ခြံထဲမှာ သွားနေတယ်တဲ့”

ရဲအရာရှိစကားကိုကြားရလျှင် ထက်ရဲခန့်မအိမလည်ဖြစ် ရ၏။ ရဲအရာရှိမျက်လုံးထဲမှာ အားလုံးဟာ မသကာစရာချည်း ပါပဲလား။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

“ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကိုထက်ရဲခန့်ကို ဘာမှမစွပ်စွဲသေး ပါဘူး။ ရာဇဝင်တွေကို အရင်မေးနေတာပါ”

“နောက် စောစောက ဒေါ်ကေသီခန့်အော်ဟစ်ပြောနေတဲ့ ညကကိစ္စထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့သေဆုံးသူဟာ အတော်အချေအတင်ဖြစ် နဲ့တယ်လို့ ဆိုတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ မှီခိုနေရတဲ့အလုပ်သမားတစ် ယောက်ကို အနိုင်အထက်ကျင့်တာ မကြိုက်တဲ့အတွက် ပြဿနာ တက်ရတာပါ”

ရဲအရာရှိမှာ မေးလည်းမေး၊ ရေးလည်းရေးနေ၏။ ကျန်သူ များမှာလည်း ကျန်ရဲအရာရှိများ၏ စစ်မေးချက်များကို သိသမျှ ဖြေဆိုနေကြရသည်။

ထိုစဉ် ဒေါ်ကေသီခန့်ပြန်ကောင်းသွားပြီး ဆိုဖာပေါ်မှာရှူ ဆေးရှူရင်း တအိအိငိုလိုက်၊ ပြောလိုက်လုပ်နေပြန်သည်။

သူ့စကားတွေက ရဲအရာရှိများကို ဝေဝါးထွေပြားစေလေ သည်။

“ကိုထူးရေ...မောင့်ကို ဝိုင်းပြီးလုပ်ကြသတ်ဖြတ်ကြမယ် မှန်းသိရင် မ ပွဲရုံမသွားပါဘူးကွယ်၊ အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာမောင်ရယ်”

ထိုစဉ် အောင်ထူးဝံ့၏ဆွေမျိုးများရောက်ရှိလာကြပြီး ထိန်း မရသိမ်းမရနှင့် ဒေါသများထွက်နေကြလျှင် ရဲအရာရှိများကပင် ရဲအစောင့်တွေချထားရသည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

“မသက်ဆိုင်သူတွေ မဝင်ကြပါနဲ့ဦး၊ ဒီမှာ အိမ်ရှိလူစုံ လူကုန်ကို စစ်ဆေးပေးပြန်ရပါဦးမယ်၊ ဒေါ်နွယ်နွယ်ခန့်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့လူတွေကို စစ်ဆေးရပါမယ်”

သည်တစ်ခါ အလှည့်ကျသူကတော့ မေခင်ယမင်းပင်ဖြစ်ပါ သည်။

“အမည်...မေခင်ယမင်းနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

သက်ဆိုင်ရာကိုယ်ရေးအချက်အလက်များမေးပြီးလျှင် ညက ဖြစ်သည့်ပြဿနာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ထပ်မံမေးပြန်လေ၏။

“မယမင်း...ကျွန်တော်မေးတာကို မှန်မှန်ဖြေပါနော်၊ ကြောက်

ဦးတော့ ထိန်းချန်တာတွေ၊ ကွယ်ဝက်တာတွေမလုပ်ပါနဲ့၊ ဒါမှ အမှုမှန်ပေါ်ထွက်လာမှာပါ၊ သူတို့စွပ်စွဲတိုင်းလည်း တရားခံမဖြစ် ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ရဲအရာရှိမင်း...ကျွန်မ မှန်မှန်ကန်ကန်ပဲဖြေမှာပါ၊ ကြောက်လည်းမကြောက်ပါဘူး၊ တရားကိုနတ်စောင့်တယ်လို့လည်း ကျွန်မယုံကြည်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်စိပ် ျက် သုပါပြီရင်၊ ဘာကြီးပဲဖြစ်သွားသွား ထူးမယ်မထင်တော့ပါဘူး”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့လူသတ်မ၊ ငါ့ပေဘကျားကိုသတ်တဲ့ မိန်းမ...”

ဒေါ်ကေသီခန့်က ဆိုဖာတစ်ခုမှာထိုင်နေရာမှ သွေးလန့် သလိုမျိုးအော်ဟစ်လိုက်လျှင် သူ့ကိုဝိုင်းထိန်းကြရပြန်သည်။

“ကဲ...ညကအဖြစ်ကိုပဲပြန်ပြောပါဦး”

“ကျွန်မရင်နာလွန်းလို့ ပြန်မပြောချင်တော့ပါဘူးရှင်၊ ရှက် လည်းရှက်လှပါပြီ၊ ဒီအဖြစ်ကိုပဲ ဒေါ်ကေသီရော၊ အစ်ကိုငယ်ရော ပြောပြပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ဒါပေမယ့် အမြင်ရှုထောင့်ချင်းမတူကြဘူးလေ၊ ကျွန်တော် တို့ကိုထပ်ပြောပြပါဦး”

ယမင်းမှာ မတတ်သာသဖြင့် ထပ်ပြောပြရပြန်သည်။

“ညက ကျွန်မ မေမေကြီးအခန်းကနေ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် ပြန်တော့ သေဆုံးသူက အခန်းထဲဝင်ပြီး တိတ်တဆိတ်စောင့်နေ ပါတယ်၊ နောက်...”

အသံတိမ်လွှားပြီးမှ အားတင်းပြီး သူမဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မကို အဓမ္မကျင့်ဖို့ကြိုးစားတယ်၊ ဒါပေမယ့် အချိန်မီ လူတွေရောက်လာလို့ ဘာမှမဖြစ်လိုက်ပါဘူး”

“သေဆုံးသူဟာ ဒီတစ်ခါပဲအပြစ်ကျူးလွန်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့(၁၀)ရက်လောက်ကလည်း တစ်ခါ ဝရန်တာမှာ...”

ယမင်း ရှေ့ဆက်မပြောရဲဖြစ်နေလျှင် ရဲအရာရှိကဖိအား ပေး၏။

“ဆက်ပြောပါမယမင်း၊ ဒါရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူး၊ အမှု အတွက် အထောက်အကူပြုပါတယ်”

သို့သော် မိမိအတွက်ကြိုးကွင်းစွပ်မည့်အချက်အလက်တွေ ဘေးဟု ယမင်းတွေးမိလျှင် ပြောရမှာခပ်လန့်လန့်ဖြစ်ရ၏။ သို့သော် ပြောရမှာပါပဲ။ စမိပြီလေ။

“အဲဒီတုန်းကလည်း အစ်ကိုငယ် လှေကားကတက်လာတဲ့ အသံကြားလို့ ကျွန်မလွတ်မြောက်ခဲ့ပါတယ်”

“ဒါဆို အောင်ထူးစံနဲ့ကိုထက်ရဲခန့်က တော်တော်ရေစက် ဝါတာပဲနော်”

“ကြောင်ရုပ်နဲ့ကြွက်သေတဲ့သဘောပါ၊ ညကပဲ ထိပ်တိုက် ကိုးရတာပါ”

“မယမင်းအနေနဲ့ သူ့ကိုသတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် မုန်း မှာပဲနော်”

“ရှင်...”

ဘာကိုဖြေရမုန်းမသိသဖြင့် ယမင်း ကြောင်အသွားပြီး နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး သူမ အမှန်အတိုင်းဖြေပစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ သူ့ကိုအရမ်းမုန်းတယ်၊ သတ်ပစ်လို့ရရင် သတ်ပစ်ချင်တယ်”

“သတ်ပစ်လို့ရလို့ပဲ နင်သတ်ပစ်လိုက်ပြီမဟုတ်လား”

တစ်ဖက်မှ ဒေါ်ကေသီခန့်လှမ်းအော်ဆဲ ရဲအရာရှိကလက်ကားပြီး ယမင်းကိုထပ်ဆင့်မေးလိုက်သည်။

“မနက်(၇)နာရီလောက်မှာ မယမင်း အောက်ထပ်ဆင့်သွားပြီး (၂၅)မိနစ်လောက်ပျောက်သွားတယ်လို့ဆိုပါတယ်၊ အဲဒါ ဘာသွားလုပ်တာပါလဲ”

ရဲအရာရှိ၏စကားကို ယမင်း ခေတ္တစဉ်းစားပြီးမှ ခပ်ရဲရဲဖြေချလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ဒီအိမ်ကထွက်ပြေးတာ”

“ဟယ်...”

အာမေဇိုတ်သံများညံ့သွားဆဲ ယမင်းက ရင်နာအပြုံးနှင့် ဆက်ပြောပစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလူနဲ့မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်လို့ ဒီကလွတ်ရင် ပြီးရောဆိုပြီး ခြေလွတ်၊လက်လွတ်ကိုပြေးတာ”

“သူ့ကိုသတ်ပြီးပြေးတာမဟုတ်ဘူးလား”

ရဲအရာရှိ၏မေးခွန်းကို ရှူးသွားသည့်အလား ယမင်း ရယ်မောပြီးမှဖြေလိုက်သည်။

“သူ့ကိုသတ်လား၊ မသတ်လား ကျွန်မဖော်ကောင်လုပ်မယ်၊ အစကတော့ အဲဒါ ဘာမှန်းမသိပါဘူး၊ (၇)နာရီလောက်က ကျွန်မ ခြံတံခါးကိုကျော်တက်ပြီးပြေးတော့ နှင်းတွေနဲ့မှောင်နေတယ်”

“မကြာမီပဲ အိမ်ကကား နောက်ကလိုက်လာတော့ ကျွန်မကိုလိုက်ဖမ်းတာလားဆိုပြီး ပြေးရင်းနဲ့လမ်းဘေးချောက်တွေ၊ ခြံပုတ်တွေထဲဆင်းပုန်းနေမိတယ်၊ နှင်းတွေနဲ့ လမ်းကချော၊ ဖိနပ်ကချောနေတော့ ကျွန်မလည်း အောက်ဘက်ကို ထပ်လိမ့်ကျသေးတယ်”

“ဒီအချိန်မှာ ကားပေါ်ကနေ အထုပ်တစ်ထုပ် လမ်းဘေးချောက်ထဲကို ပစ်ချလာတယ်”

“ဟယ်...”

ဒေါ်ကေသီခန့်ထပြေးမည်ပြင်လျှင် ရဲအရာရှိဦးငြိမ်းသူက ဆတ်ခနဲဆွဲဖမ်းထားလိုက်၏။

“ဆက်ပြောပါမယမင်း”

“ဘာထုပ်မှန်းတော့မသိဘူးလေ၊ အထုပ်အတိုင်းပဲကျွန်မ ကောက်လာခဲ့တယ်၊ နောက် အစ်ကိုငယ် ကျွန်မအတွက်သိပ် စိတ်ပူနေမှာပဲ၊ ဘာပြဿနာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့အတူရင်ဆိုင်တော့ မယ်ဆိုပြီး ကျွန်မ အထုပ်ကောက်ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီအထုပ် ဘယ်မှာလဲ”

“ခြံထဲကပန်းအိုးတွေကြားမှာ ဝှက်ထားခဲ့ပါတယ်”

ယမင်းပြောလျှင် ရဲသားနှစ်ယောက် ထိုနေရာသို့သွားရှာ ကြ၏။ ခဏချင်းပင် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အမည်းနှင့်ထုပ်ထားသည့် အထုပ်မည်းလေးကို တွေ့လာသည်။

“တွေ့ပြီဆရာ၊ ဒီမှာ...”

“ဖြည့်ကွ... လက်နက်တစ်ခုခုဆိုရင် လက်ဗွေရာတွေပျက် ကုန်ဦးမယ်၊ သတိနဲ့ကိုင်...”

ကျွတ်ကျွတ်အိတ်လေးကိုဖြည့်လိုက်လျှင် ကေသီခန့်ညက ဝတ်ထားသည့်ဘလောက်စ်အင်္ကျီအဝါနှင့် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ကိုတွေ့လိုက်ကြရသည်။

ဘလောက်စ်အဝါနှင့် ဓားမြှောင်မှာ သွေးများစွန်းပေလျက်၊ ခေါင်းဝိုက်ဆိုက်နှင့် ငိုလိုက်၊ ရယ်လိုက်ဖြစ်နေသည့်ကေသီခန့်ကို ဦးငြိမ်းသူ လက်ထိပ်ခတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မ မောင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်၊ သိပ်သဝန့်တိုမိတယ်၊ သူ ယမင်းကိုအထပ်ထပ်အခါခါကြံစည်နေတာ သူသိပ်ချစ်လို့ပဲ၊ ညက ဝကားများကြရင်းနဲ့ ကျွန်မကလည်း သူ့ကိုမခံနိုင်အောင် အမျိုးမျိုးစွပ်စွဲတယ်၊ နောက်ဆုံး သူကလည်း အရွဲတိုက်ပြီး ဟုတ် တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ငါမင်းကိုသတ်ပြီး ယမင်းကိုရအောင်ယူမှာလို့ ကျွန်မ မခံချင်အောင်ပြောလိုက်တယ်”

“သူ ကျွန်မကို အလွန်အမင်းစိတ်ကုန်နေတာ ကျွန်မရိပ် ပိပါတယ်၊ ကျွန်မဘက်က ဘယ်လိုပင်လိုက်လျော၊ လိုက်လျော သူဟာ အသက်မပါတဲ့ဝက်ရုပ်ကြီးလို့ပဲ”

ကြားထဲ ကျွန်မကိုသစ္စာဖောက်ပြီး ယမင်းကိုချစ်သွား
တာ ကျွန်မစိတ်အနာဆုံးပဲ။ ညက ကျွန်မပါးကိုရိုက်တဲ့အပြင်
ကျွန်မရဲ့အချစ်တွေကိုသူစော်ကားတယ်။ ကျွန်မရဲ့ သူ့အပေါ်ထား
ရှိတဲ့ မကုန်ခမ်းနိုင်တဲ့မေတ္တာတွေကိုလည်း သူ့အလွဲသုံးစားလုပ်
ခဲ့တယ်။”

“ညက ကျွန်မ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့်
လူလိမ္မာအမျက် အပြင်မထွက်နဲ့ဆိုသလို ရင်ထဲမှာပဲ ဒေါသတွေ
သိမ်းဆည်းပြီး သူ့အိပ်ပျော်သွားတဲ့အထိ ကျွန်မစောင့်နေလိုက်တယ်။”

“သူ့ရှင်က ထန်တင်းလွန်းပြီး ကျွန်မချစ်ခဲ့တဲ့လူချောလေး
မဟုတ်တော့ဘူး။ သူဟာ ကျွန်မနဲ့သူ့စိမ်းပြင်ပြင် လူတစ်ယောက်
ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ။”

“ယောက်ျားငယ်ငယ်ချောချောလေးကို တပ်မက်မိတဲ့ကျွန်မ၊
မိခင်နဲ့မောင်အပေါ် စေတနာမမှန်တဲ့၊ အတ္တကြီးတဲ့ကျွန်မကို
လောကကြီးက ဒဏ်ခတ်လိုက်တာပါပဲ။”

“ချောက်ထဲပစ်ချခဲ့တဲ့အထုပ်ဟာ ကြမန်ပြီး အခုလိုပေါ်

သာခဲ့ရသေးတယ်။ ကျွန်မ မငြင်းတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကိုအဲဒီ
ခါးနဲ့ တစ်ချက်တည်းထိုးသတ်ခဲ့ပါတယ်။ သွေးပေသွားတဲ့အကျိုး
ခံခါးကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် မကောင်ပြင်တော့ဘူး။”

“ကျွန်မရဲ့အဖြစ်တွေကို မေမေ မသိပါဘဲနဲ့ရှင်၊ စေတနာ
မှန်တဲ့မောင်လေးရဲ့လက်မှာ မေမေ့ကို စိတ်ချလက်ချအပ်ခဲ့ပါပြီ။”
နောက်ဆုံး မျက်ရည်တွေနှင့်အိုရင့်သွားသည့်ဒေါ်ကေလီခန့်

ကို လူသတ်မှုနှင့် ရဲအရာရှိများက ဖမ်းဆီးသွားကြလေတော့သည်။

အခန်း(၂၅)

နောက်ထပ်(၆)လခန့်ကြာသောအခါ.....

ထိုလှပသောရဲတိုက်ကြီး၏ညှော်ခန်းထဲတွင် မေမေကြီးအိမ်နွယ်နွယ်ခန့်ကပြုံးရွှင်စွာထိုင်နေပြီး ထက်ရဲခန့်နှင့်မေခင်ယမင်းတို့ကတော့ မေမေကြီးကိုကန်တော့နေကြလေသည်။

“အေးကွယ်...ဒီလင်ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင်ပေါင်းရပါစေကွယ်၊ သားတွေ၊သမီးတွေလည်း အများကြီးစီးပွားပြီး...”

“ဟာ...မေမေကြီးကလည်း...”

ယမင်း ရှက်သွေးဖြာနေလျှင် ထက်ရဲခန့်က နှစ်သိပ်စွာရယ်

ဟောပြီး နန်းအိနှင့်ပန်းဝါကတော့ ညှော်ခန်းထဲသို့ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့်ဝင်လာကြသည်။

“ဒါဘာရှက်စရာလိုလိုလဲ၊ မေမေကြီးနောက်ထပ်ဆုပေးရမှာက သားဆိုး၊ သမီးဆိုးနဲ့ဝေးပြီး သားကောင်း၊ သမီးကောင်းတွေနဲ့ဆုံစည်းပါစေလို့ ပေးရမှာ”

“အေးကွယ်...နောက်ဆုံးတော့လည်း စေတနာကအကျိုးပေးတာပါပဲ၊ ကေသီခန့်ခမျာ ထောင်ထဲမှာပဲ စိတ္တဖြေစိပြီး သေဆုံးသွားရရှာတယ်၊ မွေးစားသမီးပေမယ့် မေမေကတော့ သမီးရင်းလိုပဲသဘောထားခဲ့တာပါ။ သူ့သေမှပဲ ဒီအကြောင်းတွေပြောခဲ့တာပါ”

မေမေက စိတ်မကောင်းစွာနှင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားပြီး ပန်းဝါနှင့်နန်းအိက မီးဖိုဘက်သို့ဝင်သွားလျှင် ထက်ရဲခန့်နှင့်ယမင်းတို့ ခြံထဲသို့ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ခြံအဝင်ပန်းခင်းလမ်းလေးမှ လှပခမ်းနားလွန်းသည့်ရဲတိုက်ကြီးကို ယမင်းလည်ပြန်မျှော်ကြည့်မိသည်။

တစ်ခါတုန်းက အားငယ်စွာလှမ်းဝင်ခဲ့ရသည့် အိပ်မက်ထဲမှ
ရဲတိုက်ကြီးကို ဒီနေ့မှလက်ထပ်ပြီးသည့်အစ်ကိုငယ်လက်ကိုဆွဲပြီး
ယမင်း အားရှိပါးရှိကြည့်မိသည်။

အစ်ကိုငယ်က သူမ၏ခံစားချက်ကိုနားလည်သည်သာ။

“ဘာလဲ...ကောင်မလေး...ဟိုးအမေ့ကို ပြန်သတိရနေ
တာလား”

“အင်းပေါ့...ကိုနဂါးဆိုတဲ့ ကြွင်းနာတတ်တဲ့အစ်ကိုငယ်နဲ့ဆုံ
စည်းရတာ အိပ်မက်လိုပဲနော်”

“အိပ်မက်မဟုတ်တော့ဘူး။ တကယ်...တကယ်...ညကျရင်
ပိုပြီးတော့တောင် လက်တွေ့ပြလိုက်ဦးမယ်”

“အာ...”

အစ်ကိုငယ်စကားကြောင့် ရှက်ပြီး သူမ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့
တိုးဝင်မိလျှင် ရယ်သံများက ရဲတိုက်ကြီးထံသို့ ရွှင်လန်းစွာပြောင်
ရိုက်ခတ်လျက်။

ကြယ်စင်မူပေး